YASUNARI
KAWABATA

NGÀN CÁNH HẠC

Mục lục

NGÀN CÁNH HẠC

Yasunari Kawabata
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Ngàn Cánh Hạc

I

Ngay cả khi đã tới đường Kamakura và đền Engakuji, chàng cũng không biết là có nên hay không nên đến dự buổi trà đạo. Dầu sao cũng đã trễ giờ hẹn rồi.

Mỗi lần Kurimoto Chikako tổ chức trà đạo tại túp lều dùng cho các buổi trà đạo ở phía trong ngôi đền Engakuji, chàng đều được nhận lời mời. Dù vậy, chưa một lần nào chàng đến dự kể từ ngày cha chàng mất. Đối với chàng, những lần được mời như vậy chỉ có ý nghĩa của sự tưởng nhớ đến cha chàng mà người ta dành cho chàng vậy thôi.

Lần này, trong giấy mời gửi cho chàng còn có thêm một đoạn tái bút như sau: "Nữ chủ nhân muốn chàng xem mặt một thiếu nữ vốn là một học trò về môn trà đạo của mình." Khi đọc những dòng tái bút đó, Kikuji nghĩ đến cái bớt của Chikako.

Có lẽ dạo chàng mới độ tám, hay chín tuổi thì phải. Một lần cha mang theo chàng đến thăm Chikako và họ gặp cô ta trong phòng điểm tâm. Chiếc kimono của cô ta bỏ ngỏ. Cô ta đang ngồi cắt những sợi lông mọc trên cái bớt nơi ngực bằng một chiếc kéo nhỏ. Cái bớt lớn bằng bàn tay che tới nửa ngực bên trái xuống tuốt đến chỗ trũng giữa hai vú. Mớ lông mọc trên cái bớt màu tím than dường như khá rậm và cô ta đang cắt bớt đi.

- Anh có dẫn theo thằng nhỏ đó à?

Với vẻ kinh ngạc, cô ta túm vội hai vạt áo kimono phía trên cổ khép lại; rồi, có lẽ vì sự vội vã chỉ làm cho cô ta trở nên hở hang hơn, cô ta quay ngoắt đi và cẩn thận buộc lại dải lưng của chiếc kimono.

Sự ngạc nhiên đến với Kikuji nhiều hơn là đến với cha Kikuji.

Bởi lẽ người tớ gái đã đón cha con chàng ở cửa, thì Chikako phải biết là có cha Kikuji tới thăm chứ.

Cha Kikuji không vào phòng ăn điểm tâm. Thay vì vậy, ông ngồi ở phòng bên nơi Chikako thường dạy học trò về môn trà đạo.

- Tôi có thể dùng trà được không? - Cha Kikuji hỏi vẻ lơ đãng.

Ông ngước nhìn giỏ hoa treo nơi nóc nhà.

- Được chứ ạ. - Tuy nói thế, nhưng Chikako vẫn không nhúc nhích.

Trên mảnh báo trải dưới gối cô ta, Kikuji nhận thấy những sợi lông trông giống những sợi râu.

Dù lúc bấy giờ là ban ngày, lũ chuột vẫn chạy loạn xạ trên nền nhà bị lõm hẳn xuống. Sát ngay hàng hiên là một cây anh đào nở đầy hoa.

Cuối cùng, cô ta bước đến bên lò nấu trà, lúc ấy trông Chikako có vẻ bận rộn.

Khoảng mười ngày sau, Kikuji nghe mẹ chàng nói với cha chàng, như thể là một bí mật ghê gớm đến độ chàng không nên biết đến để làm gì, đó là việc Chikako không lấy chồng chỉ vì cái bớt của cô ta. Trong

đôi mắt của mẹ có vẻ thương cảm lắm.

- Thế à? - Cha Kikuji gật gù với vẻ ngạc nhiên công khai. - Nhưng mà thế thì đã sao, nếu chồng cô ta thấy cái bớt đó? Nhất là nếu hắn biết trước khi hắn cưới cô ta?

- Đó cũng là điều tôi nói với cô ta. Nhưng mà đàn bà là đàn bà.

- Tôi không tin là cô ta lại có thể nói với một người đàn ông là cô ta có một cái bớt to tướng ngay ở vú.

- Nhưng mà cô ấy đâu còn trẻ gì nữa.

- Không vì vậy mà dễ dàng đâu. Khi một người đàn ông có một cái bớt như vậy, hắn vẫn có thể lấy vợ mà chỉ việc phá lên cười khi bị khám phá ra là mình có một cái bớt ở vú.

- Thế bà có trông từ cái bớt của cô ta bao giờ không?

- Cái nhà ông này! Lẽ cố nhiên là tôi chưa được trông thấy cái bớt đó.

Như vậy hai người chỉ mới nói chuyện về vụ ấy thôi?

- Cô ta đến đây dạy tôi môn trà đạo và chúng tôi nói rất nhiều thứ chuyện. Tôi chắc chắn cô ấy đã cảm thấy như là đang thú tội vậy.

Cha Kikuji lặng thinh.

- Giả thử bây giờ cô ấy lấy chồng. Liệu người đàn ông sẽ nghĩ gì?

- Có thể hắn sẽ cảm thấy ghê tởm. Nhưng hắn cũng có thể tìm thấy ở đó một cái gì lôi cuốn chứ, chẳng hạn coi đó là một bí mật.

- Mỗi khuyết điểm đều có những cái tốt của nó. Tóm lại, đây không hẳn là một điều đáng bận tâm.

- Tôi có bảo với cô ta rằng điều đó không có gì đáng ngại hết.

- Nhưng cô ta bảo tiếc thay cái bớt đó lại nằm ngay ở vú.

- Thế à?

- Vấn đề nan giải nhất là nếu cô ta có một đứa con. Đối với người chồng thì có thể không hề gì, nhưng còn đứa nhỏ?

- Bộ cái bớt sẽ ngăn sữa không xuống được sao?

- Không phải chuyện đó. Không phải đâu, sự phiền nhất là khi đứa nhỏ bú mẹ nó sẽ nhìn thấy cái bớt. Tôi không nghĩ đến vấn đề đó nhưng đối với một người hiện đang có một cái bớt như vậy, tự nhiên họ phải nghĩ đến những chuyện đó. Ngay từ khi được sinh ra, nó bú sữa ở chỗ đố; rồi ngay từ khi nó biết nhìn, nó đã nhìn thấy cái bớt xấu xí nơi vú của mẹ nó. Cái ấn tượng đầu tiên của nó về cuộc sống, cái ấn tượng đầu tiên về mẹ nó, có thể là cái bớt xấu xí kia và từ đó có thể cái ấn tượng này sẽ ám ảnh đứa bé suốt đời.

- Thật à? Nhưng đó không phải là những âu lo do tưởng tượng mà ra đấy chứ?

- Tôi nghĩ là người ta có thể nuôi đứa bé bằng sữa bò, hoặc giả mướn cho nó một chị vú.

- Tôi nghĩ điều quan trọng nhất là liệu có sữa cho nó bú hay không, chứ không phải là việc có cái bớt

hay không.

- Tôi sợ là không chỉ như vậy thôi đâu. Khi tôi nghe cô tâm sự như thế, tôi đã khóc. Như thế đó. Tôi khó có thể cho thằng Kikuji bú sữa ở cái vú có cái bớt như vậy.

- Thật à?

Khi chứng kiến sự thật trên, một mối căm phẫn xâm chiếm Kikuji, chàng cảm thấy giận cha chàng vì ông đã tỏ ra thản nhiên coi như không có chàng ở đó, dù chính Kikuji cũng đã nhìn thấy tận mắt cái bớt của người đàn bà.

Bây giờ, vì vậy, gần hai mươi năm qua rồi, mỗi lần nghĩ đến sự bối rối của cha, chàng vẫn không khỏi mỉm cười.

Dạo chàng lên mười hay khoảng tuổi đó, chàng thường nghĩ đến những câu nói của mẹ và bỗng cảm thấy khó chịu thế nào với ý nghĩ nếu một đứa em trai hay em gái cùng cha khác mẹ với chàng bú sữa nơi chiếc vú có cái bớt to tướng kia.

Đó không phải là một mối sợ vì có một đứa em trai hay em gái được sinh ở ngoài gia đình và là một kẻ lạ đối với chàng. Đó thực ra là mối sợ đối với người em trai hay em gái đó thì đúng hơn. Kikuji bị ám ảnh bởi ý nghĩ một đứa trẻ được nuôi bằng sữa từ bầu vú có cái bớt đầy những lông lá như thế kia thì có thể trở nên một quái vật.

Chikako có vẻ không có con cái gì cả. Người ta có thể có con nếu người ta muốn, ngờ rằng cha chàng không muốn có con với cô ta.

Sự liên kết giữa cái bớt và đứa con đã làm mẹ chàng buồn, có thể vì lẽ đó cha chàng đã đi đến thuyết phục Chikako khiến cho cô bỏ ý định có một đứa con với cha chàng. Dù thế nào đi chăng nữa thì Chikako đã không hề sản xuất ra một mống nào, ngay cả khi cha chàng còn sống hay sau khi ông đã nằm xuống.

Có lẽ Chikako đã tâm sự với mẹ chàng như thế sau khi Kikuji trông thấy cái bớt của cô ta vì cô ta sợ rằng thế nào chính Kikuji cũng sẽ nói về cái bớt đó.

Chikako không lấy chồng. Phải chăng cái bớt đó đã ám ảnh cả cuộc đời khiến cô bị lệ thuộc vào nó?

Kikuji không bao giờ quên được cái bớt đó. Đôi khi chàng tưởng tượng như chính cuộc sống của chàng cũng bị vướng mắc trong cái ấn tượng về nó.

Khi chàng nhận được tấm giấy mời của Chikako nói, sở dĩ cô ta tổ chức buổi trà đạo là cốt để có lí do giới thiệu chàng với một thiếu nữ, cái bớt lại hiện ra trước mắt chàng, và vì cuộc giới thiệu do Chikako dàn cảnh, chàng tự hỏi liệu thiếu nữ kia có một làn da hoàn toàn không một vết tàn nhang nào không.

Liệu cha chàng có khi nào dùng ngón tay của ông để xiết mạnh cái bớt? Liệu có khi nào ông cắn vào đó? Đó là những ý nghĩ tưởng tượng của Kikuji.

Ngay cả bây giờ, khi chàng băng qua sân đền và nghe tiếng chim kêu chiêm chiếp, những ý nghĩ đó lại đến với chàng.

Khoảng hai hay ba mươi năm sau cái chết của cha chàng, Chikako đã có cái tính cách của giống đực phần nào. Bây giờ cô ta là một thứ người hoàn toàn không có cảm giác gì về tình dục cả.

Tại buổi trà đạo hôm nay, có thể cô ta sẽ rất bận rộn. Có lẽ chuyện cái cái bớt ở vú đã nhạt phai trong trí cô ta. Kikuji nở một nụ cười nhẹ nhõm và liền sau đó có hai thiếu nữ bước vội vã vượt lên trước chàng.

Chàng dừng lại để cho họ qua.

- Các cô có biết, đến cái lều mà cô Kurimoto tổ chức trà đạo hôm nay, đi về phía này phải không? - Chàng lên tiếng hỏi.

- Dạ thưa phải ạ. - Cả hai thiếu nữ cùng trả lời một lúc.

Kikuji biết rõ hướng nào phải đi rồi và chàng có thể đoán, qua cung cách ăn mặc của các cô, là họ cũng trên đường đi dự buổi trà đạo như chàng. Chàng hỏi thăm họ chẳng qua là để tự xác định với chính mình là chàng đang đi đến chỗ tổ chức trà đạo đây thôi.

Một trong hai thiếu nữ khá đẹp. Nàng mang theo một gói đồ trong chiếc khăn màu hồng có điểm ngàn cánh hạc trắng.

II

Khi Kikuji đến nơi, hai thiếu nữ đang thay tất mới để đi trong nhà.Chàng nhìn vào trong nhà. Phòng chính khá rộng, khoảng độ tám thước vuông.

Dù vậy, khách đến quỳ xung quanh phòng khá đông. Dường như chỉ toàn khách đàn bà, những người đàn bà mặc kimono màu sáng.

Chikako nhận thấy chàng ngay lập tức. Như thể ngạc nhiên vì sự có mặt của chàng, cô ta đứng dậy tiếp chàng.

- Vào đây, mời cậu vào đây. Thật quý hóa quá! Xin mời cậu vào, cậu cứ vào thẳng đi được mà. - Cô ta chỉ chỉ vào chiếc cửa xếp ở cuối phòng đối diện với hàng hiên chỗ Kikuji đứng.

Kikuji thẹn đỏ mặt. Chàng cảm thấy tất cả mọi con mắt đều đổ dồn về phía chàng.

- Toàn phụ nữ à?

- Trước khi cậu đến cũng có một ông ghé qua, nhưng ông ta đi rồi. Cậu là nhân vật sáng chói ở đây đây.

- Không hẳn sáng đâu.

- Ồ, hẳn là thế, cậu có đủ mọi thứ năng lực. Một cái bình hoa tím.

Kikuji xua tay tỏ ý muốn ngồi ở một chỗ ít bị để ý.

Thiếu nữ thu vén mấy chiếc tất rải rác vào trong chiếc khăn có in hình ngàn cánh hạc. Nàng đứng dậy nhường chỗ cho chàng đi qua.

Phòng đợi chứa đầy những hộp kẹo, đồ sứ uống trà do Chikako mang lại và những gói đồ của khách. Tại một góc nhà, người tớ gái đang lau chùi một món đồ.

Chikako bước vào.

- Sao, cậu nghĩ sao về cô gái? Xinh đấy chứ, phải không?

- Cái cô với chiếc khăn có in hình ngàn cánh hạc ấy à?

- Cái khăn nào? Làm sao tôi biết được cái khăn nào? Cái cô tôi muốn nói hồi nãy đứng đây mà, cái cô đèm đẹp đó. Cô ta là con gái nhà Inamura.

Kikuji gật gù vẻ mơ hồ.

- Khăn tay. Cậu để ý cái không đâu. Người ta không nên quá tỉ mỉ. Tôi cứ ngỡ là hai người đi với nhau. Tôi đã vội mừng.

- Cô ta nói cái gì vậy?

Cậu gặp cô ta trên đường tới đây. Đó là một điềm báo lành cho mối liên hệ giữa hai người. Cha cậu cũng quen biết với Inamura.

- Thật à?

- Gia đình đó có một tiệm bán tơ lụa ở Yokohama. Cô ta hoàn toàn không biết tí gì về cái gọi là tân thời. Lát nữa cậu có thể nhìn thấy cô ta kĩ hơn.

Giọng nói của Chikako hơi to, Kikuji ngượng ngùng, e ngại tiếng nói của cô ta có thể bị nghe thấy xuyên qua bức bình phong căng giây ngăn với phòng họp bên kia. Đột nhiên, cô ta ghé sát mặt chàng.

- Tuy nhiên có một vấn đề hơi phức tạp. - Cô ta hạ thấp giọng xuống. - Bà Ota có mặt ở đây, với cả cô con gái của bà nữa. - Cô ta quan sát phản ứng của Kikuji. - Tôi không hề mời bà ta. Nhưng từ lâu đã có cái lệ là ai cũng có thể tham dự vào các buổi trà đạo nếu họ là chỗ quen biết. Hôm nọ còn có mấy người Mỹ tới dự nữa. Tôi rất tiếc, song biết làm sao khi bà đến dự. Cố nhiên bà ta không biết gì chuyện cậu và cô gái nhà Inamura hết.

- Về chuyện tôi và cô gái nhà Inamura? Nhưng mà tôi... - Kikuji định nói là chàng không đến đây để sửa soạn cho một buổi xem mắt người vợ tương lai. Bắp thịt cổ chàng trở nên cứng lại.

- Nhưng bà Ota chính là người sẽ phải cảm thấy khó chịu. Cậu có thể coi như không có gì đã xảy ra hết.

Lối gạt bỏ vấn đề của Chikako làm chàng khó chịu.

Sự thân thiết giữa Chikako và cha chàng rõ ràng là đã xảy ra trong một thời gian khá ngắn ngủi. Trong thời gian cuối cùng của đời ông, dù sao Chikako đã tỏ ra rất hữu ích cho gia đình chàng. Cô ta thường đến đằng nhà chàng để giúp việc trong bếp mỗi khi có tổ chức trà đạo và ngay cả khi có khách thường đến chơi nhà và ở lại dùng cơm.

Ý tưởng là mẹ chàng có thể ghen tuông với một cô Chikako không cảm giác tình dục dường như khôi hài, chỉ còn đáng nở một nụ cười khẩy. Hẳn là mẹ chàng biết chuyện cha chàng đã nhìn thấy cái bớt của Chikako, và trận bão đã qua; chính Chikako, như thể cả cô ta cũng đã quên hết mọi sự, lại trở thành bạn thân của mẹ chàng.

Có một thời kỳ Kikuji cũng đối xử với cô ta bằng thái độ hơi coi thường. Và chàng đã trút cơn giận trẻ con của mình lên cô ta, nên tính nết bất thường khó chịu của những ngày thơ ấu dường như nhạt phai.

Có lẽ đó là một cuộc sống thích hợp với Chikako: biến mất trong tình trạng không cảm giác tình dục và trở nên một thứ bất động thuận tiện. Với gia đình Kikuji, cô ta đã thành công một cách khiêm tốn với tư cách một người dạy về môn trà đạo.

Chính Kikuji cũng cảm thấy có đôi chút cảm tình với cô ta khi cha chàng mất, chàng có cảm tưởng cô ta đã quên đi người đàn bà trong cô sau một thời gian ngắn ngủi làm nhân tình của cha chàng.

Ngoài việc coi cô ta như một người bạn, mẹ Kikuji còn liên lạc với cô ta cốt để nhờ dò xét giùm bà về vấn đề bà Ota nữa.

Sau cái chết của ông Ota, một người bạn cùng chia sẻ với mình trong các buổi trà đạo, cha Kikuji đã lãnh trách nhiệm coi sóc bộ sưu tầm đồ sứ uống trà của ông Ota và ông bị lôi cuốn đến gần người góa phụ vợ bạn vì thế.

Chikako vội vã báo tin cho mẹ chàng hay.

Lẽ cố nhiên Chikako trở thành đồng minh của mẹ chàng - quả là một thứ đồng minh quá tận tâm. Cô ta theo dõi cha chàng, cô ta cũng thường tới đe dọa bà Ota. Dường như, tất cả sự ghen tuông của chính cô ta được dịp bùng nổ.

Người mẹ trầm lặng, bình tĩnh của Kikuji, lui lại phía sau sự can thiệp dữ dội trên, lo lắng nhiều hơn về việc người ta có thể nghĩ ra sao đó về chuyện cha chàng ngoại tình.

Ngay cả trước mặt Kikuji, Chikako không ngần ngại hạ nhục bà Ota và khi mẹ chàng tỏ ý không bằng lòng, Chikako dám nói ngay là không có gì trở ngại nếu Kikuji nghe được những điều đó.

- Lần trước cũng vậy, khi tôi đến nhà con mụ để bảo cho con mụ biết, cũng thường có một đứa nhỏ có mặt nghe thấy hết mọi sự. Không phải chính tôi đã nghe thấy tiếng khịt mũi ở phòng bên cạnh đó sao?

- Một đứa con gái phải không? - Mẹ Kikuji cau mày.

- Phải. Mười một tuổi, bà Ota nói vậy thì phải. Quả thật là có cái gì không ổn với mụ đàn bà đó. Tôi nghĩ đúng ra mụ ta phải la con nhỏ về cái tội nghe lén chuyện người lớn, vậy mà mụ ta đã làm gì, chị biết không? Mụ ta đứng lên, sang bồng đứa nhỏ qua phòng bên này, ôm nó trong lòng, ngay trước mặt tôi, vậy đó. Tôi nghĩ là mụ ta cần một diễn viên phụ để nâng đỡ mụ trong khi mụ khóc nức nở!

- Nhưng mà chị có nghĩ như vậy kể cũng hơi buồn cho đứa bé không?

- Chính vì vậy mà chúng ta phải dùng đứa nhỏ để giữ mụ ta lại.

Con bé biết đủ mọi chuyện. Dầu sao tôi cũng phải thừa nhận đó là một con bé dễ thương. Khuôn mặt nó tròn trĩnh. - Chikako nhìn Kikuji. - Hay là chúng ta nhờ bé Kikuji nói với cha nó.

- Đừng rải chất độc ra xa quá, tôi yêu cầu chị đó. - Ngay cả mẹ Kikuji cũng phải phản đối. Chị để chất độc ngấm vào người chị, đó mới là tất cả cái sự rắc rối. Chị hãy tập trung lại, nhổ cái chất độc đó ra đi. Coi xem chị gầy biết chừng nào, còn mụ ta thì một ngày một phỗng ra, một đẫy thêm đấy thôi. Quả thật có cái gì đó không ổn với mụ ta, mụ nghĩ nếu mụ khóc lóc, mọi người sẽ hiểu mụ chắc. Và ngay tại căn phòng mà mụ ấy tiếp anh Mitani, mụ cũng chưng cả bức hình của chồng mụ nữa. Tôi lấy làm ngạc nhiên tại sao anh Mitani không bảo cho mụ biết về vụ đó.

Và rồi sau cái chết của cha Kikuji, chính bà Ota kia đến túp lều Chikako tổ chức trà đạo, lại còn mang theo đứa con gái nữa.

Kikuji cảm thấy ớn lạnh.

Chikako nói là cô ta không mời bà Ota hôm nay. Dầu vậy, đó là một điểm đáng ngạc nhiên: hai người đàn bà vẫn thường gặp nhau sau cái chết của cha chàng. Có lẽ ngay cả cô con gái cũng là học trò của Chikako thì phải.

- Nếu cậu cảm thấy không thích, tôi có thể yêu cầu bà rút lui. - Chikako nhìn sâu vào mắt chàng.

- Đối với tôi thì không can gì. Cố nhiên, nếu bà ấy muốn đi.

- Nếu bà ta là một người biết nghĩ đến những điều phải, bà ta đã không đem sự bất hòa đến cho cha mẹ cậu.

- Cô con gái cũng cùng đi với bà ta à? - Kikuji chưa bao giờ trông thấy người con gái.

Kể ra cũng có vẻ không thích hợp thế nào trong việc gặp cô gái với chiếc khăn có in hình ngàn cánh hạc ngay trước mặt bà Ota. Và chàng lại càng ngại ngùng hơn với ý nghĩ gặp mặt người con gái hôm nay.

Nhưng giọng nói của Chikako đã vang lên bên tai chàng. Bà ta hẳn biết là mình có đến đây. Mình khó có thể bỏ đi nữa. Chàng đứng dậy.

Chàng vào phòng họp bằng lối cửa ở góc phòng và đến ngồi tít tận cuối phòng.

Chikako theo sát sau chàng.

- Đây là cậu Mitani. - Giọng nói của cô ta gần như có vẻ trịnh trọng.

Kikuji cúi đầu chào mọi người và khi chàng ngẩng đầu lên, chàng nhìn thấy cô gái một cách rõ ràng. Có một cái gì đó gần như chuếnh choáng, thoạt đầu chàng không tài nào phân biệt được các bà các cô ngồi trong phòng với những bộ kimono màu sáng rỡ. Bây giờ chàng nhận ra bà Ota ngồi đối diện ngay trước mặt chàng.

- Cậu Kikuji. - Đó là giọng nói của bà Ota. Mọi người trong phòng đều nghe rõ tiếng nói đầy sự cảm mến chân thực của người đàn bà. - Lâu rồi tôi không viết thư vào trong ấy để thăm hỏi cậu gì cả. Từ sau lần cuối cùng gặp cậu cho đến nay cũng đã khá lâu rồi đấy - Bà ta hích vào tay áo cô con gái, giục nàng cúi chào Kikuji.

Người thiếu nữ thẹn đỏ mặt, cúi nhìn xuống sàn nhà.

Đối với Kikuji, thái độ đó có vẻ lố bịch. Chàng không thể nào dò ra được một chút gì gọi là hận thù trong cung cách của bà Ota: Bà ta có vẻ tha thiết dịu dàng, bà đã để lộ niềm vui khôn xiết đối với cuộc gặp gỡ bất thường này. Người ta có thể kết luận là bà ta đã không có vẻ gì dè dặt hay e ngại trong buổi họp mặt hôm nay.

Người con gái ngồi cứng đơ, đầu cúi xuống.

Cuối cùng chợt nhận ra sự lạc lõng vây quanh mình, bà Ota cũng đỏ mặt lên vì thẹn. Tuy nhiên, bà ta vẫn nhìn Kikuji, như thể bà ta muốn chạy bổ đến bên chàng, hoặc như thể bà ta đang có điều gì cần nói với chàng lắm.

- Cậu đang học về môn trà đạo, phải không ạ?

- Tôi chả biết tí gì hết về cái đó.

- Thật vậy sao? Nhưng trong huyết quản của cậu đã mang sẵn cái tinh thần ấy. - Sự xúc động dường như vượt quá sức chịu đựng của người đàn bà.

Từ sau đám tang cha chàng, Kikuji chưa hề gặp lại bà ta.

Bà ta dường như không thay đổi là bao từ bốn năm nay.

Chiếc cổ trắng khá dài vẫn như thế và đôi vai đầy đặn cân đối với chiếc cổ thanh tú - kể ra đó cũng là một dáng vóc khá trẻ so với số tuổi của người đàn bà. Miệng và chiếc mũi nhỏ rất phù hợp với cặp mắt.

Nếu để ý hơn một chút, người ta sẽ nhận thấy chiếc mũi nhỏ của bà ta rất đều và gọn. Khi bà ta nói, môi dưới hơi trề ra một chút như người đang bĩu môi.

Người con gái được thừa hưởng chiếc cổ dài và đôi vai đầy đặn của bà mẹ. Miệng nàng rộng hơn, tuy nhiên, môi nàng luôn mím chặt lại. Có vẻ gì gần như khôi hài xung quanh chiếc miệng nhỏ nhắn của bà mẹ bên cạnh chiếc miệng của người con.

Một vẻ u buồn thể hiện trong đôi mắt của thiếu nữ, vẻ u buồn nặng nề hơn là vẻ u buồn trong đôi mắt người mẹ.

Chikako cời than trong lò.

- Cô Inamura, cô vui lòng pha trà cho cậu Mitani. Hình như cô chưa hề thực tập bao giờ.

Cô gái với ngàn cánh hạc đứng lên.

Kikuji để ý thấy nàng ngồi bên cạnh bà Ota.

Tuy vậy chàng đã tránh nhìn nàng khi chàng nhìn về phía hai mẹ con bà Ota.

Cố nhiên khi Chikako mời cô gái đứng lên pha trà là cốt ý để chàng quan sát nàng kĩ.

Khi nàng đến bên lò than, nàng quay sang hỏi Chikako.

- Em phải dùng cái chén nào bây giờ?

- Để tôi coi. Dùng cái chén Oribe 1 được đó, - Chikako trả lời. - Cái chén đó trước kia là của cha cậu Mitani. Ông rất thích cái chén đó và chính ông cho tôi đấy.

Kikuji nhớ chiếc chén uống trà mà Chikako vừa đặt xuống trước mặt người thiếu nữ. Quả thực chiếc chén này ngày trước là của cha chàng và chính bà Ota là người đã cho ông chiếc chén đó.

Bà sẽ cảm thấy ra sao, khi nhìn thấy tại buổi trà đạo chiếc chén uống trà đã từng được bà nâng niu rồi đã được chuyển từ tay cha Kikuji đến tay Chikako?

Kikuji chưng hửng trước sự thiếu tế nhị của Chikako.

Nhưng người ta có thể kết luận là bà Ota cũng đã chứng tỏ một chút khéo léo.

Trước mặt chàng, cô gái nhà Inamura bỗng trở nên đẹp lạ thường, nàng bỗng nổi bật lên trên những mẩu chuyện nhỏ nhen của những người đàn bà đứng tuổi đang vây quanh chàng kia.

III

Với vẻ hồn nhiên, nàng đi đi lại lại trong suốt buổi lễ không một chút do dự và cuối cùng chính tay nàng đặt chén trà xuống trước mặt Kikuji.

Sau khi uống trà xong, Kikuji nhìn vào chiếc chén. Đó là một chiếc chén Oribe màu đen, lấm tấm điểm trắng ở một bên chén, với hình vẽ cành cây non màu đen, hình cong cong.

- Cậu hẳn nhớ cái chén này, - Chikako lên tiếng từ đầu phòng bên kia.

Kikuji trả lời thoái thác rồi đặt chiếc chén xuống.

- Hình vẽ trên đó gợi cho người xem cái cảm giác về núi non. - Chikako nói. - Một trong những chiếc chén tốt nhất để dùng vào dịp đầu xuân - cha cậu thường dùng nó luôn. Mang nó ra dùng hôm nay kể cũng hơi trái mùa một chút, nhưng tôi nghĩ là để cho cậu Kikuji...

- Việc cha tôi chỉ làm chủ chiếc chén trong một thời gian ngắn ngủi thì có gì là lạ đâu? Cái chén đó đã có tới bốn trăm tuổi, tóm lại lịch sử của Momoyama và của chính Rikyu 2. Những vị tổ sư của môn trà đạo đã coi sóc giữ gìn chiếc chén đó và truyền lại qua các thế kỉ. Cha tôi chỉ giữ một vai trò nhỏ bé trong đó thôi. - Như vậy, Kikuji cố gắng quên đi cái liên hệ mà chiếc chén gợi lên trong đầu chàng.

Chiếc chén đã được truyền đi từ ông Ota sang người vợ, từ người vợ đó được giao cho cha Kikuji, rồi từ tay người cha Kikuji, chiếc chén cuối cùng về tay Chikako; hai người đàn ông, Ota và cha Kikuji đã chết và đây còn lại hai người đàn bà.

Có một cái gì đó hơi dị thường xung quanh sự có mặt của chiếc chén uống trà.

Bây giờ đây, người góa phụ của Ota và con gái của ông ta, Chikako và cô gái nhà Inamura và cả những thiếu nữ khác đều nâng chén trà lên và kề môi uống.

- Tôi có thể dùng trà trong chiếc chén Oribe được không? - Bà Ota đột nhiên hỏi. - Lần trước cô cho tôi dùng chiếc chén khác.

Kikuji giật nẩy mình. Liệu người đàn bà có điên không, hay là bà ta không biết xấu hổ là gì?

Chàng bỗng cảm Sew Rikyu (1521 - 1591), vị tổ sư của môn trà đạo.thương hại người con gái vẫn ngồi lặng thinh cúi đầu gằm xuống.

Cô gái nhà Inamura đến bên bà Ota dâng trà cho bà. Mọi người đều nhìn nàng một cách chăm chú. Có lẽ nàng vô tình không biết mảy may gì về lịch sử của chiếc chén Oribe màu đen này. Nàng cử động nhịp nhàng với những động tác có tính chất thực tập.

Đây là một buổi thực tập trà đạo giản dị, tuyệt đối không có một lời chỉ trích nào. Phong độ của nàng, từ vai xuống đến gối, chứng tỏ sự nề nếp và chỉnh tề.

Bóng chùm lá non bên ngoài in hình lên tấm cửa có căng giây.

Một bóng lá non chiếu nhẹ trên bờ vai và trên cánh tay áo kimono màu xám của nàng. Mái tóc nàng dường như sáng lung linh.

Ánh sáng có vẻ hơi sáng quá với một túp lều dùng cho các buổi trà đạo, tuy nhiên cũng chính là ánh sáng đó làm cho tuổi trẻ của thiếu nữ nổi bật hơn. Chiếc khăn kê trà màu đỏ, gợi cho người ta có cảm giác êm dịu nhiều hơn là tươi mát, như thể một bông hoa đỏ đang nở trên tay thiếu nữ.

Chàng tưởng như ngàn cánh hạc nhỏ và trắng tung bay quấn quýt xung quanh người nàng.

Bà Ota nâng chiếc chén Oribe màu đen trong lòng bàn tay. - Màu xanh của trà tương phản với màu đen, như những khoảng màu xanh xuất hiện vào dịp đầu xuân vậy. - Song ngay cả bà, bà cũng chẳng hề nhắc đến sự kiện chiếc chén đã có lần thuộc quyền sở hữu của chồng bà.

Sau đó là buổi xem xét cho có lệ những đồ dùng trong các cuộc trà đạo. Bọn con gái biết rất ít về những thứ đó, nên phần lớn đều hài lòng với những câu giải thích của Chikako.

Chiếc bình đựng nước và đồ dùng để khuấy trà trước kia cũng thuộc về cha Kikuji. Song cả Kikuji lẫn Chikako không đề cập đến sự kiện này.

Khi Kikuji đang nhìn bọn con gái lần lượt ra về, bà Ota đến bên chàng.

- Tôi sợ là tôi đã tỏ ra quá vụng về. Có lẽ tôi làm cậu phiền lòng, song khi tôi trông thấy cậu thì như thể những ngày xa xưa hiện về rõ rệt hơn bất cứ thứ gì khác.

- Ồ?

- Cậu bây giờ trông chững chạc quá. - Trông bà ta như sắp khóc. - Vâng, mẹ cậu. Tôi cũng định dự đám tang của bà, nhưng rồi không hiểu sao tôi không đến được.

Kikuji cảm thấy khó chịu.

- Cha cậu rồi đến mẹ cậu. Chắc cậu cảm thấy đơn độc lắm.

- Vâng, có lẽ thế.

- Cậu chưa định về bây giờ sao?

- Thực ra...

- Có bao nhiêu điều mình cần nói với nhau, một ngày nào đó tôi mong được gặp cậu.

- Cậu Kikuji. - Chikako gọi vọng từ phòng bên cạnh.

Bà Ota đứng dậy với vẻ tiếc nuối. Cô con gái của bà đã ra ngoài và đang đứng đợi mẹ ở ngoài vườn.

Cả hai mẹ con ra về sau khi cúi đầu chào Kikuji. Trong đôi mắt người thiếu nữ có tia nhìn chống đối.

Chikako đang cùng với người tớ gái và hai hay ba người học viên mà cô ta thương nhất lau chùi lại phòng bên cạnh.

- Cái nhà bà Ota nói gì thế?

- Chẳng có gì đặc biệt cả. Không có gì hết.

- Cậu phải thận trọng với mụ ta mới được. Trông bề ngoài có vẻ nhu mì dịu dàng như vậy - mụ ta khéo tự thu xếp để làm ra vẻ chẳng bao giờ có thể làm hại một ai. Nhưng cậu không bao giờ có thể đoán được mụ đang nghĩ gì trong đầu đâu.

- Tôi đoán hình như bà ta đến dự trà đạo do cô tổ chức luôn thì phải? - Kikuji hỏi với đôi chút mỉa mai. - Bà ta bắt đầu lại từ khi nào vậy?

Để tránh độc dược của Chikako, chàng đứng lên đi ra ngoài vườn.

Chikako đi theo chàng.

- Cậu thấy cô gái thế nào? Đẹp đấy chứ hả?

- Rất đẹp. Nhưng có lẽ nàng sẽ còn đẹp hơn nếu tôi gặp nàng mà không có các người dòm ngó xung quanh - cô, bà Ota và cái bóng ma của cha tôi.

- Tại sao những điều đó lại làm cậu bận tâm cho được? Bà Ota không dính líu gì đến cô gái nhà Inamura hết.

- Đối với tôi dường như đó là một việc không đẹp đối với cô gái.

- Tại sao? Nếu vì sự có mặt của bà Ota làm cậu bực dọc, thì tôi xin lỗi, nhưng cậu nên nhớ là tôi không hề mời bà ta. Và cậu nên nghĩ đến cô Inamura một cách biệt lập mới phải.

- Tôi phải đi bây giờ. - Chàng ngừng lại. Nếu chàng tiếp tục bước song song với Chikako, chắc chắn cô ta khó mà buông tha cho chàng về.

Khi còn lại một mình, chàng nhận thấy cây đỗ quyên trên sườn núi đã đâm nụ. Chàng thở ra thật dài.

Chàng cảm thấy tự coi thường vì đã để Chikako dẫn dắt chàng hơi xa; tuy nhiên cái ấn tượng về cô gái trong chiếc khăn choàng có vẽ hình ngàn cánh hạc thật tươi mát và trong sạch.

Có lẽ chính nhờ nàng mà cuộc gặp gỡ giữa chàng và hai người đàn bà cũ của cha chàng đã không còn làm chàng bực dọc như chàng tưởng.

Hai người đàn bà vẫn còn đó để nói về cha chàng và mẹ chàng đã nằm xuống. Chàng cảm thấy một cái gì gần như là sự giận dữ.

Cái bớt xấu xí lại hiện ra trong tâm trí chàng.

Một cơn gió chiều thoảng qua, mơn man những chiếc lá non.

Kikuji bước chậm rãi, chiếc mũ cầm nơi tay.

Từ xa chàng nhận ra bóng dáng bà Ota trong bóng mát của chiếc cổng chính dẫn vào ngôi đền.

Chàng tìm đường tránh mặt. Chàng có thể qua lối cổng khác để rời ngôi đình bằng cách rẽ phải hay rẽ trái. Nhưng chàng vẫn bước đều về phía cổng chính.

Bà Ota vừa trông thấy chàng liền bước lại. Đôi má bà ửng hồng.

- Tôi có ý đợi cậu. Tôi muốn gặp lại cậu, có lẽ tôi có vẻ kỳ cục, nhưng tôi cần nói vài điều với cậu. Nếu chúng ta từ biệt tại nhà cô Kurimoto, tôi sợ là không có dịp gặp lại cậu nữa.

- Thế còn con gái bà đâu rồi?

- Fumiko đi trước với một cô bạn.

- Chắc cô biết bà đợi tôi?

Bà Ota nhìn vào mắt Kikuji:

- Phải.

- Tôi sợ cô không tán thành lắm việc này đâu. Tôi thấy tội cho cô ta trong buổi trà đạo vừa qua. Rõ ràng là cô ấy không muốn gặp mặt tôi. - Câu nói vừa có vẻ cộc cằn vừa có vẻ thận trọng. Nhưng bà Ota trả lời thẳng thắn.

- Với Fumiko, gặp mặt cậu là một điều khổ tâm cho nó.

- Bởi vì chính cha tôi đã làm cho cô ấy đau khổ.

Kikuji có ý nói chính bà Ota cũng đã làm cho chàng khổ tâm.

- Không phải vậy đâu. Cha cậu đối xử với con bé rất tử tế. Có dịp, tôi sẽ kể cậu nghe về chuyện này.

Thoạt đầu, con bé không tỏ ra mấy thân thiện, mặc dù cha cậu đã cố gắng đối xử tốt với nó. Nhưng rồi con bé cũng thay đổi vào lúc chiến tranh sắp chấm dứt với những cuộc oanh tạc dữ dội. Tôi không hiểu tại sao. Con bé đã làm hết mình những gì mà nó có thể làm để giúp cha cậu. Cố nhiên dạo đó nó còn nhỏ. Cái mà nó có thể làm là đi tìm mua gà, cá và những thứ tương tự cho cha cậu. Nó khá cương nghị nên một khi nó quyết định làm cái gì nó không màng đến sự hiểm nguy. Ngay cả khi xảy ra những vụ oanh tạc, nó dám về cả những vùng quê để tìm mua gạo. Cha cậu đã tỏ ra rất ngạc nhiên về thái độ thay đổi đột ngột đó của con nhỏ. Tôi cũng rất xúc động đến độ tôi suýt cảm thấy lòng tự ái bị thương tổn. Đồng thời, tôi cũng cảm thấy như mình đang bị quở mắng.

Kikuji thầm hỏi: liệu mẹ chàng có cùng được hưởng sự tử tế mà cô gái họ Ota đã dành cho cha chàng. Những món tặng phẩm đáng giá mà cha chàng thỉnh thoảng đem về nhà, phải chăng đó chính là những món mà Fumiko đã mua được?

- Tôi cũng không hiểu tại sao Fumiko lại đổi thay như vậy. Có thể là vì, giữa thời chiến, người ta không biết được hôm nay hay ngày mai sẽ chết bất ngờ. Tôi nghĩ là con bé tội nghiệp cho tôi, nên nó sốt sắng giúp đỡ cả cha cậu nữa.

Trong cơn rối loạn của cuộc bại trận, có lẽ cô gái đã hiểu mẹ cô tha thiết một cách tuyệt vọng với cha Kikuji như thế nào. Thực tế phũ phàng của những ngày tao loạn đã khiến cô quên đi cái quá khứ thuộc về cha ruột mình để chỉ nhìn thấy cái thực tại vây quanh người mẹ góa bụa.

- Cậu có để ý nhẫn Fumiko đeo nơi tay không?

- Không.

- Cha cậu đã cho nó cái nhẫn đó. Ngay cả khi cha cậu sống với tôi ông vẫn thường về nhà mỗi khi có báo động oanh tạc. Thường Fumiko hay theo tiễn cha cậu về mặc dù không ai trong chúng tôi đưa đề nghị đó ra. Nó bảo nếu để cha cậu về một mình, nhỡ chẳng may có cái gì xảy ra thì sao. Một đêm, sau khi đưa cha cậu về, nó không trở lại nhà như mọi lần. Tôi hy vọng là nó sẽ ngủ đêm lại nhà cậu, nhưng tôi cũng sợ là cả hai người đều bị trúng bom. Thế rồi buổi sáng hôm sau nó về nhà và cho biết, nó tiễn cha cậu về đến cổng rồi trải qua một đêm trong hầm trú ẩn. Để tỏ ý cảm ơn con bé, cha cậu đã cho nó chiếc nhẫn trong kỳ viếng thăm kế đó. Tôi chắc là nó bối rối nếu để cậu nhìn thấy chiếc nhẫn đó.

Kikuji cảm thấy khó chịu vô cùng. Thật là kỳ cục khi bà Ota có vẻ như mong mỏi mối thiện cảm mà chàng đã dành cho bà như một điều tự nhiên phải có. Tuy vậy, chàng vẫn không tỏ một thái độ coi thường hay bực dọc. Ở người thiếu phụ đứng tuổi toát ra một vẻ nồng nàn khiến chàng như bị đẩy ra khỏi sự thận trọng cố hữu.

Khi Fumiko thực hiện, một cách tuyệt vọng những gì nàng có thể làm được để giúp cha chàng, có phải nàng đã từng theo dõi mẹ nàng mà vẫn không thể nào hiểu được bà?

Kikuji có cảm tưởng là khi bà Ota nói về cô con gái bà cũng chính là lúc bà nói về mối tình cảm giữa bà với cha chàng. Dường như bà có vẻ biện hộ điều gì với tất cả niềm đam mê bà đã có và cuối cùng, cuộc biện hộ dường như cũng không phân biệt sự khác nhau giữa cha chàng và chàng. Có một mối nhớ nhung sâu đậm và nồng nàn trong giọng nói của bà Ota, như thể bà đang nói chuyện với cha Kikuji vậy.

Niềm oán hận mà mẹ con Kikuji dành cho bà Ota tuy đã phai nhạt đi ít nhiều, nhưng chưa hoàn toàn mất hẳn. Chàng cũng sợ là khi chàng tỏ ra hết sức thận trọng chàng vẫn có thể tìm thấy ngay trong chính chàng hình bóng người cha đã từng được bà Ota yêu thương. Chàng không ngăn nổi sự tưởng tượng thuộc về cha chàng trong quá khứ, như chính chàng đã quen thuộc, từ lâu rồi, với thân thể của người đàn bà đang đứng trước mặt. Chàng hỏi:

- Bà thường đến nhà cô Kurimoto? Trước kia chắc bà đã quen biết khá nhiều với cô ta chứ?

Bà Ota cúi đầu, đáp:

- Sau khi cha cậu chết, tôi có nhận được một lá thư của cô ta.

Lúc đó tôi nhớ cha cậu kinh khủng và tôi cảm thấy cô đơn vô cùng.

- Thế cô Fumiko có đến thăm cô Kurimoto cùng với bà không?

- Fumiko à? Tôi đem nó đi chỉ để cho nó có bạn thôi.

Hai người băng qua những con đường mòn, đi ngang qua nhà ga Kamakura ở phía Bắc và lúc này họ đang tiến lên ngọn đồi đối diện với đền Engakuji.

IV

Bà Ota năm nay ít nhất cũng bốn mươi lăm tuổi, tính ra bà hơn Kikuji đến hai mươi tuổi, nhưng bà đã làm cho Kikuji quên hẳn tuổi bà khi hai người yêu nhau. Chàng có cảm tưởng như chàng ôm trong tay một người đàn bà trẻ hơn chàng.

Cùng chia sẻ niềm hạnh phúc với một người đàn bà đã từng trải, Kikuji không hề cảm thấy bối rối vì mặc cảm thiếu kinh nghiệm yêu đương của mình.

Chàng có cảm tưởng như đây là lần đầu tiên chàng biết đàn bà và cũng lần đầu tiên chàng biết đến người đàn ông trong chàng. Quả thực là một sự thức tỉnh lạ lùng. Trước kia, chàng không ngờ một người đàn bà có thể mềm mại và dễ thụ cảm đến độ đó, tính chất đó đã được bộc lộ sau đó khi hai người gần nhau, đồng thời nó đã mê hoặc chàng vào trong một vùng đầy thương yêu nồng nàn.

Thường Kikuji cảm thấy ghê sợ sau mỗi lần gần gũi đàn bà: nhưng bây giờ, sau phút ân ái, chàng ý thức về một việc nghỉ ngơi êm đềm. Chàng cũng thường đột ngột bỏ đi sau đó, nhưng hôm nay chàng cảm thấy như là lần đầu tiên chàng được gần gũi da thịt đàn bà ấm áp và chàng không ngần ngại buông thả mình trong cảm giác đó. Mãi đến hôm nay chàng mới nhận thấy tận cơn sóng trong mắt của người đàn bà. Trầm mình trong sóng đó, chàng cảm thấy mãn nguyện như sau khi chiến thắng, kẻ chinh phục được tên nô lệ rửa chân cho mình.

Và có cảm giác về một thứ tình mẫu tử nơi người đàn bà nữa.

- Cô Kurimoto có một cái bớt lớn. Bà biết không?

Kikuji nói trong lúc đầu chàng ngẩng lên. Chàng đã vô tình mang câu chuyện về cái bớt của Kurimoto vào buổi tối hôm nay. Có lẽ vì một sự chậm trễ của ý thức, nên chàng không ngờ rằng mình có vẻ như muốn nói xấu Kurimoto. Chàng giơ tay trỏ vào ngực:

- Cái bớt nằm ở chỗ này, ngay trên vú.

Một cái gì đã đến trong chàng khiến chàng nói lên điều đó. Một cái gì đó đến trong chàng ngoài ý muốn, để tạo dịp cho chàng nguyền rủa người đàn bà có cái bớt ở vú. Hoặc giả điều đó chỉ có ý giấu giếm một nỗi e thẹn dịu dàng trong chàng vì chàng đã từng muốn nhìn tận mắt thân thể của Kurimoto, để xem cái bớt thật sự nằm ở đâu thôi.

- Thật tởm!

Vừa nói bà Ota vừa khép nhanh chiếc kimono lại. Tuy nhiên, bà cũng tỏ ra không chấp nhận cái bớt của Kurimoto. Bà nói thản nhiên:

- Tôi không biết là cô ta có cái bớt đó. Làm sao cậu có thể nhìn thấy nó bên dưới chiếc áo kimono chứ?

- Có, tôi thấy được.

- Không! Làm sao cậu có thể nhìn thấy được chứ?

- Bà có thể thấy nó nếu nó ở đây, tôi tưởng tượng được.

- Thôi đi. Có phải cậu đang tìm xem tôi có cái bớt như vậy không, phải không?

- Không phải vậy. Nhưng tôi đang tự hỏi liệu bà có cái bớt như vậy, bà sẽ cảm thấy ra sao?

- Nhưng tại sao cậu lại đi nói đến chuyện đó? Điều đó có can hệ gì đâu?

Mặc dù có vẻ phản đối câu chuyện Kikuji đang đề cập tới nhưng thái độ của bà ta thật thản nhiên. Độc dược mà Kikuji tung ra, dường như không gây ra một phản ứng nào. Chính độc dược đó đã ngấm lại chàng.

- Tôi nghĩ là nó can hệ. Tôi chỉ nhìn thấy cái bớt đó một lần, dạo đó tôi mới tám hay chín tuổi gì đó và bây giờ tôi có thể tưởng tượng thấy nó.

- Tại sao vậy?

- Chính bà cũng đã từng sống trong sự nguyền rủa cái bớt đó của Kurimoto. Chứ không phải cô Kurimoto đến gặp bà dễ dàng giật lại cha tôi, nhưng lại làm ra vẻ tranh đấu giùm cho mẹ con tôi đấy chắc?

Bà ta gật gù và dịch ra xa Kikuji. Kikuji kéo bà lại gần, xiết chặt trong vòng tay.

- Cô Kurimoto có mặc cảm về cái bớt của mình. Điều đó làm cho cô ta đáng ghê tởm hơn.

- Cậu có ý nghĩ gì mà quái gở vậy?

- Và có lẽ vì vậy mà cô ta không nghĩ đến việc trả thù cha tôi.

- Tại sao lại trả thù?

- Cô ta nghĩ là cha tôi coi thường cô ta cũng chỉ vì cái bớt đó. Có thể cô ta cũng tự an ủi rằng cha tôi bỏ rơi cô ta chính vì cái bớt đó.

- Thôi, đừng nói về cái chuyện ghê tởm đó nữa.

Tuy nói vậy, bà Ota chưa hình dung ra được cái bớt kia ra sao, nên lại tiếp tục:

- Tôi không tin là cô Kurimoto còn bận tâm về chuyện đó nữa đâu. Sự đau khổ chắc đã nhạt từ lâu rồi.

- Liệu sự đau khổ nhạt đi có còn để lại một dấu vết nào?

- Cậu đôi khi có vẻ thương cảm về chuyện đó lắm?

Bà Ota nói, nửa người còn đang mơ mộng.

Kikuji lên tiếng nói về một chuyện mà chàng đã quyết định không nói ra dù với giá nào.

- Bà còn nhớ cô gái ngồi bên trái bà trong buổi trà đạo trưa nay không?

- Có, cô Yukiko, thuộc giòng họ nhà Inamura.

- Cô Kurimoto mời tôi đến hôm nay không ngoài mục đích để xem mắt nàng.

Bà Ota nhìn sững Kikuji với đôi mắt mở lớn không chớp.

- Không thể như thế được. Đúng là một lối mai mối. Tôi không bao giờ ngờ được.

- Thực ra đây chưa phải là một cuộc mai mối.

- Với tôi, đó chính là một cuộc mai mối. Như vậy cậu vừa trở về nhà sau một cuộc xem mắt vợ tương lai.

Một giọt nước mắt lăn xuống gò má bà Ota rồi nhỏ lên mặt gối.

Đôi vai run rẩy, bà nức nở.

- Thật bậy. Bậy. Tại sao cậu không nói cho tôi rõ từ trước?

Nói xong bà úp mặt xuống mặt gối.

Kikuji không ngờ phản ứng của bà Ota lại đột ngột đến thế.

- Nếu bà cho việc chúng tôi làm là bậy thì nó là bậy, mặc dù tôi có làm cái việc xem mắt người ta hay không. - Chàng có vẻ thành thật. - Tôi không thấy giữa hai việc đó có một liên hệ nào với nhau cả.

Tuy nói vậy, chàng cũng bắt gặp lại hình ảnh của cô gái nhà Inamura. Chàng có thể hình dung ra chiếc khăn màu hồng của nàng với hình vẽ bầy hạc trắng trên đó.

Hình ảnh người đàn bà đang khóc trở nên xấu xí tệ. Đôi vai đầy đặn của bà ta run lên.

- Trời ơi, thật bậy, làm thế nào mà tôi đã làm cái việc đó? Tôi thật tội lỗi.

Nếu Kikuji tỏ ra hối hận thì chàng đã có cái cảm giác ghê tởm về sự chung đụng thể xác với bà Ota. Dầu sao, ngoài vấn đề xem mắt vợ tương lai của Kikuji thì bà ta cũng đã từng là tình nhân của cha chàng. Nhưng chàng không cảm thấy ân hận, cũng không cảm thấy ghê tởm.

Chàng không hiểu sự việc đã xảy ra ra sao và nó đã xảy ra một cách hết sức tự nhiên. Có lẽ bà Ota đang ân hận vì đã quyến rũ chàng, dù bà không thực tâm định quyến rũ chàng và Kikuji cũng không cảm thấy là chàng bị quyến rũ. Không có vấn đề kháng cự về phía chàng cũng như về phía người đàn bà. Chàng có thể nói là chàng không cảm thấy có một sự ghê tởm nào hết ở đây.

Họ đưa nhau đến một cái quán trên ngọn đồi đối diện với đền Engakuji dùng cơm chung, vì bà Ota còn đang tiếp tục nói về cha chàng. Kikuji không có bổn phận phải nghe. Thế mà chàng vẫn im lặng ngồi nghe bà ta kể về cha chàng trong một cảm giác xa lạ; dường như không để ý thái độ đó của chàng, bà Ota vẫn nói như biện minh cho niềm thiết tha của mình dành cho dĩ vãng. Trong khi lắng nghe bà Ota nói, Kikuji chợt cảm thấy lòng mình trở nên khoan dung. Một mối cảm tình đầy che chở vây tỏa lấy người thanh niên.

Chàng nghĩ về hạnh phúc mà cha chàng đã được hưởng.

Có lẽ đây chính là căn nguyên của sự lầm lỡ. Cái lúc từ biệt bà Ota đã qua và trong một phút yếu lòng, Kikuji đã buông xuôi. Mặc dù trong tận đáy lòng, chàng vẫn cảm thấy có một bóng tối dày đặc. Chàng đã

nói hộ cho Korimoto và cô gái nhà Inamura một cách độc địa.

Chỉ vì sự độc địa đó quá hiệu quả đấy thôi. Đột nhiên chàng cảm thấy hối hận, và sự hối hận đó đã kéo theo nó lòng ghê tởm và một ngọn sóng hung bạo ích kỉ chợt bủa vây lấy chàng, thúc đẩy chàng phải nói lên một điều gì tàn nhẫn hơn.

Người đàn bà lên tiếng:

- Thôi, bỏ qua đi. Điều đó chẳng nghĩa lý gì. Không có gì hết cả.

- Bà còn nhớ cha tôi không?

- Hả? Cậu nói cái gì vậy?

Bà Ota ngó chàng với vẻ ngạc nhiên qua đôi mắt đỏ hoe vì khóc; Kikuji vẫn có thể nhận ra nỗi chán chường của người đàn bà.

- Nếu cậu hỏi vậy, tôi không có gì để trả lời cả. Nhưng hiện giờ tôi là một người đàn bà rất đau khổ.

- Bà không việc gì phải giấu tôi. - Kikuji mở phăng chiếc kimono của bà Ota ra. - Nếu bà có một cái bớt, bà sẽ không bao giờ quên sự hiện diện của nó cả. Cái ấn tượng...

Kikuji chợt kìm hãm lại những lời chàng định nói.

- Cậu không nên nhìn tôi như vậy...tôi không còn trẻ nữa. - Kikuji ghì chặt bà ta như thể muốn ăn tươi nuốt sống người đàn bà.

Con sóng cũ trở lại, con sóng của người đàn bà.

Và chàng thiếp đi trong cảm giác êm đềm.

Nửa thức nửa ngủ, chàng nghe tiếng chim kêu chiêm chiếp.

Dường như chàng đã thức dậy lần đầu tiên do tiếng gọi của chim muông.

Lớp sương mai thấm ướt hàng cây nơi hàng hiên. Kikuji có cảm tưởng những ngõ ngách trong đầu mình vừa được rửa sạch. Chàng không nghĩ gì cả.

Bà Ota nằm ngủ, lưng xoay lại phía chàng. Chàng thầm hỏi bà ta xoay lưng lại phía chàng từ hồi nào. Chàng nằm chống khuỷu tay lên nệm ngó xuống khuôn mặt người tình cũ của cha trong bóng tranh tối tranh sáng.

V

Khoảng hai tuần lễ sau, con gái bà Ota đến tìm Kikuji tại nhà chàng.

Kikuji sai người hầu gái đưa nàng vào phòng khách. Cố gắng kìm hãm sự hồi hộp, chàng mở tủ đựng cốc tách và mang ra hộp kẹo. Liệu cô Ota tới đây một mình hay có cả bà mẹ đứng đợi ở ngoài vì không thể vào nhà?

Người thiếu nữ đứng dậy khi chàng mở cửa phòng khách, đầu nàng cúi xuống và Kikuji nhìn thấy chiếc môi dưới hơi trề của nàng mím lại một vẻ cương quyết.

- Xin lỗi đã để cô đợi lâu.

Vừa nói, Kikuji vừa mở cánh cửa kính trông ra vườn. Khi đi qua phía sau lưng người thiếu nữ, chàng bắt gặp một mùi hương tàn tiết ra từ đóa thược dược trắng cắm trong lọ hoa. Đôi vai đầy của nàng hơi nghiêng về phía trước.

- Xin mời cô ngồi.

Kikuji cũng kiếm một chỗ ngồi xuống. Chàng cảm thấy lạ lùng khi bắt gặp hình ảnh người mẹ nơi người con gái.

- Lẽ ra tôi phải gọi dây nói trước cho anh mới phải.

Đầu nàng vẫn cúi xuống.

- Không sao. Tuy nhiên, tôi ngạc nhiên là cô lại có thể tìm ra nhà tôi.

Nàng gật đầu.

Rồi Kikuji nhớ ra: trong thời kì thành phố bị oanh tạc nàng đã có lần tiễn cha chàng về gần đến cổng nhà chàng. Chàng đã được bà Ota thuật cho nghe về chuyện này tại đền Engakuji.

Vừa chợt có ý định thuật lại chuyện này, chàng đã kìm hãm lại ngay. Chàng đưa mắt nhìn thiếu nữ.

Sự nồng nàn của bà Ota chợt trở lại trong chàng như một dòng nước ấm. Bà ta đã đầu hàng một cách dịu dàng mọi sự, chàng vẫn còn nhớ và chàng đã cảm thấy an bình.

Chính vì cảm giác an bình đó, giờ đây chàng cảm thấy sự thận trọng trở nên mờ nhạt trong chàng. Người con gái không nhìn lại chàng.

- Tôi... - Nàng lên tiếng phá tan sự im lặng giữa hai người và nàng ngước nhìn chàng. - Tôi có việc cần phải nói với anh. Về mẹ tôi.

Kikuji nín thở.

- Tôi mong anh tha thứ cho bà.

- Tha thứ cho bà? - Kikuji linh cảm người mẹ đã nói hết về chàng cho cô con gái nghe. - Nếu có người nào được tha thứ thì người đó chính là tôi mới phải.

- Tôi muốn anh tha thứ cho mẹ tôi thay cho cha anh luôn thể.

- Liệu cha tôi có phải là người cần được tha thứ? Nhưng mẹ tôi không còn sống nữa, vậy thì ai làm cái việc tha thứ đó bây giờ?

- Chính vì lỗi mẹ tôi mà cha anh mất sớm như vậy. Cả mẹ anh nữa. Tôi đã bảo với mẹ tôi như vậy.

- Cô thật giàu tưởng tượng. Cô không nên tàn nhẫn với bác gái như vậy.

- Lẽ ra mẹ tôi là người chết trước mới đúng.

Nàng nói như thể chính nàng cũng bị xấu hổ nữa.

Kikuji nhận thấy nàng đang nói về mối liên hệ giữa chàng và mẹ nàng. Cả hai làm cho chàng đau đớn và xấu hổ biết chừng nào!

- Tôi muốn anh tha lỗi cho mẹ tôi, - người con gái lại nói, lần này trong giọng nói của nàng chứa đựng một sự biện hộ khẩn thiết.

- Thực ra đây không phải là vấn đề tha lỗi hay không tha lỗi. - Kikuji nói với thái độ quả quyết. - Tôi là kẻ chịu ơn mẹ cô.

- Mẹ tôi tệ lắm. Bà không xứng đáng chút nào, và anh cũng nên chấm dứt ngay với bà. Anh không có gì phải bận tâm về bà hết. - Những lời nói tuôn ra và giọng thiếu nữ run run. - Tôi van anh đó.

Bây giờ Kikuji hiểu ý nghĩa của sự tha thứ mẹ nàng yêu cầu chàng dành cho người mẹ. Điều đó cũng có nghĩa là chàng không nên tiếp tục gặp gỡ bà Ota nữa.

- Cũng đừng gọi dây nói cho bà.

Khuôn mặt thiếu nữ ửng hồng khi nàng nói câu trên. Nàng ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào mặt Kikuji, như thể cố gắng kìm chế sự ngượng ngập. Những giọt nước mắt long lanh trong đôi mắt mở lớn và đen, đầy vẻ thành thật. Đôi mắt dần thay thế cho sự tranh đấu tuyệt vọng. Kikuji nói:

- Tôi hiểu. Tôi rất ân hận.

- Van anh, tôi xin anh, - cùng với sự thẹn thùng mỗi lúc một tăng, cả chiếc cổ trắng và dài của nàng cũng dần ửng hồng lên.

Trong bộ âu phục, cổ nàng đẹp hẳn lên với một xâu chuỗi quanh cổ.

- Mẹ tôi hẹn anh trong dây nói và rồi đã không giữ lời. Tôi đã ngăn bà lại. Khi bà cố gắng ra khỏi nhà, tôi đã ôm chặt lấy bà và không để bà đi đến chỗ hẹn.

Giọng nàng bây giờ có vẻ hơi bình tĩnh.

Kikuji đã gọi dây nói cho bà Ota vào ngày thứ ba sau khi gặp mặt nhau. Bà đã tỏ ra vui mừng, nhưng sau đó bà lại không đến phòng trà nơi hai người đã hẹn gặp nhau qua dây nói.

Ngoài một lần gọi dây nói đó, Kikuji đã không hề tìm gặp lại bà Ota lần nào.

- Sau đó tôi cảm thấy tội nghiệp giùm cho mẹ tôi nhưng trước lúc đó, tôi lại cảm thấy tuyệt vọng khi cố giữ bà ở nhà. Bà cũng yêu cầu tôi từ chối giùm bà buổi hẹn. Nhưng khi tôi gọi dây nói cho anh, tôi không nói được gì cả. Mẹ tôi nhìn sững ống nói, nước mắt đầm đìa. Bà cảm thấy anh đang chờ đợi ở đầu dây bên kia, tôi biết rõ bà lắm. Bà vẫn như vậy hoài.

Cả hai im lặng một lát. Rồi Kikuji lên tiếng trước:

- Tại sao cô lại chấp nhận để bác gái chờ tôi sau buổi trà đạo của Kurimoto?

- Bởi vì tôi muốn hiểu là mẹ tôi không tệ quá như anh có thể nghĩ.

- Bác gái không tệ mà còn ngược lại là đằng khác.

Người con gái cúi mặt xuống. Bên chiếc mũi cao và thẳng, chàng có thể nhìn thấy chiếc miệng nhỏ và môi dưới của nàng trề ra như thể nàng đang bĩu môi. Khuôn mặt tròn dịu dàng làm chàng nhớ đến người mẹ.

- Tôi biết bà Ota có người con gái và tôi thường ao ước được nói chuyện với nàng về cha tôi.

Nàng gật đầu:

- Tôi cũng thường ao ước một điều như anh.

Kikuji nghĩ nếu được nói chuyện về cha chàng một cách thoải mái và không bận rộn về bà Ota thì sung sướng biết bao.

Nhưng vì chàng không còn có thể "không phải bận rộn" để chàng có thể tha thứ cho bà Ota và cùng một lúc cảm thấy chàng đang tha thứ cho cái liên hệ giữa bà và cha chàng. Liệu chàng có nhận từ đây là một sự kiện lạ lùng?

Có lẽ vì sợ là mình đã ở lại khá lâu, người thiếu nữ đứng dậy.

Kikuji tiễn nàng ra đến cổng.

- Tôi hy vọng là chúng mình sẽ có dịp nói chuyện về cha tôi vào một ngày nào đó. Và về mẹ cô, cùng tất cả vẻ đẹp mà bà có.

Kikuji lo sợ là chàng đã tự diễn tả tâm tình của mình một cách hơi quá đáng. Tuy vậy, chàng vẫn không chối nhận là chàng đã thành thật.

- Nhưng anh sắp lập gia đình mà.

- Tôi sắp lập gia đình?

- Phải. Mẹ tôi bảo vậy. Anh đã xem mắt cô Inamura Yukiko, mẹ tôi nói thế.

- Không phải như vậy đâu.

Từ chiếc cống đi xuống là triền dốc của ngọn đồi. Con phố uốn khúc ở lưng chừng đồi, từ đó người ta chỉ có thể nhìn từ những ngọn cây trong khu vườn của Kikuji.

Hình ảnh người con gái với chiếc khăn có in hình ngàn cánh hạc trở lại trong tâm trí chàng. Fumiko dừng lại và ngỏ lời từ biệt.

Kikuji quay trở vào nhà.

----

1 Một loại đồ sứ đời Seto, thế kỉ XVI.

2 Sew Rikyu (1521 - 1591), vị tổ sư của môn trà đạo.

NGÀN CÁNH HẠC

Yasunari Kawabata
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Vòm Cây Trong Nắng Chiều

I

Chikako gọi dây nói đến sở làm của Kikuji, - Cậu sẽ về thẳng nhà chứ?

Chàng cũng định về nhà sau khi tan sở, nhưng chàng cau mày.

- Tôi...

- Cậu nên về thẳng nhà. Vì cha cậu. Hôm nay là ngày ông thường tổ chức trà đạo mỗi năm. Tôi không thể ngồi im trong khi suy nghĩ về việc này.

Kikuji giật nẩy mình.

- Cái lều dùng để tổ chức trà đạo...A-lô?...Tôi đang lau chùi lại cái lều và đột nhiên tôi nẩy ra ý muốn nấu nướng một vài món ăn.

- Cô đang gọi cho tôi từ đâu đấy?

- Từ nhà cậu. Tôi hiện đang ở nhà cậu. Tôi rất tiếc tôi phải nói như vậy.

Kikuji chột dạ.

- Tôi khó có thể ngồi yên hôm nay. Tôi nghĩ là tôi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nếu cậu cho phép tôi lau chùi lại túp lều, lẽ ra tôi phải gọi dây nói cho cậu trước mới phải, nhưng tôi biết trước thế nào cậu cũng từ chối đề nghị của tôi.

Từ ngày cha chàng nằm xuống, Kikuji đã không sử dụng đến túp lều vẫn được ông dùng làm nơi tổ chức trà đạo.

Trong những tháng cuối trước khi qua đời, mẹ chàng thỉnh thoảng đến ngồi trong túp lều đó. Bà không bỏ than vào lò, tuy nhiên bà thường đem theo nước sôi để pha trà. Kikuji thường đợi bà trở về nhà một cách bực dọc. Chàng khó chịu khi tưởng tượng đến những gì mẹ chàng có thể đang nghĩ khi ngồi một mình trong sự im vắng.

Đôi khi chàng cũng muốn đến họp mặt với mẹ, nhưng rồi cuối cùng chàng vẫn giữ một khoảng cách.

Chikako thường chăm sóc túp lều hơn mẹ chàng dạo cha chàng còn sống. Chỉ thỉnh thoảng mẹ chàng mới đến thăm túp lều.

Chàng đã cho đóng cửa lều lại từ ngày mẹ chàng mất. Người tớ gái giúp việc cho gia đình chàng từ thời cha chàng thường mở cửa lều cho thoáng khí mỗi năm độ vài lần.

- Lần cuối cùng cậu quét dọn túp lều cách đây bao lâu rồi? Tôi không thể nào lau sạch được những chỗ bị bụi đóng kịt lại, dù đã cố gắng hết mình, - giọng nói của người đàn bà có vẻ lì lợm. - Trong khi lau chùi trong nhà, tự nhiên tôi muốn nấu nướng chút đỉnh. Ý tưởng đó vừa chợt đến. Thành ra tôi không có đủ những thứ mà tôi cần dùng, tuy nhiên tôi hy vọng là cậu sẽ về thẳng nhà sau khi tan sở.

- Cô không nghĩ là cô hơi đi xa quá sao?

- Cậu sẽ cảm thấy đơn độc đó. Tôi đề nghị cậu nên dẫn theo một vài người bạn cùng sở về nhà.

- Tôi không chắc lắm đâu. Không ai trong số những người bạn đồng nghiệp của tôi thích uống trà cả.

- Nếu mời được tất cả thì càng tốt. Họ không có vẻ mong đợi nhiều và việc sửa soạn thì chẳng lấy gì làm tương xứng lắm. Bọn mình có thể hưởng sự thoải mái.

- Tôi không tin là cô có thể thực hiện được một mảy may nào. Kikuji nhấn mạnh từng câu một.

- Thật đáng tiếc. Ta phải làm sao bây giờ? Liệu cậu có biết một người nào đó cùng sở thích với cha cậu? Dầu sao, kể ra mình cũng khó có thể mời được ai vào giờ này. Hay là tôi mời cô gái nhà Inamura?

- Cô đang đùa cợt đó.

- Tại sao tôi lại không nên mời cô ta? Gia đình Inamura quý mến cậu lắm và đây là dịp để cậu gặp lại nàng, nhìn ngắm nàng kỹ hơn và nói chuyện với nàng. Tôi chỉ việc gọi dây nói cho nàng là xong. Nếu nàng đến, đó là một dấu hiệu tốt, rằng mọi việc đã được thu xếp đâu vào đấy.

- Tôi không thích cái ý tưởng đó một chút nào, - Kikuji cảm thấy tức thở nơi ngực. - Và tôi cũng sẽ không trở về nhà tối nay.

- Đây không phải là vấn đề cậu có thể dàn xếp ổn thỏa qua dây nói được. Mình sẽ bàn lại sau. Mọi sự được sắp xếp như vậy đó. Bây giờ cậu về nhà ngay đây nhé.

- Mọi sự được sắp như vậy - cô đang nói gì thế?

- Ôi dào, cậu khéo là bận tâm. Tôi vừa nói liều vậy thôi. - Thái độ ngoan cố độc địa đó dường như vươn tới chàng qua đường dây điện thoại.

Chàng nghĩ đến cái bớt chiếm nửa vú bên trái của người đàn bà.

Tiếng động của cái chổi nơi tay người đàn bà bỗng trở thành tiếng động của một cái chổi vô hình quét sạch những gì chứa đựng trong đầu chàng và tà áo dài thườn thượt đang lướt dưới hàng hiên tựa như đang chà sát óc chàng.

Thoạt đầu chàng cảm thấy có một cái gì bất thường. Kể ra đây cũng là một câu chuyện đáng chú ý: một người chẳng liên can gì đi vào nhà người khác khi chủ nhân đi vắng và coi sóc việc bếp núc.

Chàng có thể tha thứ cho người đàn bà dễ dàng hơn nếu cô ta tự giới hạn bằng cách chỉ dọn dẹp túp lều và bày hoa để tưởng niệm cha chàng mà thôi.

Trong lúc chàng bực dọc nghĩ vậy, hình ảnh người con gái thuộc giòng họ nhà Inamura len nhẹ vào tâm trí chàng như một tia sáng yếu ớt. Chikako đã rút lui từ sau khi cha chàng qua đời. Có phải cô ta đang dùng Inamura với chủ ý kéo chàng lại gần cô ta? Liệu chàng có chấp nhận điều đó?

Tuy nhiên, luôn luôn người đàn bà đó tự làm cho mình trở nên thi vị đối với người khác - một khi người đó mỉm cười, dù bằng một nụ cười tội nghiệp cho cô ta, tức khắc hắn phải chấp nhận một sự đầu hàng. Trong vẻ ngoan cố của Chikako, dường như có nhuốm cả sự dọa nạt nữa.

Kikuji sợ rằng sự dọa nạt đó xuất phát từ lòng mềm yếu của chàng. Vì tính chất mềm yếu và ưa rung động đó, nên chàng khó mà nổi giận trước người đàn bà lắm chuyện này.

Liệu cô ta có linh cảm từ sự mềm yếu đó ở chàng và đang cố gắng lợi dụng nó?

Kikuji rời sở đến phố Oniza, đi vào một quán rượu nhỏ và bẩn thỉu.

Chikako có lý: Chàng nên về nhà. Nhưng sự mềm yếu là một gánh nặng ám ảnh bắt chàng phải cưu mang nó với chàng.

Chikako khó có thể biết là Kikuji đã trải qua một đêm với bà Ota tại quán Kamakura. Hay cô ta đã gặp lại bà Ota sau đó?

Chàng có cảm tưởng trong giọng nói của Chikako vừa chứa đựng nhiều tính chất lì lợm hơn là sự lì lợm đầy ngoan cố thường xuyên của cô ta.

Và có lẽ để cho có vẻ tự nhiên hơn cả, cô ta đã giăng cái bẫy cô gái nhà Inamura ra.

Chàng ngồi nán lại một lát, rồi trở về nhà.

Khi đoàn xe lửa sắp vào ga Trung tâm Đông Kinh, chàng đưa mắt nhìn đại lộ có viền cây hai bên đường.

Đại lộ chạy từ đông sang tây, gần như tạo thành bốn góc vuông với đường sắt xe lửa. Ánh nắng mặt trời từ phía tây đổ chan hòa trên mặt nhựa, con đường ánh lên như một thỏi kim loại. Hàng cây đứng sấp bóng mặt trời trở thành những hình dạng gần như tối đen. Bóng cây lạnh lẽo, cành vươn dài với những chùm lá xum xuê.

Các tòa nhà xây theo kiểu Tây phương dọc hai bên đại lộ.

Khách bộ hành qua lại thưa thớt một cách khác thường. Con phố im lìm và hoang vắng. Những chiếc xe lửa đông người, chàng cảm thấy con đường bên dưới như đang nổi trôi bềnh bồng trong cái khoảnh khắc chiều tà xa lạ, tựa hồ như lạc lõng về đây từ phương trời xa xôi nào.

Chàng nuôi cái ảo tưởng là cô gái nhà Inamura đang đi dạo đâu đây dưới bóng hàng cây bên đường, với chiếc khăn màu hồng có vẽ bầy hạc trắng trong tay. Chàng có thể nhìn một cách rõ ràng bầy hạc trắng và chiếc khăn đó.

Chàng cảm thấy thanh thản.

Lồng ngực chàng căng phồng - có lẽ bây giờ cô gái đã đến cửa nhà chàng.

Nhưng, cái gì đã xảy ra trong tâm trí Chikako khi bảo chàng đem theo mấy người bạn ở sở về và khi nghe chàng từ chối, cô ta bèn đề nghị mời cô gái nhà Inamura? Có phải ngay từ đầu Chikako đã có ý định mời cô gái? Kikuji không hiểu gì cả.

Chikako chạy vội ra đón chàng tại cổng.

- Cậu về có một mình à?

Kikuji gật đầu.

- Như vậy tốt hơn. Nàng đã có mặt ở đây, - Chikako đỡ nón và cặp cho chàng. - Cậu dừng lại ở đâu đó trên đường về nhà, tôi biết.

Kikuji tự hỏi có phải vì hơi thở nực mùi rượu của chàng.

- Cậu dừng lại đâu vậy? Tôi có gọi dây nói lại sở một lần nữa và được biết cậu đã rời sở, và tôi cũng biết rõ từ sở cậu về đây phải mất bao nhiêu thời gian.

- Tôi không ngạc nhiên tí nào về bất cứ việc gì mà cô làm.

Người đàn bà không hề xin lỗi vì đã đường đột vào nhà dù không được mời và đã tự ý làm mọi chuyện trong nhà.

Cô ta cũng không ngần ngại tự ý đi vào phòng chàng để giúp chàng thay đồ và mặc chiếc kimono mà người tớ gái đã để sẵn trên giường.

- Cô để mặc tôi. Tôi có thể thu xếp lấy một mình mà.

Cởi bỏ áo ngoài, Kikuji mặc chiếc áo sơ mi trần và rút lui vào phòng mình.

Khi chàng trở ra, Chikako vẫn đợi ở ngoài.

- Những kẻ độc thân có đáng chú ý lắm không?

- Có chứ.

- Dầu sao đấy cũng không phải là một lối sống tốt đẹp gì. Cậu nên thay đổi đi.

- Tôi tự làm lấy mọi chuyện bằng cách học ở cha tôi.

Người đàn bà liếc nhìn chàng.

Chikako mượn cái khăn làm bếp của người tớ gái, hai tay áo được xắn lên gọn gàng. Chiếc khăn làm bếp trước kia thuộc về mẹ chàng.

Cánh tay chắc nịch đầy đặn của cô ta trắng một cách không thích hợp tí nào với khuỷu tay trông tựa như một mẩu dây thừng.

Kikuji nghĩ, thật lạ. Thịt người đàn bà có vẻ cứng và nặng nề.

- Tôi nghĩ mời nàng ra túp lều là hơn cả.

Giọng nói của cô ta bỗng trở nên bận rộn.

- Hiện nàng đang đợi ở phòng khách.

- Ngoài lều có ngọn đèn điện nào không? Tôi cũng không nhớ là ngoài đó có đèn hay không?

- Mình có thể dùng bữa với đèn cầy. Thú vị hơn.

- Không thú vị đối với tôi.

Chikako như chợt nhớ ra điều gì.

Khi tôi nói chuyện với cô Inamura qua dây nói, nàng có hỏi tôi có định mời mẹ nàng luôn không. Tôi đáp, kể ra có cả hai mẹ con nàng cùng đến thì cũng được. Tuy nhiên có vài lý do tại sao người mẹ không nên có mặt và chúng tôi nghĩ chỉ mình người con gái nên đến mà thôi.

- Cô nói "chúng tôi", nhưng cô quên là cô đã hành động một mình. Cô không nghĩ rằng là nàng có thể cho như vậy là hơi sỗ sàng khi được mời mà không hề được báo trước sao?

- Chắc chắn là như thế rồi, nhưng bây giờ nàng có mặt ở đây. Liệu sự có mặt của nàng không đủ xóa đi thái độ sỗ sàng của tôi hay sao?

- Biết đâu đây?

- Ôi, tôi tin là nàng bỏ qua điều sơ xuất đó. Nàng đến đây, như thế có nghĩa là mọi sự diễn tiến một cách tuyệt hảo. Tôi có thể được tha thứ, nếu tôi đã tỏ ra kỳ cục. Khi mọi sự đã được dàn xếp, cả hai người có quyền cười cái con người kỳ cục tên là Kurimoto đây. Những cuộc nói chuyện đang được thu xếp ổn thỏa, chúng sẽ trở nên ổn thỏa, dù cậu có làm gì khác đi chăng nữa. Đó là kinh nghiệm mà tôi từng có.

Như thể là Chikako đã từng làm sáng tỏ thái độ của cô ta. Như thể là cô ta đã đọc được hết ý nghĩ của Kikuji.

- Cô đã đề cập đến chuyện đó với nàng rồi?

- Cố nhiên. - Dù cho cậu cố tình né tránh đi chăng nữa, thái độ của Chikako như thầm bảo với chàng như vậy.

Kikuji đi xuống hàng hiên về phía phòng khách. Cây thạch lựu lớn mọc choáng gần nửa mái hiên. Chàng cố gắng để tự kiểm soát - chàng chẳng nên tỏ lộ một vẻ miễn cưỡng nào khi tiếp đãi cô gái nhà Inamura.

Khi chàng nhìn vào bóng tối dầy đặc của cây thạch lựu, bỗng dưng chàng liên tưởng đến cái bớt của Chikako. Chàng lắc đầu. Tia nắng cuối cùng của buổi chiều tà hắt lên những phiến đá trong phòng cây dưới phòng khách.

Cửa phòng bỏ ngỏ, thiếu nữ ngồi gần nơi hàng hiên.

Vẻ trong sáng của nàng dường như đánh tan bóng tối tụ lại tại góc căn phòng rộng.

Tại một chỗ lõm của vách tường, rực rỡ những đóa hoa ngũ sắc Siberi. Có lẽ do một sự trùng hợp tình cờ. Tuy nhiên, hoa ngũ sắc là loại hoa thông thường cho mùa này và có lẽ chính nàng đã chủ ý tạo nên sự hòa hợp này.

Những đóa hoa ngũ sắc Nhật Bản được cắm theo kiểu thẳng đứng, phô nhan sắc trong không gian giữa những cành lá thẳng.

Chính tay Chikako đã cắm chúng vào bình cách đó không lâu.

II

Hôm sau, ngày Chủ nhật, trời mưa rả rích suốt ngày.

Buổi trưa, Kikuji ra ngoài lều một mình để thu dọn những dụng cụ bọn chàng đã dùng hôm qua.

Chàng cũng còn ra đó với ý định tìm lại chút hương còn vương lại của cô gái nhà Inamura.

Chàng sai người tớ gái mang tới cho chàng một cây dù, và khi chàng bước xuống khỏi hàng hiên về phía ngôi vườn, chàng nhận thấy có một lỗ hổng ở chiếc máng xối dưới mái hiên. Một dòng nước mưa chảy qua lỗ hổng đó xuống ngay trước cây thạch lựu.

- Cần phải cho sửa chữa lại chỗ này, - chàng bảo người tớ gái.

- Thưa cậu, vâng.

Kikuji nhớ lại, vào những đêm mưa, tiếng nước chảy đôi khi làm chàng cảm thấy bực dọc thế nào.

- Tuy nhiên, nếu một khi bắt đầu cho sửa lại một vài chỗ, thế nào cũng có thêm vài chỗ khác cần sửa lại. Có lẽ tôi phải bán nhà này trước khi nó sụm xuống từng phần một.

- Những chủ nhân của ngôi nhà lớn bây giờ dường như đều nói như cậu. Cô gái hôm qua có vẻ ngạc nhiên vô cùng về diện tích quá lớn của ngôi nhà này. Cô ta nhận xét về nó với một giọng như thể cô ta sẽ đến sống ở đây không bằng.

Rồi người tớ gái khuyên chàng không nên bán nhà đi.

- Thế cô Kurimoto có đề cập đến việc cô gái có thể đến sống ở đây không?

- Thưa cậu, có ạ. Khi cô gái đó tới, cô Kurimoto đã dẫn cô ta đi một vòng quanh nhà.

Không biết cái nhà cô Kurimoto định giở thêm trò gì nữa đây! Cô gái nhà Inamura không hề nói với chàng về việc nàng đã đi thăm khắp nhà chàng.

Chàng nghĩ là nàng chỉ đặt chân từ phòng khách đến túp lều ngoài vườn và bây giờ chàng muốn một mình đi từ phòng khách ra chỗ túp lều.

Đêm qua chàng không hề chợp mắt được chút nào.

Chàng cảm thấy như hương thơm con gái của nàng còn vương vất trong lều và chàng đã nuôi ý muốn trở dậy, ra thăm túp lều vào lúc nửa đêm.

"Nàng sẽ mãi mãi ở nơi xa tắp đối với ta". - Chàng tự nhủ, trong khi cố dỗ mình vào giấc ngủ.

Chàng không hề nghi ngờ gì cả về việc Chikako đã đưa nàng đi thăm viếng khắp nơi trong nhà.

Sau khi người tớ gái mang cho chàng than hồng ra ngoài lều, chàng bước theo những phiến đá ra vườn.

Chikako sống ở miệt Kamakura, đã rời đây cùng với cô gái nhà Inamura. Túp lều đã đã được dọn sau đó do bàn tay của người tớ gái.

Bây giờ, Kikuji chỉ còn việc cất đi những đồ dùng đã được thu xếp gọn vào một góc. Tuy nhiên, vì chưa sử dụng đến những món đồ này bao giờ, nên chàng không biết chắc lắm phải cất chúng nơi nào.

- Kurimoto hẳn phải biết điều này, - chàng nói nhỏ, đưa mắt nhìn bức tranh treo trên tường. Đó là một tác phẩm của nhà danh họa cổ điển Sotatsu 1. Bức họa được vẽ bằng màu nước nhẹ, rất mỹ thuật.

- Chân dung thi sĩ nào vậy? - Cô gái nhà Inamura đã hỏi chàng và Kikuji không thể nào trả lời được.

- Tôi cũng chẳng rõ nữa, khi không thấy một bài thơ nào được đề ở dưới. Trong những tác phẩm chân dung thuộc loại này, thi sĩ nào cũng giống hệt như thi sĩ nào, - chàng nói.

- Có lẽ đó là chân dung thi sĩ Muneyuki 2. - Chikako xen vào. - Màu xanh bất diệt, vào mùa xuân, những cây thông thường xanh hơn cả lúc thường. Bức họa hơi trái mùa một chút, nhưng cha cậu rất thích nó. Vào mùa xuân, ông ấy thường mang ra treo.

-Tôi thì tôi thấy bức họa giống cả Tsurayuki 3 lẫn Muneyuki, - Kikuji phản đối.

Cho đến bây giờ, chàng cũng không thể nào phân biệt được cái gì hết khi ngắm lại chân dung mơ hồ

của bức họa.

Tuy nhiên, chàng cảm thấy dường như trong vài nét phóng họa kia có một sức mạnh, nó gợi nơi người xem về cảm giác, về khối và lượng. Nhìn vào đó một lúc, chàng như bắt gặp một thứ hương tàn, một cái gì đó vừa trong sáng vừa trinh bạch.

Bức họa và những đóa hoa ngũ sắc trong phòng khách gợi lại cho chàng hình ảnh người con gái nhà Inamura.

- Tôi xin lỗi đã để cậu phải đợi. Tôi nghĩ là tốt nhất nên để nước sôi thêm một lúc.

Người tớ gái bước vào lều mang theo than và một ấm nước pha trà.

Túp lều có vẻ hoang lạnh nên Kikuji có ý sưởi ấm nó. Chàng không định pha trà uống.

Vì vậy người tớ gái đã dùng đến óc tưởng tượng của mình.

Bằng một thái độ lơ đãng, Kikuji bỏ than vào lò và đặt ấm nước lên đó.

Khi cha còn sống, chàng luôn luôn có mặt bên cha trong những cuộc trà đạo. Chưa bao giờ chàng có ý định bắt chước cha, tuy vậy, cha chàng cũng chẳng bao giờ bắt ép chàng làm cái việc đó cả.

Ngay cả nước sôi réo trong ấm, chàng cũng chỉ đẩy cái nắp nhích sang một bên chút xíu và ngắm cái ấm nước đang sôi.

Một mùi ẩm ướt vương vất trong lều. Cả đến tấm thảm trải nơi chỗ chàng ngồi cũng thấm lạnh.

Hình ảnh người con gái nhà Inamura đã nổi bật một cách khác thường trên nền tường quét sơn màu dịu; nhưng hôm nay, đối diện với chàng chỉ có bóng tối.

Chàng cảm thấy tình trạng đó quả là một tương phản kỳ lạ, như khi một người sống trong căn nhà xây và trang hoàng theo lối Âu châu mặc chiếc kimono vậy. Kikuji đã nói với thiếu nữ:

- Có lẽ cô cảm thấy bất mãn vì bị cô Kurimoto mời đến đây. Chính Kurimoto đã nảy ra ý định đem chúng ta ra đây.

- Tôi có nghe cô Kurimoto nói là hôm nay là ngày cha anh thường tổ chức trà đạo.

- Dường như vậy. Chính tôi cũng quên điều đó.

- Anh có nghĩ là cô ta có vẻ kỳ cục, vì đã mời một người như tôi trong một dịp như thế này? Dù học về các nghi thức của những cuộc trà đạo thật đấy, nhưng tôi chưa hề bao giờ thực tập cả, tôi thấy lo ngại.

- Nhưng chỉ có mình cô Kurimoto là còn nhớ đến buổi sáng hôm nay và đến đây dọn dẹp túp lều. Cô có cảm thấy mùi ẩm ướt? - Những lời nói kế dường như không thoát hết ra khỏi cổ họng chàng. - Nếu chúng ta thành bạn bè với nhau, tôi không thể nào không khỏi nghĩ là chúng ta có thể gần gũi nhau hơn nếu có ai khác hơn cô Kurimoto làm cái việc giới thiệu cô với tôi. Tôi phải xin lỗi cô vì đã nghĩ như vậy.

Nàng nhìn chàng, vẻ hoài nghi:

- Tại sao? Nếu không phải cô Kurimoto, ai có thể làm cái việc giới thiệu đó?

Đó chỉ là một sự phản đối thông thường, nhưng nó chứa đựng nhiều ý nghĩa. Nếu không nhờ Chikako, chàng và thiếu nữ đã chẳng có dịp gặp nhau trên đời này.

Kikuji cảm thấy như có một ngọn roi sáng bóng quất vào người chàng.

Lối nói của thiếu nữ ngầm mách với chàng là đề nghị của chàng đã được chấp thuận. Kikuji có cảm tưởng như vậy.

Tia sáng nghi ngờ lạ lùng của nàng chợt như ánh lên.

Nàng nghĩ gì sau khi nàng gọi Chikako bằng "Kurimoto"?, liệu nàng có biết là Chikako đã từng là tình nhân của cha chàng, dù chỉ trong một thời gian ngắn?

- Tôi có những hoài niệm không đẹp về cô Kurimoto. - Giọng nói của Kikuji gần như run run. - Tôi không muốn người đàn bà đó đụng vào bất cứ chuyện gì trong đời tôi. Thật khó tin là chính cô ấy đã giới thiệu chúng ta với nhau.

Sau khi đã rót trà cho mọi người, Chikako đem khay trà của cô ngồi vào bàn. Cuộc nói chuyện giữa đôi trai gái ngưng lại.

- Tôi hy vọng là cả hai người không quan tâm về sự góp mặt của tôi. Chikako ngồi xuống. Đầu hơi nghiêng về phía trước như thể để lấy lại hơi thở vì đã đứng làm việc nhiều, Chikako nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ:

- Có lẽ cô hơi cảm thấy đơn độc vì làm người khách duy nhất hôm nay. Nhưng tôi tin là cha Kikuji cũng sẽ cảm thấy sung sướng lắm.

Thiếu nữ nhìn xuống sàn nhà, không kiểu cách, nàng nói:

- Tôi tự thấy không xứng đáng để có mặt trong túp lều của ông Mitani.

Chikako không quan tâm mảy may đến nhận xét của thiếu nữ.

Cô ta vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt về mớ hoài niệm mà cô ta còn nhớ, hoài niệm về cha Kikuji và túp lều.

Hiển nhiên là Chikako coi như cuộc hôn nhân giữa đôi trai gái trước mặt như vậy là đã dàn xếp đâu ra đó cả rồi.

- Tôi đề nghị hôm nào cậu ghé thăm nhà cô Inamura một lần, Kikuji ạ. - Chikako nói khi cô ta và thiếu nữ từ biệt. - Mình sẽ thu xếp một buổi hẹn nào đó.

Thiếu nữ chỉ nhìn xuống sàn nhà. Trông nàng có vẻ như muốn nói một điều gì, nhưng âm thanh đã không thể thoát ra khỏi cổ họng nàng. Sự thẹn thùng e ấp bao trùm lấy nàng.

Sự thẹn thùng đó đã làm Kikuji ngạc nhiên. Chính nó đã gây cho chàng cái cảm giác về sự ấm cúng của thân thể nàng. Đồng thời chàng cảm thấy bị lôi cuốn trong một tấm màn tối tăm, bẩn thỉu và ngột ngạt.

Ngày hôm nay đây, khi hồi tưởng lại tất cả những ý nghĩ và cảm giác hôm trước, chàng cũng không thể nào dứt bỏ được tấm màn quái gở đó.

Cảm giác bẩn thỉu không hẳn chỉ do ở sự có mặt của Chikako giữa chàng và thiếu nữ, mà cũng ở chính trong nàng nữa.

Chàng có thể hình dung ra cái cảnh cha chàng đang cắn vào cái bớt nơi ngực Chikako với hai hàm răng dơ dáy của ông. Hình ảnh cha chàng trở thành hình ảnh của chính chàng.

Thiếu nữ không cùng chia sẻ với chàng sự khinh miệt dành cho Chikako. Đó không phải là lý do duy nhất khiến chàng không quyết định được gì, nhưng dầu sao đối với chàng cũng là một lý do.

Trong khi Kikuji tỏ thái độ coi thường đối với Chikako, chàng đã có ý nói là chính Chikako đã cưỡng ép chàng trong việc hôn nhân giữa chàng và thiếu nữ. Chikako là loại đàn bà có thể làm tất cả, không trừ một việc gì và xem cô ta có vẻ quá quen thuộc với những việc tương tự.

Chàng tự hỏi liệu thiếu nữ có cảm thấy tất cả những điều đó.

Nghĩ đến đây, một lần nữa, chàng lại cảm ta có một ngọn roi đang quất vào người chàng và chính chàng là kẻ cự tuyệt.

Khi họ ăn cơm xong, Chikako đi sửa soạn đồ uống trà.

- Quả thật là một thứ định mệnh khi chúng ta có cô Kurimoto lo lắng cho tất cả mọi thứ. - Kikuji nói. - Dường như cô và tôi không cùng chung một quan điểm về cái định mệnh đó.

Nhận xét trên của Kikuji như một cố gắng để tự bào chữa.

Sau khi cha chàng mất, chàng không thú vị gì khi thấy mẹ ra ngoài lều một mình. Bây giờ chàng nhận thấy cha chàng, mẹ chàng và ngay cả chàng, đều nghĩ về túp lều tùy theo cảm quan của mỗi người.

Mưa rơi lộp bộp trên lá.

Cùng với tiếng mưa rơi trên lá có tiếng mưa rơi trên một cái dù.

Người tớ gái nói vọng vào trong lều từ sau khung cửa khép kín.

Chàng nghe như có một người tên Ota đến tìm gặp chàng.

- Có phải cô con gái đến không?

- Thưa cậu, không phải cô con gái mà là bàmẹ. Bà ta gầy kinh khủng. Tôi ngờ là bà ấy bị đau nặng.

Kikuji vội vã đứng dậy, nhưng chàng chỉ đứng lặng thinh.

- Thưa, tôi phải mời bà ấy vào đâu?

- Cứ mời bà ta vào thẳng đây cũng được.

- Thưa cậu, vâng.

Bà Ota không đem theo dù. Có lẽ bà đã để cây dù lại trong phòng khách.

Khuôn mặt bà đầm đìa nước mắt, thoạt trông, Kikuji ngỡ là nước mưa. Bây giờ, đối diện với người đàn bà, chàng hiểu đó là những giọt nước mắt đang tuôn trào trên hai gò má của bà. Nhưng chàng đã nghĩ những giọt nước mưa - điều đó chứng tỏ chàng đã vô tình đến mức nào.

- Chuyện gì vậy? - Chàng chợt thốt lên khi đến gần người đàn bà.

Bà Ota phục xuống nơi hàng hiên, hai tay chống lên sàn nhà.

Bà quỳ xuống một cách gượng nhẹ, đối diện với Kikuji.

Từng giọt nước mắt rơi xuống thấm ướt hàng hiên.

Nhìn những giọt nước mắt rơi xuống chắc nịch, một lần nữa, Kikuji lại thầm hỏi, không biết đó có phải là những giọt nước mưa.

Bà Ota nhìn sững chàng. Tia nhìn dường như có mãnh lực giúp bà khỏi ngã quỵ xuống. Kikuji cũng cảm thấy một sự nguy hiểm có thể xảy ra cho bà nếu bà ta thôi không nhìn chàng nữa.

Đôi mắt người đàn bà như hai hang sâu và tối với vài nếp nhăn nơi đuôi mắt. Mí mắt nhuốm màu bệnh hoạn và đôi mắt đầy cầu khẩn dàn dụa những nước mắt và nước mắt. Kikuji cảm thấy tâm hồn mình chùng hẳn xuống.

- Tôi xin lỗi cậu. Tôi tha thiết muốn gặp cậu, tôi không thể ngồi yên được nữa. - Bà Ota cất tiếng nói một cách lặng lẽ.

Kikuji cảm thấy một cách không tự kiềm chế vẻ dịu dàng trong cái thân thể đang đối diện với chàng.

Người đàn bà gầy đến độ, nếu không vì vẻ dịu dàng mà chàng bắt gặp qua những giọt nước mắt và cái thân hình kia, chắc chàng đã cảm thấy bực dọc không ít.

Nỗi đau khổ của người đàn bà như mũi kim đâm vào lòng chàng.

Mặc dù chính chàng là nguyên nhân gây ra nỗi khổ đó, chàng có cái ảo tưởng là chính trong sự dịu dàng mà chàng đang cảm thấy, niềm đau khổ riêng của chàng đã được sáng tỏ.

- Bà có thể bị ướt nếu ngồi đây. Vào trong nhà kia. - Kikuji bỗng xiết chặt người đàn bà vào đôi tay, hôn lên lưng, lên ngực bà ta một cách tàn bạo, say đắm và kéo bà ta đứng dậy.

Người đàn bà cố gượng đứng dậy một mình.

- Mặc tôi, cậu mặc tôi. Coi này, tôi nhẹ quá rồi phải không?

- Rất nhẹ.

- Tôi bị sút cân ghê quá.

Kikuji hơi ngạc nhiên về chính mình: bỗng dưng ôm người đàn bà trong tay.

- Con gái bà có tỏ ra lo âu vì tình trạng sức khỏe của bà không?

- Fumiko?

- Cô ta cũng đến đây với bà sao?

Chàng hỏi thế vì bà nhắc tên con gái một cách cao giọng, làm như bà gọi nàng từ một nơi nào gần chỗ hai người.

- Tôi không cho nó biết tôi đến tìm cậu. - Lời nói của người mẹ pha lẫn tiếng nức nở. - Nó không rời khỏi tôi một phút nào hết.

Ban đêm, nó tỉnh táo khi thấy tôi có một cử chỉ nào làm nó khả nghi. Nó thay đổi hẳn những lúc về sau này, cũng chỉ tại tôi.

Lúc này bà Ota vẫn quỳ nhưng đã ngay người lên.

- Nó hỏi tôi sao tôi lại chỉ có một mình nó. Nó bảo lẽ ra tôi phải có một đứa con với ông Mitani. Nó nói

những điều thật quái gở.

Kikuji như cảm thấy, xuyên qua những lời bà Ota vừa nói, nỗi buồn vô hạn của cô gái.

Việc Fumiko nhắc nhở đến đứa con riêng của cha chàng làm chàng đau nhói như bị một mũi dao đâm phải.

Bà Ota vẫn ngó chàng chằm chặp.

- Có thể bây giờ con bé đang sục sạo tìm tôi. Tôi lẻn ra ngoài khi nó vắng nhà. Trời mưa và nó nghĩ tôi không thể bỏ đi.

- Vì trời mưa à?

- Hình như là nó nghĩ tôi yếu quá không thể đi dưới trời mưa.

Kikuji chỉ gật gật cái đầu.

- Có phải Fumiko nó đến tìm cậu hôm nọ phải không?

- Phải. Cô ấy bảo tôi nên tha thứ cho bà và tôi không thể trả lời gì được hết.

- Tôi biết con bé cảm thấy ra sao. Vậy thì tại sao tôi lại đến đây nhỉ? Thử nghĩ lại những điều tôi làm!

- Tuy nhiên tôi cảm thấy biết ơn bà.

- Tôi sung sướng khi nghe cậu nói như vậy. Chỉ ngần ấy thôi cũng đủ rồi. Song tôi thấy mình khổ sở quá. Cậu không nên tha thứ cho tôi.

- Cái gì làm bà có mặc cảm tội lỗi mới được chứ? Tôi có thể nói là không có gì đáng để bà phải cảm thấy như vậy cả. Hoặc là có thể vì sự có mặt của hồn ma cha tôi.

Thái độ của người đàn bà không có gì thay đổi. Kikuji có cảm tưởng như mình đã dùng những lời lẽ đay nghiến một cách vô ích.

- Thôi, quên những lời đó đi, - bà Ota nói. - Tôi cảm thấy xấu hổ lắm. Tại sao tôi lại nổi sung chỉ vì một cú điện thoại của cô Kurimoto?

- Thế Kurimoto gọi dây nói cho bà đấy à?

- Vâng. Buổi sáng hôm nay. Cô ta bảo tôi là mọi sự đã được dàn xếp giữa cậu và Yukiko, con gái nhà Inamura. Tôi thắc mắc tại sao cô ta lại nói với tôi điều đó chứ.

Đôi mắt bà Ota ướt đầm, nhưng đột nhiên bà mỉm cười. Đây không phải là nụ cười của một người đang khóc. Mà là một nụ cười đơn giản, không kiểu cách.

- Không thể có cái gì có thể gọi là đã dàn xếp xong rồi hết, - Kikuji đáp. - Bà có nghĩ là Kurimoto nghi ngờ chuyện giữa tôi và bà không? Từ hôm đó đến nay bà có gặp cô ta lần nào không?

- Không. Nhưng cô ta là một người mà cậu phải tỏ ra hết sức thận trọng và cô ta có thể biết mọi sự. Có thể tại giọng nói của tôi có cái gì khác lạ khi cô ta gọi dây nói cho tôi sáng nay. Tôi không thể làm ra vẻ thản nhiên được. Tôi muốn xỉu và thiếu chút nữa tôi hét vào tai cô ta. Cô ta có thể đoán được phản ứng của tôi dù là qua ống nói. Cô ta ra lệnh cho tôi đừng xen vào chuyện của cậu.

Kikuji cau mày. Chàng chẳng biết nói làm sao.

- Đừng xen vào - tại sao, tôi vẫn chỉ nghĩ đến sự tổn thương mà tôi đã gây ra cho Yukiko. Nhưng từ sáng hôm nay tôi bắt đầu thây ghê sợ cô Kurimoto. Tôi không thể ngồi ở nhà vì vậy.

Đôi vai bà run rẩy như bị quỷ ám. Miệng bà ta méo xệch về một bên và cong hẳn lên. Tất cả cái vẻ khó coi của tuổi tác người đàn bà chợt hiện lên rõ rệt.

Kikuji đứng dậy và đặt một tay lên vai bà ta.

Người đàn bà túm chặt lấy bàn tay chàng.

- Tôi sợ lắm, sợ lắm. - Người đàn bà đưa mắt ngó quanh căn phòng, người rúm lại, đột nhiên như mất hết cả sinh khí. - Trong túp lều này phải không?

Kikuji bối rối không hiểu câu hỏi có ý gì.

- Phải, - chàng đáp với một vẻ mơ hồ.

- Quả là một túp lều xinh xắn.

Liệu người đàn bà có nhớ rằng chính chồng bà thỉnh thoảng đã đến đây cùng uống trà với cha chàng? Hay chính cha chàng là người bà ta đang nhớ đến?

- Có phải lần đầu tiên bà vào đây?

- Vâng.

- Bà đang nhìn cái gì vậy?

- Không. Không có cái gì hết.

- Bức họa kia là của Sotatsu.

Người đàn bà gật đầu, rồi đứng im, đầu cúi xuống.

- Bà cũng chưa vào phòng khách thì phải?

- Chưa.

- Tôi tự hỏi có thật vậy không?

- Thực ra tôi có đến đây một lần vào dịp đám tang cha cậu. - Giọng nói của bà ta như bị hụt hơi.

- Nước đang sôi. Chúng ta uống trà chứ? Bà sẽ cảm ta dễ chịu hơn sau đó, vả lại tôi cũng cảm thấy muốn uống một chén.

- Liệu có gì trở ngại không? - Người đàn bà bắt đầu đứng dậy, hơi lảo đảo một chút.

Kikuji mang lại hai chén trà và những dụng cụ khác từ một góc phòng. Chàng nhớ là cô gái nhà Inamura đã dùng những thứ này tối hôm trước, nhưng chàng vẫn đem ra dùng lại.

Bàn tay bà Ota run rẩy. Tiếng nắp va leng keng vào cái ấm đun nước.

Bà ta cúi đầu nhặt chiếc đũa tre để khuấy trà, một giọt nước mắt rơi xuống thành ấm.

- Cha cậu có nhã ý mua cái ấm trà này của tôi.

- Thật à? Thế mà tôi không biết đấy. Kikuji không hề cảm thấy khó chịu khi biết chiếc ấm đun nước đã từng là vật sở hữu của chồng người đàn bà. Và chàng không nghĩ những lời người đàn bà nói là lạ lùng, chàng chỉ thấy đó là một lối nói giản dị.

- Tôi không thể mang trà đến cho cậu. - Bà Ota vừa pha trà xong. - Cậu tự đến lấy chén trà đó nghe.

Kikuji đến bên lò sưởi và nâng ly trà lên uống.

Người đàn bà ngã vào lòng chàng như bị ngất xỉu.

Chàng vòng tay ôm lấy vai bà ta. Đôi vai người đàn bà run run, hơi thở trở nên yếu ớt.

Trong tay chàng, bà ta mềm đi như một đứa trẻ.

III

Chàng lay thật mạnh người đàn bà.

Chàng xiết mạnh hai bàn tay lại khoảng giữa cổ và xương đòn gánh của người đàn bà như để bóp cổ bà ta. Chiếc xương đòn gánh nhô hẳn lên.

- Bà không thể thấy sự khác biệt giữa cha tôi và tôi hay sao?

- Cậu không nên nói như vậy.

Đôi mắt người đàn bà khép lại, giọng nói nhỏ hẳn đi.

Bà ta chưa kịp sẵn sàng để trở về từ một thế giới khác.

Kikuji có vẻ đang nói với tâm trạng rối loạn của mình hơn là nói với người đàn bà.

Chàng đã bị dẫn dắt vào một thế giới khác. Chàng chỉ có thể nghĩ về nó như một thế giới khác trong đó không hề có sự phân biệt giữa cha chàng và chàng. Cảm giác về thế giới khác thật mạnh đến nỗi sau đó chàng bị sự rối loạn xâm chiếm.

Chàng có thể tự hỏi phải chăng người đàn bà này là giống người. Phải chăng bà ta là một thứ tiền nhân loại, hoặc người đàn bà cuối cùng của cái giống người.

Chàng có thể tưởng tượng đến người đàn bà đó trong cái thế giới khác kia, không biết phân biệt giữa người chồng đã khuất và cha Kikuji và ngay cả chính Kikuji nữa.

- Bà nghĩ đến cha tôi, đúng không, và cha tôi với tôi trở thành một người?

- Cậu tha lỗi cho tôi. Những điều tôi đã làm. Những tội tôi đã phạm. - Một giọt nước mắt nhỏ ra từ khóe mắt người đàn bà. - Tôi muốn chết. Chết được bây giờ thì nhẹ nhõm biết bao. Cậu định bóp cổ tôi. Sao cậu không bóp nữa đi?

- Bà không nên đùa cợt tôi về chuyện đó. Song tôi nhận là tôi có cảm thấy như đang bóp cổ một người nào.

- Thật thế ư? Cảm ơn cậu. - Người đàn bà ôm lấy cổ mình. - Cổ tôi nhỏ lắm. Chắc cậu không gặp khó khăn gì đâu.

- Bà có thể chết và bỏ con gái của bà lại sao?

- Chẳng can hệ gì. Tôi sẽ kiệt sức rồi chết, dù thế nào đi chăng nữa. Xin cậu hãy coi sóc giùm con Fumiko cho tôi.

- Nếu cô giống bà.

Đột nhiên người đàn bà mở bừng mắt ra.

Kikuji kinh ngạc về chính những lời chàng vừa thốt ra. Chàng không chủ tâm nói vậy.

Đối với bà Ota, câu đó đã có ý nghĩa gì?

- Coi này, tim tôi đập mạnh biết chừng nào? Như vậy không lâu đâu. Bà Ota cầm lấy tay Kikuji để áp vào ngực mình.

Có lẽ trái tim của bà ta đang sửng sốt vì những lời nói vừa rồi của Kikuji.

- Cậu năm nay bao nhiêu tuổi?

Kikuji không đáp.

- Vẫn còn ở trong tuổi hai mươi? Tôi không tin. Tôi đau khổ quá. Tôi không hiểu chính tôi nữa.

Một tay chống trên sàn nhà, người đàn bà gắng đứng dậy. Đôi chân bà run lập cập.

Kikuji nhổm dậy.

- Tôi không định tâm đến đây để phá hủy việc giữa cậu và cô Yukiko. Nhưng sự thể đã rồi.

- Tôi vẫn chưa quyết định cưới cô ấy. Nhưng sự thật là bà đã rửa sạch giùm tôi cái quá khứ - hay dường như thế khi bà nói lên điều đó.

- Thật vậy sao?

Kurimoto cũng đã từng là nhân tình của cha tôi và cô ta là người mai mối. Tất cả độc dược của quá khứ đều quy tụ nơi người đàn bà đó. Cha tôi đã may mắn có bà là người cuối cùng.

- Cậu phải xúc tiến mau việc cưới cô Yukiko.

- Đó là vấn đề do tôi tự quyết định lấy.

Người đàn bà nhìn chàng với vẻ xa vắng. Đôi má xanh xao, một tay của bà ôm lấy vầng trán.

- Căn phòng này như có gai góc xung quanh.

Bà Ota phải trở về nhà, bà ta bảo vậy. Kikuji gọi một chiếc tắc xi, cùng lên xe với người đàn bà.

Ngả đầu vào góc xe, đôi mắt nhắm lại, bà Ota ngồi bất động.

Những tế bào cuối cùng còn âm ỉ dường như sắp tắt ngấm.

Kikuji không đưa bà Ota vào nhà. Khi người đàn bà rời khỏi xe, những ngón tay lạnh lẽo của bà rời khỏi chàng một cách đơn giản.

Vào khoảng hai giờ sáng hôm sau, Fumiko gọi dây nói cho chàng.

- Alô. Anh Mitani đấy phải không ạ? Mẹ tôi vừa mới... - Tiếng nói chợt ngưng lại trong giây lát, rồi tiếp tục một cách quả quyết - vừa mới mất.

- Sao, chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Mẹ tôi mất rồi. Mẹ tôi bị lên cơn đau tim. Bà đã dùng quá nhiều thuốc ngủ.

Kikuji lặng thinh.

- Tôi sợ là tôi...cần yêu cầu anh một việc, anh Mitani ạ.

- Vâng?

- Anh có quen thân với một bác sĩ nào và nếu xem ra có thể, anh mời giùm ông ta lại đây được không ạ?

- Một bác sĩ? Cô cần một bác sĩ? Tôi sẽ đi ngay bây giờ.

Kikuji lấy làm ngạc nhiên là chưa có một bác sĩ nào được mời đến. Rồi, đột nhiên, chàng hiểu.

Bà Ota tự tử. Cô con gái gọi chàng không ngoài mục đích yêu cầu chàng giúp nàng giấu việc đó.

- Tôi hiểu.

- Xin anh giúp cho.

Nàng đã suy nghĩ trước khi gọi chàng, chàng biết và như vậy nàng có thể đặt định mọi chi tiết của công việc phải làm với một cái gì giống nghi thức thông thường.

Kikuji ngồi bên máy điện thoại với đôi mắt nhắm nghiền.

Chàng trông thấy mặt trời về chiều như chàng đã từng trông thấy thế sau đêm trải qua với bà Ota: vầng mặt trời hiện lên sau dãy cửa sổ xe lửa, phía sau lùm cây gần ngôi đền Homonji 4.

Vầng mặt trời dường như sắp rơi xuống trên những cành cây.

Lùm cây trở thành đen xạm.

Vầng mặt trời đang trôi nổi trên các cành cây, rơi rớt vào đôi mắt mệt mỏi của chàng và chàng khép chúng lại.

Bầy hạc trắng in trên chiếc khăn choàng của cô gái nhà Inamura bay ngang qua vầng mặt trời chiều và chúng vẫn còn ngự trị trong mắt chàng.

----

1 Tawaraya Sotatsu: họa sĩ thời Tokugawa (1576 - 1643).

2 Minamoto Muneyuki chết năm 939.

3 Kino Tsurayuki chết năm 945.

4 Thuộc vùng ngoại ô phía Nam thành phố Đông Kinh.

Chương 3: Chiếc Bình Shino

I

Sau ngày lễ kỷ niệm bảy ngày, Kikuji đến chia buồn với Fumiko.

Lúc bấy giờ là buổi chiều, nếu theo như thời khóa biểu thường ngày của chàng, chàng tạt qua thăm nàng trên con đường từ sở làm về nhà. Như vậy, chàng cần rời sở làm sớm hơn một chút, tuy nhiên mãi đến phút chót chàng mới quyết định thực hiện cuộc viếng thăm.

Fumiko ra đón chàng trước nhà:

- Ồ, chào anh.

Nàng quỳ xuống trước thềm nhà và ngước nhìn chàng. Đôi tay nàng chống trên sàn nhà như để giữ vững cho đôi vai.

- Cám ơn anh về bó hoa hôm qua.

- Không có chi cả.

- Tôi cứ nghĩ là sẽ không được gặp anh.

- Thế ạ? Nhưng người ta thường gửi hoa đến trước rồi mới đích thân tới viếng sau.

- Dù vậy, song tôi vẫn không hy vọng anh sẽ ghé thăm.

- Tôi mua bó hoa tại quán bán hoa rất gần đây.

Fumiko gật đầu một cách đơn giản.

- Không thấy tên ghi trên bó hoa nhưng tôi đoán ra ngay.

Kikuji nhớ lại lúc chàng đứng ở quán bán hoa và nghĩ đến bà Ota như thế nào.

Chàng nghĩ đến mùi hương của hoa đã làm nhẹ đi phần nào tội lỗi và bây giờ đây, Fumiko đang tiếp chàng với vẻ dịu dàng.

Nàng chỉ mặc có một chiếc áo vải bông giản dị. Ngoài một chút son tô nhẹ trên đôi môi khô, Fumiko không hề trang điểm gì khác.

- Tôi nghĩ, tốt hơn cả là tôi không nên có mặt ngày hôm qua, - chàng nói.

Fumiko hơi quay nhẹ người về một phía, có ý mời chàng vào.

Có lẽ vì nàng đã quyết định không khóc, nên nàng hạn chế đến tối đa những nghi thức tiếp đón thông thường; song dường như nàng vẫn có thể khóc, trừ phi nàng cử động hoặc ngồi im.

- Tôi không thể nói cho anh rõ tôi đã sung sướng như thế nào khi nhận được bó hoa anh gửi viếng. Nhưng nếu hôm qua anh đến được nữa thì tốt hơn. - Nàng đứng lên và theo chàng vào trong nhà.

- Tại tôi không muốn làm phật lòng những người bà con của cô, - chàng trả lời, một cách nhẹ nhàng, chàng hy vọng thế.

- Những chuyện đó không còn làm tôi bận tâm nữa.

Câu nói có vẻ quả quyết và rõ ràng.

Trong phòng khách, một bức hình được đặt trước di cốt bà Ota.

Chỉ có độc một bó hoa Kikuji gửi tới hôm trước.

Chàng nghĩ điều này hơi lạ. Có phải Fumiko cố ý để lại bó hoa của chàng và cất tất cả những bó hoa khác đi? Hay đây chỉ là một đám tang đơn độc? Chàng ngờ là điều sau này có vẻ đúng hơn.

- Hình như đây là cái bình đựng nước để pha trà thì phải?

Vừa nói, chàng vừa nhìn vào chiếc bình nàng dùng để cắm những bông hoa chàng gửi viếng. Đó là một cái bình đựng nước để dùng trong các cuộc trà đạo.

- Vâng. Tôi cho là dùng bình đó hợp hơn cả.

Một chiếc bình Shino khá đẹp.

Để dùng như một cái bình cắm hoa cho đám tang, chiếc bình này còn có phần hơi nhỏ.

Chàng đã gửi đến viếng bà Ota hoa hồng trắng và hoa cẩm chướng, trông chúng thật thích hợp với chiếc bình hình trụ.

- Mẹ tôi thỉnh thoảng dùng bình đó để cắm hoa. Vì lẽ đó mà nó không bị bán đi.

Kikuji quỳ xuống thắp hương trước di cốt người quá cố. Chàng chắp tay lại, đôi mắt nhắm nghiền.

Chàng đang tạ lỗi. Nhưng tình yêu tràn ngập trong lời tạ tội khiến cho tội lỗi như được nâng niu và dịu xuống.

Liệu có phải bà Ota chết vì không thể gột bỏ được mặc cảm tội lỗi? Hay vì tình yêu dằn vặt, bà đã thấy là không thể kiềm chế được? Tình yêu hay tội lỗi đã giết người đàn bà? Suốt tuần qua Kikuji đã quay quắt với vấn đề này.

Bây giờ đây, khi chàng quỳ gối với đôi mắt nhắm nghiền trước mớ tro tàn, hình ảnh của người đàn bà không đến trong trí chàng; nhưng sự nồng nàn của bà ta vây bọc lấy chàng, làm chàng ngây ngất trong hương thơm của chính sự nồng nàn đó. Một sự kiện lạ lùng, nhưng đến từ người đàn bà, dường như lại rất tự nhiên. Và mặc dù sự nồng nàn của người đàn bà vây bủa chàng, cái cảm giác đó dường như thuộc về thính giác, một cái gì gần với âm nhạc, hơn là thuộc về xúc giác.

Từ sau cái chết của bà Ota, Kikuji không thể ngủ được, nên chàng thường dùng thuốc an thần hòa với rượu sa ke. Mặc dù những giây phút ngắn ngủi chợp mắt được và liền đó thì trở nên tỉnh táo, chàng vẫn nằm mộng nhiều lần.

Đó không phải là những cơn ác mộng. Khi tỉnh dậy, chàng thường thấy lơ mơ và say say một cách êm đềm.

Việc một người đàn bà chết trở về bên người yêu trong giấc mộng dường như kỳ cục đối với Kikuji. Chàng còn trẻ và chưa được sửa soạn trước một kinh nghiệm như vậy.

"Trời ạ, thử nghĩ về những việc tôi đã làm - Người đàn bà đã kêu lên như vậy ở cả hai lần gặp chàng: cái đêm trải qua với chàng ở quán bên đường Kamukura và khi đến gặp chàng tại túp lều trong vườn nhà chàng. Câu nói đã được thốt ra giữa những tiếng nức nở nhỏ, run run một cách tuyệt vời và giờ đây, khi chàng quỳ trước di cốt của người đàn bà và thầm hỏi động lực nào đã thúc đẩy người đàn bà tìm đến cái chết, chàng nghĩ, lẽ ra chàng nên chấp nhận cái giây phút mà tội lỗi thành hình. Sự chấp nhận hiện tại chỉ gợi lại giọng nói của người đàn bà khi nói về tội lỗi của mình.

Kikuji mở mắt ra.

Chàng nghe ở phía sau có tiếng khóc nấc. Fumiko có vẻ như đang cố gắng lắm để ngăn mình khóc - nhưng một tiếng nấc đã bật ra và chỉ có một tiếng nấc duy nhất.

Kikuji không quay lại.

- Cái ảnh này chụp từ bao giờ vậy? - Chàng hỏi.

- Cách đây năm hay sáu năm. Tôi đã đưa phim đi rọi lớn ra như vậy.

- Thật à? Hình như hình chụp được trong một buổi trà đạo thì phải?

- Sao anh biết?

Bức hình cắt ngang nơi cổ, chỉ để lộ ra một mảng áo kimono, không thấy rõ đôi vai.

- Làm sao anh biết hình đó chụp trong một buổi trà đạo?

- Bức hình gây cho người nhìn cái cảm tưởng đó. Đôi mắt của người trong hình đang nhìn xuống và bác gái như có vẻ đang bận rộn làm cái gì. Cô không thể thấy hai vai của bác gái, lẽ cố nhiên, nhưng cô có thể cảm thấy trong cung cách của bác dường như đang tập trung vào việc pha trà.

- Tôi tự hỏi không biết dùng bức hình đó có được không. Người chụp đứng hơi chếch về một phía. Nhưng đó là bức ảnh mẹ tôi ưa nhất.

- Đó là một bức ảnh khá trầm tĩnh. Rất đẹp.

- Dầu sao bây giờ tôi có thể nhận ra một lỗi lầm. Mẹ tôi không nhìn thẳng vào anh khi anh dâng hương cho bà.

- Thật thế? Tôi nghĩ có lẽ đúng.

- Mẹ tôi nhìn đi chỗ khác, bà nhìn xuống.

Kikuji nghĩ đến hình ảnh người đàn bà đang pha trà vào ngày trước khi bà ta từ trần.

Khi bà Ota khuấy trà, một giọt nước mắt rơi trên thành ấm. Chàng tự lấy trà uống - người đàn bà không mang trà đến cho chàng. Giọt nước mắt trên thành ấm khô đi khi chàng uống trà. Cả thân thể của người đàn bà đổ vào người chàng khi chàng vừa đặt chén trà xuống.

- Mẹ tôi trông đẫy đà hơn khi chụp hình. - Nàng vội vã nói tiếp. - Tôi từ bối rối vì bức hình đó giống tôi quá.

Kikuji quay lại nhìn nàng.

Nàng cúi nhìn xuống sàn nhà thay vì nhìn lưng chàng từ nãy đến giờ.

Chàng xoay lưng lại phía di cốt và bức hình, đối diện với nàng.

Làm sao chàng có thể tạ lỗi với nàng?

Chàng lẩn tránh việc đó bằng cách xoay câu chuyện sang chiếc bình Shino. Chàng đang quỳ trước chiếc bình và nhìn nó như để ước lượng giá cả, như nhìn những bình trà khác vậy thôi.

Một màu đỏ nhạt nổi bật trên nền bằng men. Kikuji đưa tay ra vuốt ve mặt bình nhẵn bóng và mát rượi.

- Thật là mềm mại, như một giấc mộng. Ngay cả khi cô biết rất ít về đồ cổ như tôi, cô vẫn có thể thưởng thức vẻ đẹp của chiếc bình Shino này.

"Giống như giấc mộng của một người đàn bà", chàng nghĩ.

Nhưng chàng đã kịp kìm hãm lại để không nói lên ý nghĩ sau này.

- Anh có thích cái bình ấy không? Để tôi biếu anh như một kỷ niệm của mẹ tôi.

- Ồ, thôi. Đừng, xin cô. - Kikuji nhìn lên vẻ kinh ngạc.

- Anh có thích nó không? Mẹ tôi cũng sẽ sung sướng lắm, tôi biết mà. Chiếc bình đó không tệ đâu, tôi nghĩ thế.

- Đó là một tác phẩm tuyệt vời.

- Mẹ tôi cũng bảo thế. Vì vậy tôi cắm hoa của anh viếng mẹ tôi vào đó.

Kikuji cảm thấy hơi ấm của nước mắt dâng lên.

- Vậy thì tôi sẽ nhận, nếu không có gì trở ngại.

- Mẹ tôi hẳn sẽ sung sướng lắm.

- Tuy nhiên chắc tôi sẽ không dùng nó để đựng nước pha trà đâu. Tôi sẽ biến nó thành một chiếc bình đựng hoa.

- Xin anh cứ làm như vậy. Mẹ tôi cũng dùng bình đó để cắm hoa mà.

- Tôi sợ là tôi sẽ không dùng bình đó để cắm hoa trưng bày trong các cuộc trà đạo. Kể cũng buồn cho một chiếc bình như vậy mà phải rời xa các cuộc trà đạo. Tôi đang nghĩ đến việc bỏ trà.

Kikuji vừa xoay mặt lại đối diện với nàng vừa đứng lên.

Gần nơi cửa thông sang phòng điểm tâm, có một đống nệm.

Chàng kéo một tấm nệm ra phía ngoài hàng ba và ngồi xuống.

Nàng vẫn quỳ một cách cung kính trên một tấm nệm rơm trần trụi.

Chỉ có mình Kikuji di chuyển. Fumiko ngồi lại giữa phòng.

Đôi tay nàng đặt lên đầu gối dường như hơi run run. Nàng chắp tay lại, những ngón tay đan chặt lấy nhau.

- Anh Mitani, anh nên tha thứ cho mẹ tôi. - Nàng cúi gập đầu xuống trên ngực.

Kikuji giật nảy mình, lo ngại với cử động đó nàng có thể ngã chúi về phía trước.

- Cô nói gì vậy? Chính tôi mới là người cần được tha thứ. Tôi đang cố nghĩ xem phải dùng câu nói nào mới xứng đáng. Nhưng tôi không biết phải tạ tội bằng cách nào và tôi xấu hổ vì đã có mặt ở đây với cô.

- Chúng tôi mới chính là những người phải xấu hổ. - Mặt nàng biểu lộ sự ngượng ngùng. - Tôi ước làm sao có thể biến đi được.

Đôi má không tô điểm và chiếc cổ trắng ngần của nàng bỗng đỏ rần; tất cả nỗi mòn mỏi và thống khổ hiện lên khuôn mặt.

Và khuôn mặt nàng càng xanh mét hơn dù nàng đang cảm thấy hổ thẹn.

Một nỗi đau khổ thê thiết đâm thẳng vào ngực chàng.

- Tôi nghĩ hẳn là cô phải ghét tôi biết chừng nào.

- Ghét anh? Chắc anh nghĩ là mẹ tôi ghét anh chắc?

- Không. Song không phải chính tôi đã gây ra cái chết của bác gái đây sao?

- Mẹ tôi chết là tại chính mẹ tôi. Đó là điều tôi nghĩ. Tôi đã phân vân về chuyện này suốt tuần qua.

- Cô chỉ có một mình trong suốt thời gian vừa rồi sao?

- Vâng. Đó là nếp sống thông thường của chúng tôi. Mẹ tôi và tôi.

- Tôi đã làm bác gái chết.

- Mẹ tôi chết là tại chính mẹ tôi. Nếu anh cho là tại anh mà mẹ tôi chết, như thế tôi còn có lỗi nặng hơn anh. Nếu tôi phải trách cứ ai, thì người đó phải là tôi. Nhưng như thế chỉ làm cho cái chết của mẹ tôi dơ bẩn mà thôi, khi chúng ta bắt đầu cảm thấy có trách nhiệm và ân hận. Sự ân hận và những ý nghĩ nối tiếp chỉ tạo thêm gánh nặng cho người đã nằm xuống.

- Có lẽ cô có lý. Song nếu tôi đừng gặp bác gái...- Kikuji không thể nào tiếp tục thêm nữa.

- Tôi nghĩ là khi người chết có thể được tha thứ, như vậy đủ rồi. Có thể mẹ tôi chết đi là để được tha thứ. Anh sẽ tha thứ cho người chứ? - Fumiko đứng dậy.

Khi nghe Fumiko nói vậy, Kikuji có cảm tưởng một tấm màn trong trí chàng vừa được vén lên.

Liệu có sự giảm bớt gánh nặng cho người chết không nhỉ? Chàng thầm hỏi.

Băn khoăn về người chết liệu có phải là một lầm lẫn, trong phần lớn các trường hợp, giống như quở mắng họ? Người chết không thể phán đoán người sống được.

Kikuji nhìn lại bức ảnh của bà Ota.

II

Fumiko mang vào một chiếc khay trên có đặt hai cái chén.

Cả hai đều có hình trụ, một chiếc chén Raku 1 màu đỏ và một chiếc Raku màu đen.

Nàng đặt chiếc chén đen trước mặt Kikuji. Trong chén đựng thứ trà thô thông thường.

Kikuji nâng chén lên và nhìn vào con dấu ở đáy chén.

- Ai thế này? - Chàng hỏi một cách thẳng thắn.

- Tôi chắc là Ryonyu 2.

- Còn chiếc chén đỏ?

- Cũng của Ryonyu luôn.

- Hình như đây là một cặp. - Kikuji nhìn chiếc chén đỏ đựng trà còn nguyên dưới gối nàng.

Mặc dù đây là một cặp chén dùng cho các cuộc trà đạo, nhưng chúng không có vẻ lạc lõng khi được dùng để uống trà thường, song một hình ảnh khó chịu thoáng qua trong trí Kikuji.

Cha Fumiko chết trước cha Kikuji và cặp chén Raku này liệu có thể đã được sử dụng để uống trà thường khi cha Kikuji đến thăm mẹ Fumiko? Liệu chúng đã được dùng như một cặp chén "vợ chồng", chiếc chén đen cho cha Kikuji và chiếc chén đỏ cho mẹ Fumiko?

Nếu đây đúng là tác phẩm của Ryonyu, có thể người ta hơi tỏ ra lơ là với chúng. Biết đâu chúng không được đem theo cả trong các cuộc du lịch? Ai biết được, có thể Fumiko đang tàn nhẫn chế nhạo chính chàng.

Tuy nhiên, chàng không nhận thây thột vẻ tinh quái nào, thật vậy nàng không có vẻ tính toán gì hết khi đem ra cặp chén kia.

Chàng chỉ nhận từ một vẻ đa cảm đầy nữ tính và sự đa cảm cũng đến trong chàng.

Chàng và Fumiko, bị ám ảnh bởi cái chết của người mẹ, không thể tiếp tục tỏ ra đa cảm như vậy được. Cặp chén Raku đào sâu thêm mối phiền muộn mà họ đang cùng chia sẻ.

Fumiko cũng dư biết mọi điều: về cha Kikuji và mẹ nàng, về mẹ nàng và Kikuji và cái chết của mẹ nàng.

Và họ cùng chịu chung cái tội đã giấu nhẹm vụ tự tử này.

Rõ ràng là Fumiko khóc khi nàng pha trà. Đôi mắt nàng hơi đỏ.

- Tôi bằng lòng vì đã có mặt ở đây hôm nay, - Kikuji nói. - Tôi có thể hiểu điều cô vừa nói là giữa người sống và người chết không còn có sự tha thứ hay không tha thứ, song tôi trộm nghĩ thay vì vậy, liệu tôi có được bác gái tha thứ cho không?

Fumiko gật đầu. - Nếu không thế mẹ tôi không thể được tha thứ lại. Mẹ không thể tự tha thứ cho chính mình.

- Nhưng trên một khía cạnh nào đó, việc tôi có mặt ở đây với cô quả là khá khủng khiếp.

- Tại sao? - Nàng ngước nhìn chàng. - Anh nghĩ là mẹ tôi đã lầm khi tìm đến cái chết sao? Chính tôi cảm thấy rất cay đắng - tôi nghĩ là dù mẹ tôi có bị hiểu lầm đến mấy, thì cái chết cũng không thể là câu trả lời của chính bà. Cái chết chỉ cắt đứt mọi cảm thông, không ai có thể tha thứ điều đó.

Kikuji lặng thinh. Chàng tự hỏi có phải Fumiko cũng đã đưa đẩy mẹ nàng phải đối diện lần cuối với sự

bí mật của cái chết.

Thật lạ lùng khi nghe nói cái chết cắt đứt mọi cảm thông.

Bà Ota mà Kikuji được biết bây giờ quả thực khác biệt với người mẹ mà Fumiko biết.

Fumiko không có cách nào biết rõ người đàn bà nơi mẹ nàng được.

Tha thứ hay được tha thứ đối với Kikuji là sự được ru ngủ trong một con sóng, là sự tưởng nhớ đến thân thể của người đàn bà.

Dường như sự mơ tưởng đó cũng có mặt ở đây trong cặp chén Raku.

Kể cũng lạ và kỳ diệu, cái sự kiện một đứa trẻ lại không biết gì hết về cái thân thể từ đó nó ra đời và một cách kỳ diệu, chính cái thân thể đó lại đã chia sớt cho người con gái nhiều thứ.

Ngay từ lúc nàng đón chào chàng nơi cửa ra vào, Kikuji đã cảm thấy một cái gì nhẹ nhàng và mềm mại. Nơi khuôn mặt tròn và tinh khiết của Fumiko, chàng bắt gặp hình ảnh người mẹ.

Nếu bà Ota đã lẫn lộn khi trông thấy hình ảnh của cha Kikuji nơi Kikuji, thì bây giờ chàng cảm thấy hoảng sợ, gần như một cảm giác xúc phạm, khi đối với Kikuji, Fumiko trông giống mẹ như đúc.

Tuy vậy, cũng không tỏ ý kháng cự, Kikuji buông xuôi theo dòng.

Nhìn chiếc miệng nhỏ có vẻ bất cần, với môi dưới trề ra như đang bĩu, chàng cảm thấy người thiếu nữ không có vẻ gì là đang chống đối cả. Cái gì có thể làm nàng chống đối được? Câu hỏi đó có lẽ ra phải được hỏi chính Kikuji mới phải.

- Bác gái khi sống quá tử tế, - chàng nói. - Tôi thật tàn nhẫn đối với người, tôi ngờ là tôi đã gây tổn thương cho người bởi chính sự yếu đuối tinh thần của tôi. Tôi là một thằng khốn nạn.

- Mẹ tôi đã lầm, quá lầm. Cha anh, rồi thì anh - song tôi phải nghĩ là bản chất con người thật của mẹ tôi thật khác biệt. - Nàng nói với vẻ do dự, rồi thẹn đỏ mặt lên. Da mặt đỏ của nàng lúc này trông ấm áp hơn trước.

Để tránh cái nhìn của Kikuji, nàng cúi đầu xuống và hơi quay về hướng khác.

- Nhưng từ ngày mẹ tôi nằm xuống, dường như người bắt đầu đẹp hơn. Cái cảm tưởng đó chỉ có ở trong đầu tôi, hay tại mẹ tôi quả thực có đẹp hơn?

- Cả hai lý lẽ cô đưa ra thật giống nhau, đối với người đã khuất, tôi nghĩ thế.

- Có thể mẹ tôi chết vì không chịu nổi sự xấu xa của chính mình.

- Tôi không thấy điều đó có vẻ đúng tí nào.

- Sự xấu xa đó quá lớn - người không thể nào chịu đựng nổi. - Nước mắt long lanh nơi khóe mắt Fumiko. Có phải nàng muốn nói đến tình yếu của mẹ nàng dành cho Kikuji?

- Người chết là tài sản của chúng ta, trên một khía cạnh nào đó, - Chúng ta cần phải coi sóc cho cẩn thận, - Kikuji nói. - Song mọi người đều chết vội vã quá.

Nàng có vẻ hiểu: chàng muốn nói đến cha mẹ nàng và cha mẹ chàng.

- Bây giờ, cô là một kẻ mồ côi và tôi cũng thế.

Những lời chàng vừa nói làm chàng e sợ giả thử bà Ota không có cô con gái, Fumiko, có lẽ chàng đã có những tư tưởng đen tối hơn, xấu xa hơn về bà.

- Hồi cha tôi còn sống, cô đối với cha tôi thật tử tế. - Chàng đã nói lên điều đó và chàng hy vọng nó sẽ không gây nên một âm hưởng xấu xa nào.

Chàng không thấy có gì là không phải khi nói về những ngày cha chàng thường đến nhà này với tư cách là người tình của mẹ Fumiko.

Đột nhiên, Fumiko cúi đầu xuống thật thấp.

- Hãy tha thứ cho mẹ tôi. Quả thật, mẹ tôi buồn vô cùng. Sau vụ đó tôi khó lòng biết người sẽ gục xuống lúc nào. - Đầu nàng vẫn cúi xuống. Trong trạng thái bất động, nàng bắt đầu khóc và sức lực rời khỏi đôi vai nàng.

Vì nàng không chờ đợi khách đến viếng, nên nàng đi chân không. Đôi chân nàng xếp lại, một nửa dấu dưới váy và cả thân hình rung động, vô vọng.

Chiếc chén Raku đỏ gần đụng vào tóc nàng, thật lâu đến nỗi nó đổ xuống mặt chiếu trải trên sàn nhà.

Nàng rời phòng khách, hai tay ôm lấy mặt.

Mãi một lúc lâu, nàng cũng vẫn chưa trở lại.

- Tôi nghĩ là đã đến lúc tôi phải từ biệt, - Kikuji nói.

Nàng trở ra trước cửa với một gói đồ.

- Tôi sợ là nó có vẻ nặng, nhưng anh gắng đừng quan tâm lắm đến điều đó.

- Cái gì thế này?

Cái bình Shino.

Chàng kinh ngạc về sự nhanh nhẹn của nàng, nàng đã trút hoa và nước từ trong bình ra, lau khô, bỏ vào trong một cái hộp và gói tất cả vào trong một vuông khăn.

- Tôi mang nó đi được ngay sao? Còn hoa trong đó nữa?

- Xin anh nhận nó cho.

- Nếu không có gì trở ngại, - Kikuji nói. Chàng có cảm giác sự nhanh nhẹn của nàng đến từ một nỗi phiền muộn quá độ.

- Tôi sẽ không đến xem xem anh dùng nó ra sao.

- Tại sao không?

Fumiko không trả lời.

- Thôi được. Cô ráng giữ gìn sức khỏe. - Chàng bước ra khỏi nhà.

- Cám ơn anh. Anh thật tử tế đã đến thăm chúng tôi. Và xin anh đừng bận tâm gì hết về mẹ tôi. Anh nên

lập gia đình lẹ lên.

- Xin lỗi, cô nói gì, tôi nghe không rõ?

Chàng quay lại phía nàng, nhưng nàng không ngước mắt lên.

III

Kikuji cố gắng cắm bông hoa hồng trắng và cẩm chướng màu nhạt vào chiếc binh Shino. Chàng bị ám ảnh bởi ý nghĩ là mình yêu bà Ota, một người đã khuất.

Và chàng cảm thấy mối tình đó đã được người con gái, Fumiko, làm cho sống lại từ tiềm thức.

Chàng gọi dây nói cho nàng vào ngày chủ nhật.

- Cô ở nhà có một mình thôi à?

- Vâng. Hơi đơn độc một chút, cố nhiên.

- Cô không nên ở một mình.

- Tôi nghĩ vậy.

- Tôi gần như có thể nghe thấy sự tĩnh mịch ở chỗ cô.

Fumiko cười nhẹ.

- Giả dụ chúng ta có một người bạn ghé thăm cô.

- Nhưng tôi, tôi cứ hoài nghĩ là bất cứ người nào thăm tôi sẽ tìm ra sự thật xung quanh mẹ tôi.

Kikuji không biết trả lời ra sao.

- Hẳn là bất tiện. Cô không có ai coi nhà cửa khi muốn ra ngoài?

- Ô, thường tôi có thể khóa cửa lại.

- Vậy tôi đề nghị cô đến tôi chơi.

- Cám ơn anh. Vào một ngày nào đó gần đây.

- Cô vẫn khỏe chứ?

- Tôi bị sút cân.

- Cô ngủ được không?

- Gần như không ngủ được chút nào.

- Đừng bao giờ nên như vậy.

- Tôi đang nghĩ đến việc sẽ đóng cửa nhà lại và lấy một căn phòng tại nhà một người bạn để ở.

- Sẽ...? Chừng nào?

- Chừng nào tôi bán được nhà.

- Bán nhà?

- Vâng.

- Cô muốn nói là cô sẽ bán nhà đi?

- Anh không nghĩ là tôi nên bán nhà sao?

- Tôi thắc mắc. Thật ra, tôi cũng đang nghĩ đến việc bán nhà.

Fumiko không trả lời.

- Alô? Thật không lợi gì khi nói về những chuyện như vậy qua dây nói. Hôm nay chủ nhật, tôi nghỉ ở nhà. Cô có thể ghé tôi được không?

- Vâng.

- Tôi đã cho hoa vào chiếc bình Shino, song nếu cô đến, tôi có thể đem chiếc bình đó trở về vai trò mà nó vẫn đóng.

- Một buổi trà đạo?

- Không hẳn là một buổi trà đạo. Song thực là uổng nếu không dùng chiếc bình Shino để đựng nước pha trà. Cô không thể nào thấy được vẻ đẹp của một món đồ dùng để uống trà trừ phi cô bầy nó giữa những đồng loại của nó.

- Nhưng trông tôi hôm nay có vẻ tệ hơn là hôm anh đến thăm. Tôi không thể đến thăm anh được.

- Sẽ không có người khách nào khác hết.

- Dù thế đi chăng nữa.

- Cô không định sẽ nghĩ lại sao?

- Chào anh.

- Cô ráng giữ gìn sức khỏe. Xin lỗi hình như có ai tới thăm tôi. Tôi sẽ gọi lại.

Đó là Kurimoto Chikako.

Một cái nhìn dữ dội chiếu thẳng vào Kikuji. Liệu cô ta có nghe thấy gì?

- Trời đất thật buồn thảm. Mưa, mưa. Ngày đẹp trời đầu tiên sau những ngày mưa rả rích và tôi đang lợi dụng nó. - Cô ta đang nhìn chăm chú vào chiếc bình Shino. - Từ bây giờ đến sang hè, tôi sẽ có nhiều thì giờ hơn vì không phải dạy học và tôi muốn đến ngồi trong túp lều của cậu một lát.

Cô ta lục lọi trong túi xách mang ra kẹo và một cái quạt xếp.

- Tôi đoán là bây giờ túp lều lại bị ẩm mốc trở lại.

- Tôi cũng đoán vậy.

- Cái bình Shino của bà Ota đây à? Tôi xem một tí được không? - Cô ta tình cờ nói và xoay lại xem xét chiếc bình.

Khi cô ta cúi xuống sát chiếc bình, đôi vai nặng những xương bật ngửa ra sau. Dường như cô ta đang phun nọc độc ra.

- Cậu mua đây à?

- Đó là một tặng vật.

- Rõ ràng là một tặng vật. Một kỷ niệm chắc? - Cô ta ngẩng đầu lên và quay lại phía chàng. - Có thật cậu không phải trả tiền gì hết cho một tác phẩm như cái bình này sao? Tôi hơi bất bình vì cậu nhận cái bình này do cô con gái bà ta trao lại.

- Tôi có vài ý nghĩ chung quanh thắc mắc của cô.

- Cậu cứ tự nhiên. Cậu có đủ mọi loại dụng cụ uống trà đã từng thuộc quyền sở hữu của bà Ota, song trước kia cha cậu thường bỏ tiền ra mua chúng. Ngay cả về sau, khi cha cậu đã săn sóc bà Ota.

- Đó không phải là vấn đề tôi muốn bàn cãi với cô.

- Tôi hiểu, tôi hiểu. - Chikako thong thả nói rồi đứng dậy. Chàng nghe cô ta nói gì đó với người tớ gái, rồi trở vào phòng với một chiếc khăn choàng dùng làm bếp.

- Như vậy bà Ota đã tự vẫn? - Rõ ràng là câu hỏi có vẻ bất ngờ để chàng khó tránh khỏi một phản ứng phải có.

- Bà ấy không hề tự vẫn.

- Ồ? Nhưng tôi biết ngay mà. Người đàn bà ấy luôn luôn có vẻ kỳ quái - Cô ta nhìn ngay mặt chàng. - Cha cậu thường bảo là ông không bao giờ có thể hiểu được bà ta. Đối với một người đàn bà khác cố nhiên vấn đề sẽ hơi khác một chút, tuy nhiên bà Ota vẫn có một vẻ gì con nít, dù bà ta có già cách mấy đi nữa. Bà Ota không thuộc hạng người như tôi. Người đâu mà đeo dính như keo ấy.

- Liệu chúng tôi có được quyền yêu cầu cô ngưng phỉ báng người chết không?

- Ồ xin cứ tự nhiên. Song có phải cái con người đã chết đặc biệt này vẫn còn cố gắng phá hủy cuộc hôn nhân của cậu không? Cha cậu đã đau khổ nhiều trong tay người đàn bà đó rồi.

Chính Chikako là người đau khổ thì đúng hơn, Kikuji nghĩ.

Chikako đã từng là một món đồ chơi trong tay cha Kikuji trong một thời gian rất ngắn. Cô ta không có lý do chính đáng nào để buộc tội bà Ota. Thế mà người ta vẫn có thể tưởng tượng được là cô ta ghét cay ghét đắng người đàn bà đã có diễm phúc ở với cha chàng cho đến ngày ông nhắm mắt.

- Cậu còn quá trẻ để hiểu một người như mụ đó. Mụ đó chết là may phước cho cậu. Đó là sự thật.

Kikuji quay mặt đi chỗ khác.

- Cái việc con mụ đó xen vào dự tính hôn nhân của cậu có đáng cho chúng ta phải chịu đựng? Mụ đó chết là bởi mụ không thể kiềm chế được con quỷ ở trong mụ, ngay cả khi mụ biết là mình làm quấy. Đó cũng là sự thật nữa. Và rồi mụ nghĩ mụ có thể chết và đến gặp cha cậu, con người của mụ là như vậy.

Kikuji cảm thấy lành lạnh.

Chikako bước ra vườn.

- Tôi ra ngoài lều để tìm lại sự bình tĩnh.

Chàng ngồi một lát, mắt nhìn những đóa hoa trong bình.

Màu trắng và màu hồng nhạt dường như mờ đi trong sương cùng với chiếc bình Shino.

Hình ảnh Fumiko khóc lặng lẽ trong ngôi nhà của nàng hiện ra với chàng.

----

1 Raku, một sản phẩm bằng đồ sứ ở Kyoto, sản xuất đầu tiên vào thế kỷ XVI.

2 Ryonyu (1756 - 1834) là tác giả thứ 9 của lò Kaku.

Chương 4: Thỏi Sáp Môi Của Mẹ Nàng

I

Sau khi đánh răng, trở lại phòng ngủ, Kikuji nhận thấy người hầu gái đã treo tại góc nhà một cái bình đựng nước làm bằng trái bầu khô. Trong đó chỉ cắm có một đóa hoa ngũ sắc buổi sáng.

- Hôm nay mình sẽ dậy sớm, - chàng nói, dù vậy chàng cũng vào giường nằm lại. Ngả đầu xuống gối, chàng nhìn lên đóa hoa.

- Có một bông ngũ sắc mới nở buổi sáng, - người hầu gái nói vọng sang từ buồng bên cạnh. - Thế hôm nay cậu lại nghỉ ở nhà nữa à?

- Thêm một ngày nữa. Nhưng rồi tôi cũng phải trở dậy. - Kikuji đã nghỉ làm từ nhiều ngày nay vì bị cảm và nhức đầu. - Bông ngũ sắc đó mọc ở đâu thế?

- Nó leo lên cây gừng ở tận cuối vườn.

Đó là một bông ngũ sắc có nhiều màu chàm, có lẽ là giống ngũ sắc dại thông thường. Cành hoa mỏng, lá và hoa nhỏ.

Song màu xanh lá cây và màu lam có vẻ lạnh, rủ trên chiếc bầu nước màu đỏ, xỉn đi vì thời gian.

Người hầu gái đã làm việc cho gia đình chàng từ khi cha chàng còn sống, đã tỏ ra giàu tưởng tượng theo lối riêng của mình.

Trên mặt chiếc bầu đựng nước có một chữ ký khắc trên nền sơn mài, và trên chiếc hộp cổ kính dùng để đựng nó, có dấu hiệu của người chủ đầu tiên, Sotan 1, có lẽ là người tạo ra nó cách đây ba trăm năm.

Kikuji không biết tí gì về loại hoa dùng trong các cuộc trà đạo, cả người hầu gái cũng vậy. Dẫu sao để dùng cho buổi trà đạo buổi sáng, đối với chàng dường như có loại hoa ngũ sắc buổi sáng là thích hợp hơn cả.

Chàng nhìn chăm chú bông hoa một lát. Một cánh hoa sẽ tàn trong vòng một buổi sáng chứa trong một chiếc bình đã truyền tay người đời tới ba thế kỷ.

Như vậy có hơn là những bông hoa Tây phương trong chiếc bình Shino ba trăm tuổi kia?

Song có một cái gì đó không ổn trong cái ý tưởng về một bông hoa ngũ sắc buổi sáng vừa bị hái vào kia.

- Bà chờ cho bông hoa tàn ngay dưới mắt bà, - chàng bảo người hầu gái vào lúc ăn điểm tâm.

Chàng nhớ là chàng định cắm hoa thược dược vào chiếc bình Shino.

Khi Fumiko cho chàng chiếc bình thì mùa hoa thược dược đã qua rồi, song chàng vẫn có thể tìm ra loại hoa này nếu chàng chịu khó tìm kiếm.

- Tôi quên là nhà có cái bầu cắm hoa kia. Bà quả thật là thông minh khi nghĩ đến nó.

Người hầu gái chỉ gật gù.

- Bà có thấy cha tôi dùng bầu đó để cắm hoa ngũ sắc buổi sáng không?

- Không. Song hoa ngũ sắc và bầu, cả hai đều là loài cây leo và tôi nghĩ...

- Cả hai đều là cây leo! - Kikuji trở nên giận dữ. Tính chất thơ mộng đã hoàn toàn tan biến.

Đầu chàng trở nên nặng trĩu khi chàng đọc báo và chàng nằm xuống ngay tại phòng ăn điểm tâm.

- Đừng bận tâm đến việc làm giường.

Người hầu gái, sau khi đã giặt giũ xong, vừa bước vào nhà, vừa lau khô tay. Mụ cần phải dọn phòng chàng, mụ nói thế.

Khi chàng trở vào giường nằm, bông ngũ sắc buổi sáng không còn ở góc nhà.

Cả chiếc bầu treo trên cột cũng biến mất.

- Thế cũng xong. - Có lẽ người hầu gái không muốn chàng trông thấy bông hoa sẽ tàn.

Chàng giận dữ vì sự liên kết giữa hai giống cây leo và cái nếp sống của cha chàng mà chàng tưởng còn lưu lại nơi bà ta.

Chiếc bình Shino đứng trơ trọi giữa góc nhà. Nếu Fumiko trông thấy thế, chắc sẽ nghĩ là lối cư xử đó không được nhân đạo chút nào.

Khi nhận chiếc bình, chàng đã cắm hoa hồng bạch và cẩm chướng màu nhạt vào đó, vì nàng đã làm như vậy trước di cốt của mẹ nàng. Hoa hồng bạch và cẩm chướng là những thứ hoa chàng đã gửi đến nhân ngày lễ kỷ niệm bảy ngày của mẹ nàng.

Chàng đã dừng lại và mua hoa tại quán bán hoa mà ngày hôm trước, chàng đã mua hoa và gửi tới nhà Fumiko.

Tâm tư chàng có thể trỗi dậy, ngay cả khi chàng chỉ cần sờ tay vào chiếc bình và chàng đã thôi cắm hoa vào đó.

Đôi khi chàng có thể bị lôi cuốn bởi một người đàn bà đứng tuổi ngoài phố. Chợt nhận ra điều đó ở chính mình, chàng thường cau mày và lẩm bẩm: "Mình xử sự như một tên tội phạm vậy".

Chàng thường nhìn lại người đàn bà tình cờ gặp đó một lần nữa và thấy người đó không giống bà Ota một mảy may.

Chàng chỉ từ sự giống nhau ở hai bên hông đẫy đà thôi.

Sự mong mỏi vào những lúc như vậy có thể làm cho chàng suýt run lên; còn sự say đắm hòa lẫn nỗi sợ sệt, như lúc tỉnh ngộ từ một tội lỗi "Cái gì đã biến mình trở thành một tội phạm?" Câu hỏi làm chàng rời xa tất cả mọi sự; song thay vì có một câu trả lời, nỗi mong mỏi trở thành mênh mông hơn.

Chàng cảm thấy khó có thể được cứu vãn trừ khi chàng trốn tránh được những lúc mà cảm giác về làn da trần ấm của người đàn bà đã khuất đến với chàng.

Cũng có đôi khi chàng tự hỏi, liệu sự hoài nghi có còn gọt dũa được cảm giác của chàng đến tận cùng của sự bệnh hoạn.

Chàng bỏ chiếc bình Shino vào trong hộp rồi đi nằm.

Khi chàng nhìn ra vườn, chàng nghe có tiếng sấm nổ.

Tiếng sấm nổ từ xa nhưng lớn và mỗi lúc tiếng sấm lại gần hơn.

Chớp lóe xuyên qua những ngọn cây trong vườn.

Nhưng khi mưa bắt đầu rơi, dường như không còn nghe tiếng sấm nổ nữa.

Đó là một cơn mưa dữ dội. Bụi mưa trắng xóa từ mặt đất bốc lên.

Kikuji vùng dậy và gọi điện nói cho Fumiko.

- Cô Ota đã dọn nhà rồi.

- Xin lỗi? - Chàng giật nẩy mình. - Xin lỗi, song tôi có thể...

Nàng hẳn đã bán nhà rồi.

- Tôi tự hỏi nếu bà có thể cho tôi biết hiện cô ấy ở đâu không?

- Xin ông chờ một lát. - Dường như người ở đầu dây bên kia là người hầu gái.

Mụ ta quay trở lại ngay sau đó và cho chàng địa chỉ có lẽ đọc được ở trong một cuốn sổ tay. "Nhờ ông Tozaki chuyển giao". Có cả số điện thoại.

Giọng Fumiko nghe thật trong sáng.

- Alô. Xin lỗi đã để anh đợi lâu.

- Fumiko đấy à? Tôi, Mitani đây mà. Tôi có gọi lại đằng nhà cô.

- Tôi rất tiếc. - Giọng nàng thấp hẳn xuống, nghe rất giống giọng nói của mẹ nàng.

- Cô dọn nhà từ hồi nào vậy?

- Tôi...

- Cô không nói gì với tôi hết.

- Tôi ở với một cô bạn từ nhiều ngày nay. Tôi bán nhà rồi.

- Ồ?

Tôi không biết là có nên nói cho anh rõ hay không. Thoạt đầu tôi nghĩ là không nên, nhưng về sau tôi bắt đầu cảm thấy mình có lỗi.

- Cô nên cho tôi hay mới phải.

- Thật thế sao? Liệu anh có đủ tử tế để nghĩ vậy không?

Khi họ tiếp tục trò chuyện với nhau, Kikuji có cảm giác tươi mát và mới mẻ, thoải mái. Có thể nào cái cảm giác đó đến từ một cuộc đối thoại qua dây nói?

- Chiếc bình Shino mà cô cho tôi. Khi tôi nhìn thấy nó, tôi cảm thấy muốn gặp cô.

- Ô?

- Tôi còn một cái nữa, một cái chén uống trà hình trụ. Tôi nghĩ đến việc để cho anh giữ cái đó luôn, nhưng ngặt nỗi mẹ tôi thường dùng nó để uống trà thường ngày. Có vết son của bà trên đó.

- Ồ?

- Hoặc giả vì mẹ tôi thường thích nói như vậy.

- Vết son vẫn còn đó chứ?

- Không phải vẫn còn đó. Thoạt đầu cái chén Shino hơi đỏ, nhưng mẹ tôi thường nói là bà không thể nào rửa sạch vết son ở trên miệng nó, dù bà có cọ rửa đến mấy đi nữa. Bây giờ thỉnh thoảng tôi nhìn vào cái chén và thấy dường như có một vết đỏ đậm ở một chỗ trên vành chén.

Phải chăng đây chỉ là một cuộc nói chuyện tầm phào?

Kikuji gần như không thể nào lắng nghe được nữa.

- Hiện giờ đang có một cơn bão. Ở đó ra sao?

- Khủng khiếp. Tôi rất sợ sấm.

- Nhưng sau đó thời tiết sẽ dễ chịu. Tôi nghỉ làm từ chiều nay và tôi hiện đang nằm nhà. Nếu cô không bận gì cả, sao không đến đây chơi?

- Cảm ơn anh. Tôi cũng định lại thăm anh nhiều lần, song chỉ khi nào tôi kiếm ra việc làm. Tôi đang nghĩ đến việc đi làm. - Trước khi chàng có thể trả lời, nàng nói tiếp. - Tôi rất vui khi anh gọi. Tôi sẽ ghé thăm anh. Lẽ ra tôi không nên gặp anh lại, cố nhiên.

Kikuji ra khỏi giường khi cơn mưa vừa dứt.

Chàng ngạc nhiên vì kết quả của cuộc điện đàm vừa qua.

Và thật là lạ khi tội lỗi mà chàng cảm thấy trong câu chuyện liên quan đến gia đình Ota dường như tan biến khi chàng nghe giọng nói của cô con gái. Có phải chính giọng nói đó đã làm chàng có cảm tưởng là người mẹ vẫn còn sống?

Chàng vẩy chiếc bàn chải cạo râu giữa đám lá nơi hàng hiên, thấm ướt nó với nước mưa.

Chuông cửa rung một tiếng ngắn sau bữa cơm trưa. Có lẽ là Fumiko - nhưng đó là Kurimoto Chikako.

- Ồ, thì ra là cô.

- Trời ấm lại, phải không? Tôi quên bẵng cậu đi và tôi nghĩ cần phải lại thăm cậu một lát.

- Tôi hoàn toàn khỏe lại rồi.

- Da cậu không được tốt. - Cô ta cằn nhằn chàng.

Chàng nghĩ thật là điên khi đi nối kết tiếng guốc gõ lách cách với Fumiko. Fumiko phải mặc âu phục chứ.

- Bộ cô làm răng mới hay sao thế? - Chàng hỏi. - Trông cô trẻ lại.

- Vào mùa mưa tôi có thì giờ rảnh. Thoạt đầu chúng hơi trắng quá, nhưng chẳng mấy hồi thành màu vàng. Rồi chúng sẽ bình thường lại.

Chàng đưa cô ta vào phòng khách, đồng thời cũng được chàng dùng làm phòng ngủ. Cô ta nhìn vào góc nhà.

- Tôi luôn luôn cảm thấy dễ chịu với những góc nhà trống trơn, - Kikuji nói. - Không có những thứ treo lủng lẳng rườm rà như đè nặng trên mình.

- Rất dễ chịu vào mùa mưa thật. Song nếu có thể cũng nên có ít nhất được vài bông hoa. - Cô ta quay lại phía chàng. - Cậu đã làm gì cái bình của bà Ota?

Kikuji không trả lời.

- Cậu nên trả nó lại cho người ta chứ!

- Điều mà tôi nghĩ là việc đó tùy ở nơi tôi.

- Tôi sợ là không như thế đâu.

- Ở địa vị cô khó lòng ra lệnh được lắm.

- Điều đó cũng không đúng nữa, - cô ta cười để lộ hàm răng trắng nhởn. - Tôi đến hôm nay để nói với cậu những gì tôi nghĩ. - Với một cử chỉ nhanh nhẹn, cô ta quơ đôi bàn tay về phía trước, rồi trải chúng ra như phủi vật gì đi. - Nếu cậu không tỏ ra cứng rắn với con mụ phù thủy đó.

- Cô nói nghe có vẻ dọa nạt lắm.

- Nhưng tôi là người mai mối và tôi cần phải nói.

- Nếu cô đang nói về cô gái nhà Inamura, tôi rất tiếc phải từ chối đề nghị của cô.

- Coi kìa, coi kìa. Từ chối một cô gái mà cậu thích, chỉ vì cậu không thích bà mai, cậu thật nhỏ nhen. Người làm mai là cái cầu. Cứ bước lên chiếc cầu đó. Cha cậu đã hoàn toàn sung sướng khi làm việc đó.

Kikuji không giấu được sự khó chịu.

Khi Chikako đặt mình vào một cuộc tranh luận, cô ta hất đôi vai ra phía sau.

- Tôi đang nói với cậu sự thật. Tôi khác hẳn bà Ota khi còn với cha cậu, tôi ở vào một trường hợp không đáng gì. Tôi không thấy có lý do gì phải che giấu sự thật - tôi không được may mắn làm người mà anh yêu thích nhất. Ngay khi cuộc tình vừa bắt đầu, nó đã kết thúc. - Cô ta nhìn xuống, - nhưng tôi không có điều chi ân hận cả. Khi tiện, anh ấy đủ tử tế để sử dụng lại tôi về sau. Như đa số đàn ông, anh ấy nhận ta dễ dàng hơn khi dùng một người đàn bà đã quen biết. Và như thế, nhờ anh ấy tôi đã phát triển được cảm tính bình thường một cách đầy đủ và khỏe mạnh.

- Tôi biết.

- Cậu nên lợi dụng cái cảm tính bình thường mạnh khỏe của tôi.

Kikuji gần như bị cám dỗ bởi cái cảm giác an bình ở cô ta. Có một cái gì đó trong những điều cô ta vừa tiết lộ.

Cô ta rút cây quạt trong dây lưng ra.

- Khi có một người có quá nhiều nam tính hay quá nhiều nữ tính, thường thường lại không có được cái cảm tính bình thường.

-Ồ? Như vậy cảm tính bình thường hay có ở những người không thuộc giống nào cả à?

- Đừng mỉa mai vậy. Song những người không thuộc giống nào cả, như cậu gọi họ, cũng không gặp trở ngại nào trong việc tìm hiểu đàn ông và đàn bà. Cậu có nghĩ đây là một điều đáng lưu ý biết bao khi bà Ota có thể chết và để lại đứa con gái duy nhất? Dường như điều đó có thể xảy ra, cái việc cô con gái đó có một chỗ nương tựa. Nếu mụ ấy chết, liệu Kikuji có săn sóc cô con giùm cho không?

- Cô đang nói cái gì vậy.

- Tôi đã nghĩ và nghĩ, thình lình tôi đụng phải một điều nghi ngờ: mụ Ota chết để ngăn cản cuộc hôn nhân của cậu. Mụ ta không chỉ chết thôi đâu. Có một cái gì hơn thế nữa kia.

- Những điều cô nghĩ ra đôi khi có thể thật quái gở, - nhưng ngay cả khi chàng nói lên điều đó, chàng bị kẹt trong chính cái ý nghĩ của Chikako.

Việc đó xảy ra với chàng như một tia chớp.

- Cậu có kể với mụ Ota về cô gái nhà Inamura, phải không?

Kikuji nhớ, song làm bộ không nghe.

- Có phải chính cô nói với bà rằng mọi sự đã dàn xếp ổn thỏa, đúng không?

- Có, tôi có nói. Tôi bảo mụ đừng có xía vào. Ngay cái đêm mụ chết.

Kikuji lặng thinh.

- Làm sao cậu biết là tôi gọi dây nói cho mụ? Mụ có đến đây khóc lóc với cậu hả?

Chikako đã giăng bẫy bắt trúng chàng.

- Lẽ cố nhiên là mụ có đến. Tôi có thể đoán ra được điều có căn cứ vào cái điệu mụ hét vào tôi qua ống nói!

- Vậy thì như thể là chính cô đã giết bà ấy, đúng thế không nào?

- Tôi ngờ là kết luận đó làm cậu dễ chịu hơn. Thôi được, tôi vẫn thường đóng vai đứa vô lại. Khi cha cậu cần một tên vô lại, ông ta thấy tôi lý tưởng. Việc tôi trở về vai trò một kẻ được yêu thích thuở nào không đúng nữa, song tôi có mặt ở đây hôm nay để đóng lại vai trò một đứa vô lại!

Kikuji biết là Chikako đang để lộ nỗi ghen tuông sâu xa độ xưa.

- Nhưng chúng tôi sẽ không băn khoăn về những gì xảy ra tại hậu trường đâu. - Cô ta nhìn xuống mũi của mình. - Tôi không bận tâm chút nào nếu cậu cứ ngồi ngậm ngùi thương tiếc mụ đàn bà hư thân mất nết bạ cái gì cũng xía vào đó. Rồi tôi sẽ phải cứng rắn với con gái của mụ phù thủy đó và đưa cậu vào một cuộc hôn nhân tốt đẹp.

- Tôi cần phải yêu cầu cô không được nói nữa về cái cuộc hôn nhân tốt đẹp mà cô muốn giúp tôi.

- Lẽ tự nhiên. Tôi cũng không muốn nói về bà Ota cũng như cậu không muốn nhắc tới cuộc hôn nhân của cậu. - Giọng cô ta dịu hẳn đi - Tôi không định bảo bà ấy xấu xa. Bà ta chỉ hy vọng rằng khi bà ta chết cô con gái sẽ đương nhiên đến với cậu.

- Sự vô nghĩa lại bắt đầu.

- Nhưng đó không phải là sự thật sao? Thế nên cậu nghĩ là khi mụ ấy còn sống, bộ mụ không có một lần nào nghĩ đến việc gả con gái cho cậu đấy chắc? Cậu thật lơ đễnh quá lắm. Thức và ngủ, nghiền ngẫm về cha cậu, gần như bị bỏ bùa, tôi thường nghĩ thế, nếu cậu muốn gọi đó là những xúc cảm thuần túy của mụ đó thì tôi nghĩ là đúng đó. Mụ ta bị loạn trí đến cả nửa tâm thần và mụ toan tính để kéo cả cô con gái vào cuộc, để cuối cùng mụ hy sinh tính mạng. Có thể mụ ta thuần khiết, song đối với chúng ta, tất cả những cái đó nghe giống như một thứ tai ác khủng khiếp, mụ đó đã giăng một cái lưới phù thủy trên đầu chúng ta vậy.

Đôi mắt Kikuji chiếu thẳng vào mắt Chikako.

Đôi mắt nhỏ của cô ta hướng về phía chàng.

Không thể giũ bỏ được đôi mắt đó, Kikuji quay mặt đi.

Chàng tự rút vào trong, mặc cho cô ta tiếp tục nói. Có thể trông thấy ngay từ lúc đầu cái thế của chàng đã yếu và nhận xét lạ lùng này làm chàng rùng mình.

Liệu người đàn bà đã chết kia có thật đã nghĩ đến việc gả con gái cho chàng? Kikuji không muốn nghĩ nhiều hơn về sự có thể có. Điều đó không có thật, mà chỉ là sản phẩm của một sự ghen tuông độc địa. Phát xuất từ những nghi hoặc xấu xa, chúng bám riết vào ngực Chikako như cái bớt ghê tởm.

Chàng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Liệu chàng có không hy vọng một điều tương tự?

Tình yêu của một người có thể thực sự được chuyển từ người mẹ sang người con gái; song nếu chàng, vẫn còn đang ngập lặn trong nỗi tha thiết với người mẹ, không cảm thấy mình đang bị chuyển giao sang người con gái, liệu chàng có không thực sự bị lôi cuốn bởi chước ma thuật kia?

Và liệu toàn thể bản tính của chàng có không bị thay đổi sau khi chàng gặp bà Ota?

Chàng cảm thây tê cóng.

Người hầu gái bước vào nhà.

- Cô Ota bảo sẽ trở lại nếu cậu không bận.

- Thế, cô đi rồi sao? - Kikuji vùng dậy.

II

- Anh thật tử tế khi gọi dây nói cho tôi sáng nay, - Fumiko ngước lên nhìn chàng, để lộ đường cong toàn diện của chiếc cổ dài trắng ngần.

Nơi hang sâu từ cổ đến ngực nàng là một vùng bóng tối hơi vàng.

Dù đó là do sự phản chiếu của ánh sáng hay đó là dấu hiệu của sự phiền muộn, nhưng chàng cảm thấy thoải mái.

- Kurimoto hiện có mặt ở đây.

Chàng có thể nói lên điều đó một cách bình thản. Chàng đã bị căng thẳng và mệt mỏi, nhưng khi vừa trông thấy Fumiko, lạ lùng thay sự căng thẳng đó biến mất.

Nàng gật đầu.

- Tôi có trông từ cái dù của cô Kurimoto.

- Ồ, cái dù kia à?

- Chiếc dù có tay cầm dài màu nâu dựa nơi cửa.

- Tôi đề nghị cô đợi ngoài lều. Cô gái già Kurimoto về bây giờ mà.

Chàng tự hỏi tại sao khi biết là Fumiko sắp đến, chàng đã không yêu cầu Chikako đi khỏi.

- Tôi không quan tâm đến cô ta trừ phi có việc gì liên hệ đến tôi.

- Vậy thì mời cô vào.

Khi được đưa vào phòng khách, Fumiko chào Chikako như thể nàng không nghi hoặc gì hết. Nàng ngỏ lời cảm ơn Chikako về những lời chia buồn.

Chikako nhún vai trái và hất đầu ra phía sau, như khi cô ta quan sát một học viên trong lớp học về trà đạo.

- Mẹ cô quả là một người dịu dàng. Tôi thường có cảm tưởng, khi gặp người nào như mẹ cô, là tôi đang ngắm những đóa hoa cuối cùng gục xuống. Thế giới này không dành cho những người dịu dàng.

- Mẹ tôi không dịu dàng đến như vậy đâu.

- Có lẽ bà cũng lo âu lắm khi phải chết và bỏ lại người con gái duy nhất ở đời.

Fumiko nhìn xuống sàn nhà.

Chiếc miệng với môi dưới trề ra mím chặt lại.

- Chắc cô cảm thấy đơn độc lắm. Tôi đề nghị cô học trà lại.

- Nhưng mà...

- Như vậy cô sẽ có cái gì để nghĩ đến.

- Nhưng tôi sợ là tôi không kham nổi những thứ xa xỉ như vậy.

- Coi kìa. - Chikako phát một cử chỉ như gạt những nhận xét trên đi, rồi xếp hai tay trên gối. - Thực ra tôi có mặt ở đây để dọn dẹp túp lều. Mưa dường như đã qua rồi. - Cô ta liếc nhìn Kikuji, - Fumiko cũng đang ở đây. Chúng ta bắt đầu chứ?

- Xin lỗi tôi không hiểu?

- Tôi nghĩ là tôi có thể được phép dùng chiếc bình Shino của cậu để tưởng niệm mẹ Fumiko.

Fumiko ngước nhìn lên.

- Và chúng ta có thể cùng trao đổi hoài niệm với nhau.

- Nhưng mà tôi sẽ chỉ muốn khóc thôi nếu tôi ra ngoài lều.

- Hãy khóc cùng với nhau. Tất cả chúng ta sẽ khóc chung. Khi nào Kikuji lấy vợ chắc tôi sẽ không còn lý do để dính líu gì với túp lều nữa. Nơi đó đầy những kỷ niệm, lẽ cố nhiên, nhưng rồi... - Chikako cười một tiếng ngắn, rồi âu sầu trở lại. - Một khi chúng tôi thu xếp xong mọi chuyện với cô Yukiko, con gái bà Inamura, cô biết đấy.

Fumiko gật đầu. Khuôn mặt nàng không để lộ một phản ứng gì. Dù vậy, trên khuôn mặt tròn rất giống mẹ của cô thiếu nữ vẫn có một vẻ mệt mỏi.

- Cô sẽ chỉ làm cho gia đình Inamura thêm bối rối khi cứ nói mãi về những dự tính chẳng có gì là chắc chắn. - Kikuji nói.

Tôi đang nói về một cuộc đính hôn có thể có. Nhưng cậu có lý. Đó là những điều dễ lôi cuốn bọn vô lại. Cô nên coi như không nghe thây gì hết. Fumiko nhé.

- Lẽ cố nhiên. - Fumiko lại gật đầu.

Chikako gọi người tớ gái vào rồi đi ra lau dọn ngoài lều.

- Hãy cẩn thận đó, - cô ta nói vọng vào từ ngoài vườn. - Lá cây còn ướt nơi bóng râm ngoài này.

- Lúc nãy ở đây mưa dữ quá, chắc cô cũng nghe thấy tiếng mưa rơi qua máy điện thoại.

- Anh có thể nghe tiếng mưa rơi qua máy điện thoại sao? Hồi nãy tôi không chú ý nghe. Thế anh có nghe tiếng mưa trong khu vườn bên tôi không?

Fumiko nhìn ra lùm cây nhỏ, từ đó hai người có thể nghe tiếng chổi quét của Chikako vọng lại.

Kikuji cũng nhìn theo mắt nàng.

- Lúc đầu tôi không nghĩ đó là tiếng mưa rơi, nhưng sau đó tôi bắt đầu thắc mắc. Quả là một cơn mưa dữ dội.

- Tôi rất sợ khi nghe tiếng sấm.

- Cô cũng nói vậy qua điện thoại.

- Tôi giống mẹ tôi ở nhiều cái, những cái chẳng có gì đáng kể. Khi tôi còn nhỏ, mẹ tôi thường dùng tay áo kimono của bà để che đầu cho tôi mỗi khi có tiếng sấm. Và khi bà ra khỏi nhà vào mùa hè, bà thường ngước nhìn trời và tự hỏi xem liệu trời có thể nổi sấm sét không. Ngay cả bây giờ, đôi khi, tôi muốn che phủ đầu tôi lại. - Sự thẹn thùng dường như từ vai nàng lan đến ngực. - Tôi có đem theo cái chén Shino. - Nàng đứng dậy.

Nàng đặt chiếc chén được gói trong một vuông khăn ngay bên đầu gối Kikuji.

Tuy nhiên, Kikuji do dự và chính Fumiko tự tay mở khăn ra.

- Tôi tưởng là bác gái dùng chiếc chén Raku để uống trà thường nó chứ? Do tay Ryonyu chế tạo phải không?

- Vâng. Nhưng mẹ tôi cho là dùng chén Raku dù màu đỏ hay đen để uống trà thường, có vẻ không thích hợp. Mẹ tôi dùng cái chén này thay thế.

- Không thể thấy màu sắc in trên nền đen của chiếc chén Raku.

Kikuji ngồi lặng trước chiếc chén Shino, không nhúc nhích.

- Tôi không biết nó có phải là một tác phẩm tuyệt đẹp.

- Tôi thấy nó thật tuyệt. - Song chàng vẫn không đưa tay ra cầm chiếc chén Raku lên.

Chiếc chén y hệt như lời Fumiko mô tả. Trên nền men trắng phủ một lớp màu đỏ nhạt. Nhìn vào đó, người ta có cảm tưởng màu đỏ nhạt dường như nổi lên trên từ bề sâu thăm thẳm của nền men trắng. Vành chén hơi ngả nâu. Tại một khoảng trên vành chén, màu nâu đậm hơn. Có phải nơi đây nhiều người đã uống?

Vành chén có lẽ đã bị nhuộm bởi màu của trà và có lẽ bởi cả môi người.

Kikuji nhìn màu nâu nhạt và có cảm giác là màu nâu đó đã được quết lên bằng một lớp màu đỏ.

Nơi nào là nơi sáp môi của người mẹ còn lưu lại?

Nơi vết nứt cũng có một màu đỏ sậm.

Màu của sáp môi phai nhạt, màu của bông hồng đỏ tàn úa, màu của máu khô. Kikuji cảm thấy buồn nôn. Cảm giác buồn nôn về một sự dơ dáy và sự lôi cuốn ngoài quyền hạn đến cùng một lúc.

Trên nền men điểm lấm tấm chấm màu xanh và màu rượu nhạt, vòng quanh lưng chén là hình vẽ lá cỏ rậm rạp. Sự sạch sẽ và sắc sảo đủ làm tan biến sự tưởng tượng bệnh hoạn của chàng.

Chiếc chén có một vẻ cân đối mạnh mẽ đầy uy thế.

- Quả là một tác phẩm tuyệt diệu. - Cuối cùng Kikuji nâng chiếc chén lên trong lòng bàn tay.

- Tôi thực ra không biết gì hết, song mẹ tôi thích cái chén này.

- Nó có cái vẻ của một cái chén uống trà dành cho người phụ nữ.

Người đàn bà trong người mẹ của Fumiko lại đến với chàng, nồng nàn và tràn đầy nhựa sống.

Tại sao Fumiko đem đến cho chàng chiếc chén có vết son của mẹ nàng?

Có phải vì nàng ngây thơ, không hiểu gì cả và không cảm thấy gì cả? Kikuji không thể nào giải thích nổi.

Nhưng ở nàng có cái vẻ như không tỏ ý chống đối gì hết.

Chàng xoay xoay chiếc chén trên đầu gối. Dù vậy, chàng cũng tránh không đụng gì đến vành chén.

- Nên cất nó đi. Nếu mụ Kurimoto mà trông thây, chắc phiền hà lắm.

- Chính thế. - Nàng bỏ chiếc chén vào hộp rồi gói lại.

Nàng đã có ý biếu chàng chiếc chén, song nàng đã để lỡ cơ hội nói lên điều đó. Có lẽ nàng đã đi đến kết luận là chàng không thích chiếc chén đó.

Nàng đem gói đồ trở ra phòng ngoài.

Chikako trở vào nhà, đôi vai hơi nghiêng về phía trước.

- Cậu không cảm thấy phiền nếu đem chiếc bình đựng nước của bà Ota ra dùng chứ?

- Cô không thể dùng một cái bình nào khác trong số những cái bình mà tôi có, với sự có mặt của Fumiko ở đây sao?

- Tôi không hiểu. Cậu không thấy là sở dĩ tôi muốn dùng chiếc bình đó là vì nàng có mặt ở đây à? Chúng ta sẽ có vật kỷ niệm đó với chúng ta trong khi chúng ta trao đổi với nhau kỷ niệm về mẹ nàng.

- Nhưng cô ghét bà Ota lắm mà.

- Không đúng chút nào cả. Chúng tôi chỉ không thuận ý với nhau thôi. Và làm sao cậu có thể ghét một người đã nằm xuống? Chúng tôi đã không thuận ý với nhau, tôi quả không hiểu bà ấy. Và rồi trên một vài khía cạnh nào đó tôi quá hiểu bà ấy.

- Cô luôn luôn thích thú với việc hiểu thiên hạ quá nhiều.

- Thiên hạ phải dàn xếp để không được thông cảm một cách dễ dàng như vậy.

Fumiko xuất hiện nơi hàng hiên và ngồi xuống phía trong phòng, nơi gần cửa.

Với vai trái so lại, Chikako quay lại đối diện với thiếu nữ.

- Fumiko, tôi đề nghị dùng chiếc bình Shino của mẹ cô.

- Xin cứ tự nhiên cho.

Kikuji mang chiếc bình Shino từ trong ngăn kéo ra.

Chikako bỏ chiếc quạt vào tay áo, cắp chiếc hộp dưới tay và quay trở ra lều.

- Tôi hơi xúc động khi nghe tin cô dọn nhà. - Kikuji cũng bước ra ngoài hàng hiên. - Cô bán nhà một mình cô sao?

- Vâng. Việc đó cũng đơn giản. Tôi quen với người mua nhà. Họ sống ở Oiso trong khi đó họ cần tìm một chỗ ở thường xuyên, họ làm nghề mua bán nhà. Ngôi nhà của họ rất nhỏ, vừa cho một người như tôi ở, họ bảo thế. Song tôi chẳng bao giờ có thể sống một mình, dù cái nhà có nhỏ vừa vặn với tôi đến đâu, mà nếu tôi đi làm, thuê một căn phòng để ở cho dễ dàng cho tôi hơn. Tôi quyết định ở chung với một người bạn.

- Cô đã tìm ra việc làm chưa?

- Chưa. Khi tôi thành thực với chính tôi, tôi phải nhìn nhận là chẳng có nghề gì mà tôi có đủ khả năng để làm cả. - Fumiko mỉm cười - Tôi vẫn nghĩ là tôi chỉ đến thăm anh khi nào tôi kiếm được việc làm. Tôi không thích nói chuyện với anh trong khi tôi đang trôi nổi, không nhà, không việc làm, không có gì hết.

- Chính những lúc đó cô nên nói chuyện với tôi mới phải, - Kikuji muốn nói như vậy, chàng nghĩ đến lúc Fumiko ở một mình. Đó không phải là hình ảnh cô đơn mà chàng thường thấy.

- Tôi cũng đang nghĩ đến việc bán cái nhà này đi, nhưng tôi cứ lần khân mãi, lần khân mãi. Song vì muốn bán, tôi đã không sửa lại cái mái hiên và cô có thể thấy là từ ngày tôi cho thay tất cả các chiếu trải

nền nhà đến nay cũng đã khá lâu rồi.

- Anh sẽ lập gia đình tại đây, nếu tôi không lầm, - nàng nói không có vẻ tha thiết. - Lúc đó, anh sẽ sửa lại nhà.

Kikuji nhìn nàng.

- Cái chuyện của cô Kurimoto ấy à? Cô nghĩ là tôi có thể lập gia đình bây giờ sao?

- Bởi tại mẹ tôi à? Mẹ tôi đã làm anh khổ nhiều rồi. Anh nên nghĩ đến bà như một sự việc đã kết thúc từ lâu.

III

Vì đã quen với công việc, nên Chikako tốn rất ít thời giờ để thu dọn túp lều.

- Mấy người thấy tôi bày chiếc bình Shino như vậy có được không? - Cô ta hỏi. Kikuji không biết gì hết.

Fumiko cũng lặng thinh. Cả hai người cùng nhìn vào chiếc bình Shino.

Trước di cốt bà Ota, chiếc bình đã đóng vai trò một cái bình cắm hoa và giờ đây nó được trở về vai trò cũ, một bình đựng nước trong một buổi trà đạo.

Một cái bình thuộc quyền sở hữu của bà Ota giờ đây được dùng bởi tay Chikako. Sau cái chết của bà Ota, nó được chuyển sang cô con gái và từ Fumiko nó đến tay Kikuji.

Quả là một cái nghiệp kỳ lạ. Song có lẽ sự kỳ lạ đối với những chiếc bình trà là cái gì đó thật tự nhiên.

Ba hay bốn trăm năm trước, trước khi chiếc bình trở thành vật sở hữu của bà Ota, nó đã từng qua tay những chủ khác với cái nghiệp dĩ lạ lùng như thế nào?

Bên cạnh chiếc ấm sắt, chiếc Shino trông đẹp như một người đàn bà, - Kikuji nói với Fumiko. - Song nó đủ mạnh mẽ để nổi bật so với chất sắt.

Màu nóng của bình rực lên một cách thầm lặng từ chiều sâu của nền men trắng.

Kikuji đã nói qua dây nói là khi chàng ngắm chiếc Shino này, chàng muốn gặp Fumiko. Dưới làn da trắng ngần của mẹ nàng, phải chăng chàng đã cảm thấy tất cả chiều sâu của bà?

Hôm nay trời ấm áp. Kikuji đẩy rộng các cửa lều. Hàng cây phong xanh rì nơi khung cửa sổ phía sau Fumiko. Bóng của lá cây, từng lớp từng lớp, tỏa trên mái tóc Fumiko.

Đầu và chiếc cổ dài của nàng phô ra trong vùng ánh sáng của khung cửa sổ; hai cánh tay ẩn dưới tay áo ngắn của chiếc áo có lẽ là lần đầu tiên nàng mặc, hai cánh tay tròn lẳn trắng ngần hơi pha màu xanh của lá. Mặc dù nàng không mập mạp, song đôi vai nàng cho thấy sự đầy đặn, sự đầy đặn nằm cả ở nơi cánh tay của nàng nữa.

Chikako nhìn chăm chú chiếc bình:

- Các người không thể đem lại sự sống cho chiếc bình nước này trừ phi các người muốn dùng nó cho các buổi trà đạo. Thật là một phí phạm lớn đối với nó khi người ta dùng nó để cắm hoa.

- Mẹ tôi cũng dùng nó để cắm hoa nữa, - Fumiko nói.

- Quả giống như một giấc mộng khi được ngồi đây với kỷ niệm của mẹ cô. Tôi chắc là bà ấy sẽ sung sướng khi nhìn thấy chiếc bình Shino như chúng ta vậy.

Liệu cô ta có đang mỉa mai?

Tuy nhiên Fumiko có vẻ như không quan tâm.

- Tôi đoán là anh Mitani định dùng nó để cắm hoa và chính tôi cũng đã quyết định bỏ trà.

- Ồ, cô không nên nói vậy. - Chikako nhìn quanh lều. - Tôi cảm thấy yên tĩnh vô cùng khi được phép ngồi ở đây. Lẽ cố nhiên là tôi đã từng có mặt ở tất cả các túp lều khác rồi. - Cô ta nhìn Kikuji. - Năm tới là năm thứ năm giỗ kỷ niệm cha cậu. Chúng ta nên có một buổi trà đạo.

- Tôi cũng nghĩ vậy. Chắc thú vị lắm khi ta mời tất cả mọi hạng người sành điệu và dùng tất cả mọi đồ uống trà giả từ đầu đến cuối.

- Trong toàn bộ sưu tầm của cha cậu làm gì có đồ giả.

- Ồ? Song cô có nghĩ là như vậy thú vị lắm không? - Chàng hỏi Fumiko. - Túp lều này luôn luôn có mùi một thứ chất độc mốc meo và một buổi trà đạo giả tạo có thể sẽ làm tan biến chất độc đó. Tôi sẽ tổ chức buổi trà đạo đó để tưởng niệm cha tôi và coi đó như một hành động giã từ trà. Cố nhiên là tôi đã hạn chế liên hệ giữa tôi với trà đạo từ lâu rồi.

- Có phải điều mà cậu đang nói liên hệ đến một mụ đàn bà ưa dính dấp vào nhiều chuyện, thường đến đây để dọn dẹp túp lều không? - Chikako hỏi trong lúc đang khuấy trà bằng một cây đũa tre.

- Có lẽ thế.

- Cậu không nên làm như vậy. Song tôi nghĩ là cậu có lý để hạn chế những liên hệ cũ khi cậu là một người cấp tiến.

Cô ta mang trà đến cho chàng như một người hầu làm theo mệnh lệnh.

- Hãy nghe những câu khôi hài của cậu ấy, Fumiko à. Cô phải tự hỏi xem liệu cái kỷ niệm của mẹ cô có đến lầm chỗ không. Tôi tưởng gần như có thể nhìn thấy khuôn mặt của mẹ cô trong chiếc bình.

Kikuji uống trà rồi đặt chén xuống, đưa mắt nhìn chiếc bình Shino.

Có lẽ Fumiko có thể nhìn thấy khuôn mặt của Chikako phản chiếu trong chiếc nắp bằng sơn mài đen.

Song Fumiko chỉ ngồi đó, vẻ lơ đãng.

Kikuji không biết là nàng đã ngầm chống đối lại Chikako hay nàng coi như cô ta không có mặt ở đây.

Việc nàng có mặt ở đây, trong túp lều với Chikako, và việc nàng không tỏ một phản ứng nào, quả là kỳ lạ.

Nàng nghe Chikako bàn về việc hôn nhân của Kikuji, với vẻ thản nhiên.

Từ lâu, vì thái độ thù nghịch đối với Fumiko và mẹ nàng, Chikako trong từng câu nói đều ngầm ý nguyền rủa.

Phải chăng sự phiền muộn của Fumiko thâm sâu quá, đến độ những lời nguyền rủa đó không đụng được đến nàng?

Phải chăng cái chết của mẹ nàng đã đưa nàng rời xa tất cả những điều nhỏ nhặt đó?

Hay phải chăng nàng đã được thừa hưởng bản chất của mẹ nàng, cái bản chất đó hiện cũng đang ở đó, trong nàng, cái bản chất trẻ thơ khiến nàng không thể phản kháng, dù cho sự thách đố đến từ chính nàng hay từ người khác?

Kikuji dường như không có vẻ gì muốn canh chừng cho nàng tránh khỏi nọc độc của Chikako.

Chàng nhận rõ sự kiện đó và tự nghĩ mình kỳ cục.

Và Chikako, hiện đang tự rót trà cũng gợi lên nơi chàng một hình ảnh kỳ cục nữa.

Cô ta lôi một cái đồng hồ đeo tay từ trong tay áo ra.

- Những chiếc đồng hồ nhỏ như vầy chẳng ích lợi gì hết khi người ta bị viễn thị. Cậu cho tôi cái đồng hồ bỏ túi của cha cậu được không?

- Cha tôi không có cái đồng hồ bỏ túi nào hết.

- Ồ, nhưng ông có thật mà. Ông ấy thường mang theo trong người. Cả khi ông ấy đến nhà Fumiko nữa, tôi chắc mà. - Chikako lõ mắt nhìn vào mặt đồng hồ của mình.

Fumiko nhìn xuống sàn nhà.

- Hai giờ mười, đúng không? Hai kim chụm lại nơi một chấm lớn. - Động tác của cô ta trở nên nhanh nhảu và bận rộn. - Cô Inamura có lòng tốt tổ chức một nhóm trau dồi môn trà đạo và họ thực tập ba người một với nhau. Tôi nghĩ là tôi nên ghé qua đây xem cậu tính trả lời sao trước khi tôi đi tới đằng đó.

- Hãy nói với cô một cách thật rõ ràng là tôi từ chối.

- Được rồi. Ta sẽ nói với cô một cách thật rõ ràng. - Chikako cười lớn. - Tôi phải đưa nhóm đó đến túp lều này thực tập một ngày nào đó mới được.

- Có lẽ chúng ta có thể bảo cô Inamura mua lại cái nhà này. Bề nào tôi cũng sẽ bán nó.

Chikako không để ý đến câu nói, quay sang Fumiko:

- Fumiko, tôi đề nghị chúng ta cùng đi chung ít ra một quãng đường.

- Vâng. Tôi thu dẹp đồ lại chỉ trong một phút thôi.

- Để tôi giúp.

- Cô giúp tôi nhé?

Song Chikako đi mau vào trong nhà, không đợi nàng.

Có tiếng nước chảy.

- Cô còn thời giờ mà, - Kikuji nói nhỏ. - Đừng ra về với cô ta.

Fumiko lắc đầu:

- Tôi sợ.

- Không có gì phải sợ cả.

- Tôi đề nghị cô đi với cô ta một quãng đường, rồi trở lại đây sau khi chia tay với cô ta.

Nhưng Fumiko lại lắc đầu. Nàng vuốt lại nếp áo phía sau bị nhăn vì quỳ gối.

Kikuji vẫn quỳ gối trên sàn, định đưa tay ra.

Chàng nghĩ là nàng sắp ngã. Nàng thẹn đỏ cả mặt.

Nàng đã hơi đỏ mặt khi nghe nói về chiếc đồng hồ bỏ túi và bây giờ tất cả sự xấu hổ như bừng dậy.

Nàng cầm chiếc bình Shino đi vào phía trong.

- Cô đem chiếc Shino của mẹ cô vào phải không? - Tiếng khàn khàn của Chikako vọng ra.

----

1 Seu Sotan (1578 - 1658), một trong những sư tổ của trà đạo và là cháu của Seu Rikyu.

NGÀN CÁNH HẠC

Yasunari Kawabata
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Ngôi Sao Kép

I

Kurimoto Chikako ghé thăm để cho Kikuji biết là Fumiko và cô con gái nhà Inamura, cả hai đã lấy chồng.

Vào mùa hè, đồng hồ được vặn mau lên một giờ, nên trời vẫn còn sáng, dù lúc kim đồng hồ đã chỉ tám giờ ba mươi. Kikuji nằm ngoài hàng hiên sau bữa cơm tối, mắt nhìn những con đom đóm bị giam trong lồng mà người hầu gái đã mua về. Ánh sáng trắng của chúng có màu vàng nhạt khi tỏa ra trong bóng tối. Dù vậy, chàng vẫn không đứng dậy vặn đèn lên.

Chàng đã trải qua mấy ngày nghỉ tại biệt thự của một người bạn trên bờ hồ Nojiri và vừa trở về trưa hôm nay.

Người bạn đã có vợ và một con nhỏ. Vì không hiểu nhiều về trẻ con, nên Kikuji không biết đứa bé đó lớn con hay nhỏ con so với tuổi nó, hoặc đứa bé đó thực ra được bao nhiêu tháng rồi.

- Cháu lớn con quá nhỉ, - cuối cùng chàng nói.

- Không hẳn vậy đâu, - người vợ đáp. - Dạo mới sinh, cháu nhỏ lắm. Bây giờ, cháu đang bắt đầu lớn, cố nhiên.

Kikuji đưa bàn tay ngang qua mặt đứa bé.

- Nó không chớp mắt.

- Cháu có thể nhìn thấy, nhưng chỉ chớp mắt một lát sau đó.

Chàng nghĩ có lẽ đứa bé được sáu tháng, nhưng sự thực nó mới vừa được một trăm ngày. Chàng hiểu tại sao tóc người vợ trẻ có vẻ thưa, tại sao nước da nàng xanh xao - nàng vẫn còn ở trong thời kỳ dưỡng sức sau khi sinh.

Cuộc sống của cặp vợ chồng tập trung nơi đứa trẻ. Họ dường như chỉ có thời giờ dành cho đứa bé, Kikuji hơi cảm thấy lạc lõng.

Nhưng trên chuyến tàu hỏa trở về nhà, hình dáng gầy ốm mòn mỏi và yếu đuối của người vợ, ôm đứa con một cách lơ đãng trong tay - một người đàn bà trẻ thầm lặng và phục tòng, trông là biết, - đeo đuổi chàng không rời một phút. Người bạn chàng sống với gia đình anh ta và có lẽ người vợ sống một mình với chồng tại ngôi biệt thự bên hồ sau khi sinh đứa con đầu lòng, cảm thấy sự an bình khi được phép nghỉ ngơi thoải mái trong đó.

Bây giờ đây, nằm bên hiên nhà, Kikuji nhớ đến người vợ của bạn với một mối cảm tình xót xa gần như tôn kính.

Chikako đến gặp chàng. Qua hàng hiên, cô ta bước thẳng vào căn phòng:

- Gì mà tối dữ vậy?

Quay ra, cô ta đến quỳ nơi hàng hiên, ngay bên chân Kikuji.

- Sống độc thân cực lắm. Cậu phải nằm trong bóng tối và không có ai vặn đèn sáng lên giùm cậu hết.

Kikuji co chân lên. Chàng nằm nán lại một lúc, rồi mới miễn cưỡng ngồi dậy.

- Cậu cứ tự nhiên. Cứ nằm yên đó.

Cô ta giơ tay phải ra như bảo chàng nằm xuống, rồi cúi đầu chào chàng. Cô ta vừa đi Kyoto, trên đường về có ghé qua Hakone. Ở Kyoto, tại nhà của thầy dạy môn trà đạo của cô ta, cô ta đã gặp một người tên Oizumi, một tay buôn bán dụng cụ uống trà.

- Chúng tôi nói chuyện nhiều về cha cậu. Quả là một cuộc nói chuyện thú vị lâu lắm rồi tôi mới có được. Oizumi nói là hắn có thể chỉ cho tôi cái quán mà cha cậu thường dùng cho những cuộc gặp gỡ bí mật, rồi chúng tôi đến một cái quán nhỏ ở đường Kiyamachi. Tôi nhắc là cha cậu đã đến ở đó với bà Ota. Và cái mà Oizumi làm không gì khác hơn đề nghị tôi ở lại đó ư? Hắn ta không nhạy cảm như vậy đâu. Với hai người đã chết là cha cậu và bà Ota, ngay cả một người như tôi đây cũng cảm thấy hơi lạ khi ở lại đêm tại đó.

Kikuji lặng thinh. Chikako gần như quên bầy tỏ sự nhạy cảm riêng của mình, chàng nghĩ - Cậu vừa đi nghỉ ở hồ Nojiri về đây à? - Cô ta đã biết câu trả lời.

Cái lối của cô ta là quan sát người tớ gái lúc cô ta vừa mới đến và vào thẳng trong nhà không cần báo trước.

- Tôi mới về được ít phút, - Kikuji trả lời với vẻ bực dọc.

- Còn tôi về đây đã được mấy ngày. - Câu trả lời của Chikako cũng cộc lốc. Bất chợt, cô ta nhún vai trái. - Và khi vừa về tới, tôi khám phá ra có một điều không may cũng vừa xảy ra. Tôi bị xúc động. Một điều thật khủng khiếp, tôi không biết phải ăn nói với cậu ra sao.

Cô ta bảo chàng là cô gái nhà Inamura đã đi lấy chồng.

Trong bóng tối, Kikuji không cần phải giấu giếm sự ngạc nhiên của mình.

Chàng hỏi một cách lạnh nhạt:

- Ồ? Hồi nào thế?

- Coi cậu nói kìa, như thể chuyện đó chẳng liên hệ gì đến cậu cả.

- Thì tôi đã nói với cô hơn một lần là tôi từ chối rồi mà.

- Ít ra ngoài mặt thì cậu làm thế. Cậu muốn làm ra vẻ như thế. Cậu không thấy thú vị, cậu muốn làm ra vẻ như thế vì một mụ đàn bà lắm chuyện cứ đến nói ra nói vào, thúc đẩy và thúc đẩy. Quả là bực dọc. Dầu sao, phần cô gái đã xong, êm thấm cả.

- Cô đang nói cái gì vậy? - Kikuji cười chua chát.

- Tôi tưởng là cậu thích cô gái đó lắm.

- Quả có thế, cô ta rất dễ thương.

- Tôi biết hết.

- Sự thật là khi tôi nghĩ cô đẹp, điều đó không có nghĩa là tôi muốn cưới cô ta.

Tuy thế chàng cảm thấy tim nhói đau và với một niềm khao khát dữ dội, chàng cố gắng vẽ lại trong trí khuôn mặt người thiếu nữ.

Chàng chỉ gặp mặt nàng có hai lần.

Để nhấn mạnh vào vai trò của nàng, Chikako đã để nàng sửa soạn trà trong buổi trà đạo ở đền Engakuji. Cung cách của nàng hôm ấy thật giản dị và lịch sự, ấn tượng đó sẽ còn mãi linh động - đôi bờ vai và cánh tay áo kimono dài, cả mái tóc nữa, tất cả như lung linh trong ánh sáng xuyên qua từ khung cửa căng giấy. Bóng lá cây hắt lên nền giấy, chiếc khăn bàn màu đỏ sáng, chiếc khăn choàng màu hồng bằng nhiễu nàng mang dưới tay khi nàng rảo bước qua sân đền về phía túp lều dùng cho các buổi trà đạo, chiếc khăn choàng với ngàn cánh hạc trắng - tất cả những hình ảnh đó trôi dạt vào tâm trí chàng với một vẻ trong sáng.

Lần thứ hai, nàng đã đến đây và chính Chikako pha trà. Đến ngày hôm sau, chàng đã cảm thấy hương thơm của nàng như còn vương vất đâu đây, và ngay cả bây giờ chàng cũng có thể hình dung ra dải lưng với những đóa ngũ sắc xứ Siberie song khuôn mặt của nàng vuột khỏi trí nhớ chàng.

Chàng không thể hình dung ra cả khuôn mặt của cha mẹ chàng, những người đã khuất ba bốn năm về trước. Mỗi lần muốn nhớ ra khuôn mặt của cha mẹ, chàng phải nhìn lại hình chụp của hai người. Có lẽ mỗi ngày người ta gặp một trở ngại hơn trong việc vẽ lại trong trí hình ảnh của những người thân đã từng sống gần gũi với mình. Có lẽ, người ta sẽ gợi lại hoài niệm một cách dễ dàng và đầy đủ hơn, khi những người đó xấu xí.

Đôi mắt và hai gò má của Yukiko thuộc loại hoài niệm trừu tượng, như ấn tượng về ánh sáng; còn hoài niệm về cái bớt trên ngực Chikako lại trừu tượng như một con cóc.

Dù bóng tối bây giờ đã tràn ngập nơi hàng hiên, Kikuji cũng có thể nhận ra là Chikako mặc một chiếc áo lót bằng nhiễu trắng bên dưới chiếc áo kimono. Dù cho bây giờ có đang là ban ngày, chàng cũng không thể nào nhìn thây cái bớt của Chikako qua lớp áo kimono, song cái bớt vẫn hiện diện ở đó, ngay trước mắt chàng, dù trong bóng tối.

- Theo tôi, phần lớn đàn ông không đời nào chịu để một cô gái mà họ cho là duyên dáng đến thế bỏ đi như vậy. Dù thế nào đi nữa, trên đời này chỉ có một cô Yukiko thôi. Cậu không có cách gì tìm lại một cô Yukiko thứ hai nữa, dù cho cậu có sống cả một đời để chỉ tìm ra cho bằng được cô ta. Đó là một điều giản dị nhất trên đời mà cậu không chịu hiểu cho. Thái độ của Chikako có vẻ trách mắng một cách công khai. - Cậu thật thiếu từng trải và lại tự nuông chiều mình quá lắm. Thôi, việc xảy ra đã thay đổi đời cô ta và cả đời cậu nữa. Cô ta là một người rất ham hiểu biết. Thật ra chúng ta không thể nói là cậu phải chịu trách nhiệm nếu cuộc hôn nhân của cô ấy không có hạnh phúc, phải không?

Kikuji lặng thinh.

- Tôi nghĩ là cậu có cảm tình với cô ta chứ. Cậu có nghĩ là cậu quan tâm đến việc độ vài năm sau, một người con gái như cô ta sẽ nghĩ đến cậu, và thầm nhủ nếu cô ta kết hôn với cậu thì hẳn là tốt đẹp hơn biết bao?

Trong giọng nói của Chikako có tẩm thuốc độc.

Song nếu quả cô gái đã kết hôn rồi theo như lời nói của Chikako, những điều mà Chikako cho là cần thiết kia có nghĩa lý gì nữa đâu?

- Đom đóm đấy à? Vào mùa này à? - Cô ta nghiêng đầu về phía trước. - Bây giờ gần sang thu rồi, vẫn

còn loài đom đóm, phải không? Trông như những bóng ma.

- Người tớ gái mua được đây.

- Đó là những loại công việc mà bọn tớ gái thường làm. Nếu cậu đang học về môn trà đạo, bây giờ cậu sẽ không thể chấp nhận một chuyện như vậy. Có thể cậu không rõ điều đó, song ở Nhật, chúng ta có một ý thức rất rõ rệt về thời tiết.

Quả có một vẻ gì ma quái xung quanh sự hiện diện của mấy con đom đóm. Kikuji nhớ là côn trùng đã bắt đầu kêu vo vo trên bờ hồ Nojiri. Loài đom đóm thật lạ, còn sống cho đến tận bây giờ.

- Nếu cậu có một cô vợ, nàng sẽ không để cho cậu phải phiền lòng vì những con vật cuối mùa như thế này. - Giọng nói của cô ta đột nhiên trở nên dịu dàng và thân mật. - Tôi nghĩ đến việc thu xếp cho cậu một cuộc hôn nhân, chẳng qua là để trả ơn cha cậu.

- Trả ơn?

- Chính thế. Và cái gì khác sẽ xảy ra trong khi cậu nằm trong bóng tối nhìn chăm chú loài đom đóm kia? Cô gái nhà Ota cũng đã lấy chồng rồi.

- Hồi nào vậy? - Kikuji tỏ vẻ ngạc nhiên hơn.

Chàng làm ra vẻ bình tĩnh một cách lạ lùng, song trong giọng nói của chàng lại nhuốm tính chất của một kẻ bại trận.

- Khi từ Kyoto về, nghe tin đó, tôi cũng bị xúc động như cậu vậy.

Cả hai cùng bỏ đi lấy chồng, như thể là có một dự tính chung từ trước vậy - những người trẻ tuổi dường như không có vẻ quan tâm lắm thì phải? Khi hay tin đó, tôi cảm thấy cô Fumiko quả đã có lòng tốt rút lui, nhưng cô gái nhà Inamura cũng đã lấy chồng rồi, làm sao được? Và cái lối cô ta lập gia đình! Nhẽ ra cô cứ tát thẳng vào mặt tôi còn hơn. Tất cả, chung quy cũng chỉ tại tính bất định của cậu.

Kikuji bối rối khi phải tin là Fumiko đã lấy chồng.

- Cuối cùng liệu bà Ota có thành công trong việc phá đám cuộc hôn nhân của cậu, dù cho bà ta có phải chết đi để thực hiện cái điều đó? Song có lẽ vì Fumiko đã lấy chồng rồi mà mụ phù thủy đó còn đeo đuổi theo chúng ta. - Chikako nhìn ra ngoài vườn. - Giả thử bây giờ cậu an bài cuộc sống của cậu đi, để cho cây cối trong vườn có dịp nảy nở tốt tươi. Ngay cả trong bóng tối tôi cũng có thể nhìn từ vườn cây của cậu đã bị bỏ bê như thế nào. Tôi chưa hề từ một cái vườn nào buồn thảm như vậy.

Cha chàng nằm xuống cách đây đã bốn năm, và từ ngày đó, chàng chưa hề mướn một người làm vườn nào. Quả thật chàng đã để cây cối mọc bừa bãi. Mùi ẩm ướt từ ngoài vườn đưa vào, mang theo hơi nóng ban ngày.

- Tôi chắc là chị người làm chẳng hề tưới vườn lấy một lần. Ít ra cậu cũng phải lưu ý đến việc này mới phải.

- Tôi không cho đó là công việc của cô.

Song mặc dù chàng cau có một cách khó chịu ở mỗi nhận xét của Chikako, chàng vẫn để cho cô ta nói tiếp. Lần nào gặp cô ta cũng vậy hết.

Ngay cả khi cô ta làm chàng bực mình, cô ta cũng tìm cách để làm cho mình được hài lòng và dò xét

phản ứng chàng. Chàng đã quen với cái thói đó. Chàng tỏ vẻ khó chịu một cách công khai và đề phòng. Chikako biết tất cả những điều đó, nhưng phần lớn lại làm ra vẻ không hay biết gì. Thỉnh thoảng cô ta để lộ cho chàng thấy là cô ta cũng hiểu biết chứ chẳng phải ngu si gì.

Ngay cả khi cô ta làm phiền chàng, ít khi cô ta nói ra những điều làm chàng phải sửng sốt vì tính chất vô lý của chúng. Mọi việc xảy ra tự nhiên dẫn dắt đến sự ghê tởm đã trở thành một phần của bản chất Kikuji.

Tối hôm nay, cô ta dò xét xem chàng phản ứng ra sao đối với những tin cô ta mang lại cho chàng. Chàng tỏ thái độ đề phòng - cái gì có thể là lý lẽ của cô ta? Cô ta đã tìm cách để tạo cơ hội cho chàng và Yukiko kết hôn với nhau và để xua đuổi Fumiko đi chỗ khác, và mặc dù ở địa vị của mình, cô ta khó có thể tự hỏi hiện giờ chàng nghĩ gì, cô ta vẫn tiếp tục đào sâu thêm vào những bóng tối.

Chàng nghĩ đến việc bật đèn trong phòng và ngoài hàng hiên.

Kể cũng đáng lạ khi chàng ngồi trong bóng tối với Chikako. Họ có vẻ khó thân mật được với nhau. Cô ta đưa ra những lời khuyên nhủ về việc chăm vườn và chàng bác bỏ lời khuyên răn đó như cô ta đã bác bỏ những ý kiến của chàng. Dầu vậy, dường như cái việc đứng dậy bật đèn sáng là một điều phiền toái.

Về phần Chikako, mặc dù cô đã đề cập đến vẻ tối tăm của căn phòng khi cô ta vừa bước chân vào, cũng không hề tỏ ý sẽ làm một cử chỉ gì khác như đi tới chỗ vặn hết đèn lên. Đó là thói quen của cô ta và đó cũng thực sự là một nghệ thuật của cô ta, để luôn là một người hữu ích; nhưng Kikuji có thể nhận ra sự hăng hái trong việc hầu hạ chàng của cô ta đã nhạt phai. Cũng có lẽ, cô ta thường có thái độ kẻ cả của một bà thầy dạy môn trà đạo.

- Tôi vừa đọc qua bức thư của ông Oizumi ở Kyoto gởi tới, - cô ta nói với vẻ hờ hững, - song nếu có bao giờ cậu có ý định bán bộ đồ trà do cha cậu sưu tầm được, ông ta sung sướng được tiếp tay với cậu để dàn xếp vụ đó. Nếu cậu có ý định thu xếp mọi chuyện để bắt đầu một cuộc đời mới, vì bây giờ Yukiko đã lấy chồng, tôi không tin là cậu còn cảm thấy hứng thú gì nữa trong việc uống trà. Tôi hơi buồn khi phải từ bỏ công việc vẫn làm khi cha cậu còn sống, song tôi nghĩ là túp lều dùng để uống trà chỉ có được cái phong độ của nó khi có bàn tay của tôi nhúng vào.

Kikuji nhìn thấy tất cả mọi sự.

Mục tiêu của cô ta quả là rõ ràng. Thất bại trong việc thu xếp một cuộc hôn nhân giữa chàng và Yukiko, cố nhiên cô ta không còn lý do gì để đi lại gặp gỡ Kikuji và để giã từ chàng, cô ta đã tạo ra sự hợp tác với lão Oizumi để chiếm bộ đồ trà do cha chàng sưu tầm được. Cô ta đã bàn tính kỹ lưỡng về vụ này khi ghé Kyoto.

Kikuji cảm thấy nhẹ nhõm hơn là giận dữ.

- Tôi cũng đang nghĩ đến việc bán nhà nữa. Tôi sẽ tin cho cô hay về vụ đó vào một ngày gần đây.

- Chúng ta có thể cảm thấy an tâm với người thường ra vào ngôi nhà này từ thuở cha cậu còn sống.

Kikuji ngờ là cô ta biết rõ bộ sưu tập của cha chàng hơn cả chính chàng nữa. Có thể cô ta đã tính toán xong xuôi về giá cả món đồ.

Chàng nhìn ra ngoài, về phía ngôi lều. Trước mặt ngôi lều, một cây trúc đào lớn nặng trĩu những bông, dáng trắng toát mơ hồ.

Phần không gian còn lại, đêm tối quá dày đặc, đến nỗi chàng khó lòng mà phân biệt được đường vạch

giữa cây cối và bầu trời.

II

Một buổi chiều, khi sắp rời khỏi sở, Kikuji bị tiếng chuông điện thoại gọi giật lại.

- Fumiko đây. - Chàng nghe một giọng nói thật nhỏ.

- Alô?

- Fumiko đây mà.

- Ô phải, tôi nhận ra cô rồi.

- Lẽ ra tôi phải đến gặp anh, song tôi cần phải xin lỗi anh về một điều. Nếu tôi không gọi dây nói cho anh, e trễ mất!

- Xin lỗi, tôi không hiểu cô định nói gì?

- Tôi có gửi cho anh một lá thư hôm qua và dường như tôi đã quên dán tem vào phong bì.

- Thế à? Lá thư đó chưa đến tay tôi.

Tôi mua mười con tem khi tôi gửi lá thư đó, nhưng khi về nhà tôi khám ra là mình vẫn còn mười con tem. Có lẽ lúc đó tôi đang mải nghĩ điều gì đó. Tôi muốn xin lỗi anh trước khi anh nhận được lá thư đó.

- Chỉ có vậy thôi sao? Thực ra cô chẳng nên bận tâm về điều đó làm gì. - Kikuji thầm hỏi có phải đó là lá thư nàng viết cho chàng để báo cho chàng hay về cuộc hôn nhân của nàng. - Có phải thiệp báo hỉ không?

- Xin lỗi anh? Chúng mình chỉ nói chuyện với nhau qua dây nói, còn đó là lần đầu tiên tôi viết cho anh. Có lẽ tôi quên dán tem vì lúc đó tôi đang tự hỏi có nên gửi thư đó cho anh hay không?

- Cô đang gọi dây nói cho tôi từ đâu đấy?

- Tại một trạm điện thoại công cộng. Trạm Đông Kinh Trung ương. Có người đang đợi đến phiên mình để vào dùng điện thoại.

- Trạm điện thoại công cộng à? - Kikuji không hoàn toàn cảm thấy hài lòng. - Xin chúc mừng cô.

- Hả? Cám ơn anh. Cuối cùng tôi đã làm cái điều đó - nhưng làm sao mà anh biết mới được chứ?

- Kurimoto cho tôi hay.

- Cô Kurimoto ấy à? Làm sao cô ta có thể biết được? Con người gì mà quái gở thật thôi.

- Tôi không nghĩ là cô còn gặp lại Kurimoto nữa. Lần cuối cùng - cô còn nhớ? - Lần tôi nghe thấy tiếng mưa rơi qua ống điện thoại!

- Như lời anh đã nói. Tôi vừa mới dọn nhà và tôi tự hỏi có nên tin cho anh hay. Lần này cũng y hệt lần trước.

- Lẽ ra cô phải nói cho tôi biết mới phải. Từ lúc nghe Kurimoto nói lại, tôi tự hỏi không biết có nên chúc mừng cô.

- Vì tôi vừa mới biến mất ư? Kể cũng hơi buồn, phải không? Một người biến mất. - Giọng nàng kéo dài

lết thết, giống y như giọng mẹ nàng.

Kikuji lặng thinh.

- Song tôi cần phải làm như vậy. - Nàng ngưng một lát. - Đó là một căn phòng nhỏ dơ dáy. Tôi thuê được nó khi tôi kiếm được việc làm.

- Xin lỗi cô?

- Kể ra cũng chẳng dễ dàng gì, khi phải bắt đầu làm việc vào cái thời kỳ nóng nhất trong năm.

- Tôi cũng nghĩ vậy. Và nhất là lại vừa mới lập gia đình xong nữa.

- Lập gia đình? Anh vừa nói lập gia đình à?

- Xin có lời chúc mừng cô.

- Tôi? Lập gia đình?

- Cô đã lấy chồng, phải không?

- Tôi à?

- Thế không phải là cô đã lấy chồng hay sao?

- Không, không phải đâu! Có thể nào tôi lại lấy chồng được? Khi bà mẹ tôi vừa mới mất xong.

- Tôi hiểu...

- Cô Kurimoto nói là tôi đã lấy chồng rồi à?

- Vâng, chính cô ấy nói vậy.

- Tại sao? Tại sao cô ta lại nói như thế mới được chứ? Và anh có tin ở lời nói của cô không? - Câu hỏi của nàng dường như nửa dùng để tự hỏi chính mình.

- Nói chuyện này qua dây nói bất tiện quá. - Kikuji nói với vẻ quyết định. - Tôi không thể gặp cô được sao?

- Được chứ.

- Tôi sẽ tới trạm Đông Kinh Trung ương. Cô đợi tôi ở đấy nhé.

- Nhưng mà...

- Hay là cô muốn tôi đến gặp cô ở một nơi nào khác chăng?

- Tôi không thích gặp ai ở chỗ lạ hết. Tôi sẽ đến thẳng đằng anh.

- Mình về cùng với nhau được không?

- Điều đó lại có nghĩa là gặp nhau ở một chỗ nào rồi.

- Thế tôi không thể đến đấy được ư?

- Không. Tôi sẽ đến đằng nhà anh một mình tôi.

- Ồ? Thôi được, tôi về bây giờ đây. Nếu cô đến trước tôi, cứ tự nhiên vào nhà nhé.

Đi xe lửa từ trạm Trung ương, nàng sẽ về đến nhà trước chàng. Dầu vậy, chàng vẫn tự hỏi liệu họ có cùng đi một chuyến tàu không. Chàng để ý tìm nàng trong đám đông.

Quả nàng về đến nhà trước chàng.

Nàng đang đợi chàng ở ngoài vườn, người tớ gái nói vậy. Kikuji đi vòng quanh nhà và thấy nàng ngồi trên một tảng đá dưới bóng cây trúc đào trắng.

Sau ngày Chikako ghé thăm được vài hôm, người tớ gái đã cẩn thận tưới nước cho những bụi cây nhỏ trước khi Kikuji đi làm về.

Mụ ta dùng một cái thùng tưới nước cũ kỹ trong vườn. Tay áo của Fumiko dường như bị nước đọng ở tảng đá làm ướt.

Khi một cây trúc đào nở hoa, màu đỏ của hoa đối chọi với màu xanh của lá trông giống như ánh nắng chói chang của trời mùa hạ; nhưng khi hoa trúc đào nở trắng, sự hòa hợp giữa hai màu trắng xanh tạo nên một cảm giác lạnh lẽo mãnh liệt. Những cụm hoa trắng đong đưa, vây bọc lấy Fumiko. Nàng mặc một chiếc áo bằng vải bông màu trắng có viền nơi túi và chiếc cổ bẻ có buộc vải màu xanh dương.

Tia nắng mặt trời phía Tây xuyên qua cây trúc đào tỏa xuống người Kikuji.

- Tôi sung sướng khi được gặp lại cô. - Có một nỗi nhớ nhung nào đó trong giọng nói của chàng khi chàng tiến lại phía nàng.

Nàng có vẻ như định nói điều gì.

- Qua dây nói vài phút trước đây... - Người nàng như rúm lại khi nàng đứng dậy. Có lẽ nàng cảm thấy rằng, trừ khi nàng cắt ngang lời chàng, có thể chàng sẽ nắm lấy bàn tay nàng.

- Anh đã nói vậy, tôi đến đây để phủ nhận điều đó.

- Rằng cô chưa lập gia đình? Tôi rất ngạc nhiên.

- Ngạc nhiên vì tôi đã hay chưa lập gia đình? - Nàng nhìn xuống mặt đất.

- Cả hai. Khi tôi nghe tin cô lấy chồng và cả khi nghe tin cô chưa lấy chồng.

- Cả hai lần à?

- Không nên nói như vậy sao? - Kikuji tiếp tục bước trên những phiến đá. - Tôi đề nghị mình vào nhà ngồi. Lẽ ra cô nên đợi ở trong nhà mới phải.

Chàng ngồi xuống nơi hàng hiên.

- Tôi vừa mới đi du lịch về và nằm nghỉ ở đây và rồi Kurimoto tới chơi. Lúc bấy giờ trời đã tối.

Người tớ gái mời Kikuji vào nhà, có lẽ là để xác định về những dặn dò của chàng về buổi cơm chiều mà chàng đã gọi dây nói từ sở về nhà cho mụ hay. Nhân tiện, chàng thay áo và khoác lên mình chiếc kimono màu trắng.

Dường như Fumiko vừa đánh phấn lại. Nàng chờ cho chàng ngồi lại chỗ cũ.

- Thực ra cô Kurimoto đã nói ra sao?

- Thì cô ta nói cô đã lấy chồng.

- Thế anh có tin là thực không?

- Đó là một lời nói dối mà tôi khó có thể tin được là có người lại nói được như vậy.

- Anh không nghi ngờ gì hết sao? - Đôi mắt màu xám rơm rớm nước. - Có thể nào tôi lấy chồng trong lúc này không? Anh có nghĩ là tôi có thể làm như vậy không? Mẹ tôi và tôi đã từng chịu đau khổ với nhau và với nỗi đau khổ còn đó. Nàng nói như thể mẹ nàng vẫn còn sống. - Mẹ tôi và tôi, cả hai đều quá tin tưởng ở mọi người và chúng tôi mong sẽ được thông cảm. Liệu điều đó có thể được không? Có phải chúng ta đang tìm kiếm sự phản chiếu tâm tình của chúng ta trong chính con tim mình? - Giọng nàng thấm đầy nước mắt.

Kikuji im lặng một lát.

- Cách đây không lâu tôi đã nói cùng một điều tương tự. Tôi đã hỏi cô liệu cô có nghĩ là tôi có thể lập gia đình được sao. Cái hôm xảy ra trận bão thì phải?

- Ngày có tiếng sấm nổ rền trời à?

- Bây giờ cô lại nói câu đó với tôi.

- Nhưng hai trường hợp khác hẳn.

- Cô nói nhiều lần là tôi có thể sẽ lập gia đình.

- Nhưng trường hợp của anh khác hẳn. - Nàng nhìn chàng với đôi mắt đẫm lệ. - Anh khác tôi.

- Khác làm sao?

- Địa vị của anh, chỗ đứng của anh.

- Địa vị tôi?

- Địa vị anh khác hẳn. Tôi có thể dùng chữ địa vị? Tôi có ý muốn nói đến cái mức độ của bóng tối.

- Tóm lại, cô muốn nói đến tội lỗi phải không? Tội của tôi nặng hơn.

- Không đâu. - Nàng lắc đầu quầy quậy, một giọt nước mắt văng ra vẽ một đường lạ từ khóe mắt bên trái đến tận mang tai nàng. - Tội lỗi là do mẹ tôi và người đã chết, nếu chúng ta bị bắt buộc phải đề cập đến vấn đề tội lỗi. Nhưng tôi không tin đó lại là tội lỗi. Đó chỉ là sự phiền muộn.

Kikuji ngồi, đầu cúi xuống.

- Nếu đó là tội lỗi, - nàng tiếp tục, - tội lỗi sẽ chẳng bao giờ phai nhòa. Nhưng sự phiền muộn có thể nhạt phai.

- Khi cô đề cập đến bóng tối, cô có thấy là cô đã làm cho cái chết của mẹ cô trở nên tối tăm hơn cô tưởng không?

- Anh nên nói là mức độ của sự phiền muộn thì đúng hơn.

- Vâng, thì mức độ của sự phiền muộn. - "Là mức độ của tình yêu", - chàng định nói thêm, nhưng chàng tự kìm hãm được.

- Và còn vấn đề giữa anh và Yukiko nữa. Điều đó làm anh khác hẳn với tôi. - Nàng nói như thể nàng có ý đem câu chuyện trở về thực tại. - Cô Kurimoto nghĩ là mẹ tôi cố gắng xen vào câu chuyện giữa anh và nàng và cô ta nghĩ là tôi cũng đứng chung một phía với mẹ tôi. Và thế cô ấy nói là tôi đã lấy chồng. Tôi không thể nào nghĩ đến một cách giải thích nào khác nữa.

- Nhưng cô ta bảo là cô gái nhà Inamura cũng đã lấy chồng rồi.

Khuôn mặt nàng dường như méo hẳn đi trong một lát. Rồi nàng lắc đầu quầy quậy. - Nói dối, nói dối. Đó cũng lại là một câu nói dối nữa, mà hồi nào vậy?

- Cô ấy lấy chồng hồi nào à? Chắc cũng mới đây thôi!

- Chắc chắn đó là một lời nói dối.

- Khi tôi hay tin hai người lấy chồng, tôi nghĩ có lẽ thật như vậy, - chàng nói, giọng nhỏ. - Nhưng đối với cô gái kia thì có thể thật lắm.

- Nói láo. Không ai lại lấy chồng vào mùa nóng như thế này cả. Trong tấm áo kimono mùa hạ, mồ hôi chảy ra như suối - anh có thể tưởng tượng nổi không?

- Thế chẳng bao giờ có đám cưới trong mùa hạ cả sao?

- Chỉ thỉnh thoảng thôi. Người ta thường dời ngày cưới lại mùa thu, hay là... - Vì một lý do nào đó, nước mắt nàng lại ứa ra và nhỏ xuống đầu gối. Nàng nhìn vào vệt nước mắt in trên vải áo - Nhưng tại sao cô Kurimoto lại có thể nói những điều dối trá như vậy chứ?

- Cô ta đã lôi tôi vào tròng một cách thông minh, phải không? - Kikuji đắn đo một lúc.

Nhưng cái gì đã làm nàng khóc như vậy?

Hiển nhiên là ít ra, lời tường thuật của Chikako về Fumiko quả là một lời nói láo.

Có phải Chikako đã nói là Fumiko đã lấy chồng để loại trừ nàng đi, và thực sự có phải cô gái nhà Inamura đã lấy chồng? Chàng cân nhắc sự có thể đó.

Dầu vậy, có một cái gì đó chàng không thể chấp nhận được. Đến phiên chàng bắt đầu cũng cảm thấy là cô ta đã nói dối.

- Khi nào chúng ta còn chưa biết đó là một lời nói dối hay đó là sự thật, chúng ta không biết được trò đùa của Kurimoto còn kéo dài đến đâu.

- Trò đùa?

- Chúng ta cứ tạm gọi như vậy đi.

- Song nếu tôi không gọi dây nói cho anh hôm nay, chắc chắn tôi đã bị coi như là đã có chồng. Quả là một trò đùa tuyệt vời.

Người tớ gái lại gọi Kikuji nữa.

Chàng trở về với một lá thư trên tay.

- Lá thư của cô, không tem. - Chàng nhẹ nhàng lật lá thư trên tay.

- Đừng, đừng. Anh đừng nên mở ra xem. - Nàng vẫn tiếp tục vừa quỳ gối vừa lết vội về phía chàng, cố lấy lại cho bằng được bức thư.

- Xin anh trả lại thư đó cho tôi.

Kikuji vòng tay giấu lá thư ra sau lưng.

Tay trái của nàng đặt trên đầu gối chàng, còn tay mặt với về phía lá thư. Hai bàn tay một lúc làm hai động tác trái hướng nhau khiến nàng bị mất thăng bằng. Bàn tay trái của nàng chống ra phía sau để giữ cho nàng khỏi đổ vào người chàng, tay mặt túm lấy lá thư Kikuji giấu ở sau lưng. Người nàng vặn về bên mặt, sắp sửa ngã xuống. Một bên mặt nàng sắp chạm vào ngực chàng - nhưng nàng nhẹ nhàng quay mặt đi. Khi tay trái nàng chống trên đầu gối chàng, chàng tự hỏi làm sao nàng có thể giữ vững được phần thân trên vặn hẳn sang một bên và sắp sửa ngã xuống như vậy.

Đột nhiên chàng cảm thấy rạo rực khi nàng lao vào người mình, và bây giờ chàng muốn kêu to lên vì sự dịu dàng đáng ngạc nhiên kia. Chàng ý thức một cách mãnh liệt về đàn bà. Chàng ý thức sự hiện diện của mẹ Fumiko, bà Ota.

Vào lúc nào nàng chợt nhận ra điều đó và dang tay ra? Động lực nào đã thúc đẩy nàng? Đó là một sự dịu dàng khó có thể có được. Như thể do một bản năng sâu kín của người đàn bà. Ngay khi chàng chờ đợi nàng ngã mạnh lên người mình, nàng ở gần bên chàng, với một vẻ ấm áp. Tất cả chỉ có vậy.

Mùi người nàng thật mãnh liệt. Nó tỏa ra mạnh mẽ, mùi của một người đàn bà đã làm việc suốt mùa hạ. Chàng cảm giác mùi của Fumiko và của mẹ nàng. Mùi thân thể bà Ota.

- Xin anh trả lại tôi lá thư đi. - Kikuji không phản đối. - Tôi phải xé bỏ nó đi.

Nàng quay đi và xé lá thư ra từng mảnh nhỏ. Cổ và hai cánh tay trần của nàng đẫm mồ hôi.

Đột nhiên nàng trở nên xanh mét khi nàng ngã về phía chàng và rồi lấy lại bình tĩnh. Sau đó, nàng quỳ gối trở lại, mặt đỏ lên vì thẹn và chính lúc đó, dường như mồ hôi nàng toát ra.

III

Bữa ăn mà người ta vẫn trông đợi do một người gần gũi nấu nướng không có gì là thú vị cả.

Chén trà của Kikuji là một chiếc chén Shino hình trụ. Người tớ gái đã mang lại cho chàng như thường lệ.

Chàng nhận tự điều đó và đôi mắt của Fumiko cũng hướng về phía chiếc chén.

- Anh vẫn dùng cái chén này đấy à?

- Vâng.

- Anh không nên dùng nó. - Chàng cảm thấy nàng có vẻ thoải mái hơn chàng. - Sau khi biếu anh cái chén đó, tôi cảm thây ân hận. Tôi có đề cập đến chuyện này trong lá thư gửi cho anh.

- Cô nói sao?

- Dạ... à, tôi xin lỗi vì đã biếu anh một cái chén Shino xấu xí như vậy - Tôi không thấy nó xấu xí tí nào.

- Đó không thể là một cái chén Shino đẹp được. Mẹ tôi dùng nó để uống trà thường ngày.

- Thực sự tôi không rõ điều đó. Song tôi tưởng đó là một tác phẩm tuyệt đẹp.

Chàng nâng chiếc chén lên trong lòng bàn tay và nhìn vào đó chăm chú.

- Còn nhiều chiếc chén Shino khác đẹp hơn. Cái chén này gợi cho anh nhớ đến chiếc chén kia và cái kia đẹp hơn.

- Hình như trong bộ sưu tập của cha tôi không có những chiếc chén Shino nhỏ như thế này.

- Ngay cả khi anh không có những chiếc chén đó ở trong tay, anh cũng cảm thấy chúng. Những chiếc chén kia đến trong trí anh khi anh dùng cái chén này, và anh nghĩ những chiếc chén kia đẹp hơn biết bao. Điều đó làm tôi buồn vô hạn, cả mẹ tôi cũng vậy.

Kikuji thở dài.

- Nhưng tôi đang mỗi ngày một rời xa môn trà đạo. Tôi không còn dịp để thấy những chén trà như thế này nữa.

Anh không biết được lúc nào anh sẽ nhìn từ một cái chén trà. Anh hẳn phải trông thấy nhiều đồ sứ đẹp hơn nữa.

- Có nói người ta chỉ có thể cho đi cái đẹp nhất à?

- Đúng thế. - Fumiko nhìn thẳng vào chàng, sự cả quyết hiện rõ trong đôi mắt. - Đó chính là điều tôi nghĩ. Trong lá thư viết cho anh, tôi đã yêu cầu anh đập vỡ cái chén này đi và vứt tất cả những mảnh vỡ đi.

- Đập vỡ nó? Đập vỡ cái chén này à? - Kikuji tìm cách để xoay chiều cuộc tấn công đang úp chụp xuống chàng. - Cái chén này xuất thân từ lò chế tác Shino cổ điển, nó hẳn phải được ba hay bốn trăm năm. Có thể thoạt đầu nó chỉ là một cái chén ăn cơm thường, nhưng thời gian qua đi, nó đã trở thành một cái chén uống trà. Người ta đã giữ gìn nó và truyền lại cho các thế hệ sau, một vài người biết đâu đã chẳng mang nó theo trong các chuyến du lịch. Tôi không thể nào đập vỡ nó đơn giản chỉ vì cô bảo tôi làm như vậy.

Trên vành chén, như lời nàng nói, có một vết son của mẹ nàng.

Hiển nhiên là mẹ nàng đã nói cho nàng hay là một khi son dính vào đó nó sẽ chẳng bao giờ chùi sạch được, dù bà đã cố gắng chùi rửa nơi đó; và thực tế, từ ngày Kikuji có chiếc chén trong tay, chàng đã cố gắng một cách không có kết quả trong việc rửa sạch cái vệt đậm trên vành chén đó. Cái chén màu nâu nhạt, khác xa với màu sáp môi; tuy nhiên, một lớp màu đỏ nhạt pha trong đó không thể cho phép người ta nghĩ đó là màu sáp môi cũ không phai. Có lẽ đó chính là màu đỏ của chính chiếc bình Shino; hoặc có thể vì mặt trước của chiếc chén bị dùng nhiều quá, một vệt dơ do những chủ trước bà Ota đã vô tình để lại. Tuy nhiên, có lẽ bà Ota đã dùng cái chén đó nhiều hơn cả. Nó đã trở thành chén uống trà thường ngày của bà.

Phải chăng bà Ota là người đầu tiên nghĩ đến việc sử dụng chiếc chén thường xuyên như vậy? Hay đó là do ý kiến của cha chàng? Kikuji tự hỏi.

Chàng cũng vẫn nghi ngờ là bà Ota với cha chàng đã dùng hai chiếc chén Raku hình trụ, chiếc đỏ và chiếc đen, như cặp chén trà "chồng vợ".

Có phải chính cha chàng đã bảo bà Ota dùng chiếc bình Shino như một cái bình cắm hoa và rồi - ông lại bảo bà cắm hoa hồng và hoa cẩm chướng vào đó? Và ông đã bảo bà dùng chiếc chén Shino để làm chén uống trà thường ngày? Trong thời kỳ đó ông có nghĩ là người đàn bà đó đẹp?

Bây giờ đây cả hai đã qua đời, chiếc bình và chiếc chén đã về tay Kikuji. Và Fumiko cũng đã tới.

- Không phải tôi trẻ con. Thật tình tôi mong anh đập cái chén đó đi. Anh thích cái bình tôi biếu anh, tôi nhớ đến cái chén Shino kia và tôi nghĩ nó hợp với cái bình hơn. Nhưng sau đó tôi lấy làm xấu hổ.

- Lẽ ra tôi không nên dùng cái chén đó để uống trà thường ngày. Nó quá đẹp để có thể thích hợp với việc đó.

- Nhưng còn nhiều cái chén khác đẹp hơn nữa cơ. Anh uống trà bằng cái chén này và anh sẽ nghĩ đến những cái chén khác. Tôi cảm thấy rất khổ tâm về việc đó.

- Nhưng có thật sự cô tin là, cô không thể cho đi bất cứ cái gì khác, trừ những cái đẹp nhất không?

- Cái đó tùy theo người nhận và hoàn cảnh chứ!

Câu nói của nàng mang những âm điệu phong phú.

Liệu Fumiko có đủ lòng tốt để mà nghĩ rằng để có một kỷ niệm về mẹ nàng, một kỷ niệm về chính Fumiko - có lẽ một cái gì đó thân thiết hơn cả một kỷ niệm nữa - chỉ có những vật tuyệt đẹp mới đóng trọn vẹn được vai trò đó?

Lòng khao khát, sự biện minh mà vật tuyệt đẹp kia còn sót lại để gợi nhớ tới mẹ nàng, thoáng hiện trong chàng. Nó đến như những xúc động tuyệt vời và chiếc bình là chứng nhân của nó.

Chính cái bề mặt mát rượi một vẻ ấm áp của chiếc bình, làm chàng nghĩ đến bà Ota. Có lẽ vì chiếc bình quá đẹp, đẹp đến độ ký ức của chàng về người đàn bà không vẩn đục bởi bóng tối và sự xấu xa của tội lỗi.

Khi chàng nhìn vào tác phẩm tuyệt vời trước mắt, chàng cảm thấy một cách mãnh liệt hơn bất cứ lúc nào khác cái tuyệt phẩm mà bà Ota là hiện thân. Trong tuyệt phẩm đó không hề có một vẩn đục nào.

Chàng đã ngắm chiếc bình và thấy muốn gặp Fumiko, chàng đã nói như vậy với nàng qua dây nói vào một ngày giông bão đã qua.

Chàng chỉ có thể nói lên điều đó khi có đường dây điện thoại giữa hai người. Fumiko đã trả lời là nàng còn một cái chén Shino nữa và nàng đã mang chiếc chén đó đến cho chàng.

Có lẽ chiếc chén không đẹp bằng cái bình thật.

- Dường như, nếu tôi nhớ không nhầm thì cha tôi có một bộ uống trà xách tay. Ông thường mang theo mỗi khi ông đi du lịch. - Kikuji ngẫm nghĩ. - Chiếc chén trong bộ đồ trà của ông hẳn là xấu hơn cái này.

- Nó thuộc loại gì vậy?

- Chính tôi cũng chưa hề bao giờ trông thấy nó.

- Anh cho tôi xem cái chén đó đi. Chắc chắn là phải đẹp hơn cái này. Nếu nó đẹp hơn cái này, tôi được quyền đập cái này chứ?

Một cuộc đánh cá nguy hiểm.

Sau bữa cơm, trong khi nhanh nhẹn lượm hạt ruột dưa ra, Fumiko lại giục chàng lấy cho nàng xem chiếc chén.

Chàng sai người tớ gái ra mở cửa lều, rồi bước ra ngoài, băng qua ngôi vườn. Chàng có ý định ra lấy bộ đồ trà đem vào cho Fumiko xem, nhưng Fumiko cũng đứng dậy theo chàng ra ngoài lều.

- Tôi cũng chẳng biết bộ đồ uống trà đó nằm ở đâu nữa, - chàng nói vọng lại phía sau. - Kurimoto biết rõ hơn tôi nhiều.

Fumiko dừng lại dưới bóng tối của cây trúc đào trĩu nặng những hoa. Chàng có thể trông thấy, bên dưới cành cây thấp nhất hoa phủ trắng xóa, đôi chân mang tất xỏ trong đôi guốc gỗ dùng để đi ngoài vườn của nàng.

Bộ đồ trà nằm trong tủ cốc tách trà ngay bên cạnh cái chậu.

Kikuji mang bộ trà vào trong phòng chính và bày trước mặt nàng. Nàng quỳ xuống với vẻ cung kính, như thể chờ đợi chàng mở gói đồ ra; nhưng một lát sau chính nàng tự tay mở lấy.

- Xin phép anh cho tôi mở ra xem một lát nhé.

- Hơi dính bụi đấy. - Chàng nâng bộ đồ uống trà lên và phủi bụi ra ngoài vườn. - Trong chạn đầy những mọt, có một con ve sầu chết cứng trong tủ cốc tách.

- Nhưng phòng này cũng sạch sẽ đây chứ.

Kurimoto quét dọn lều này hôm cô ta đến đây báo cho tôi biết cô và cô gái nhà Inamura lấy chồng. Lúc bây giờ trời tối, có lẽ khi đóng tủ lại cô ta không để ý là có một con ve sầu bị kẹt trong đó.

Cầm một vật gì có vẻ như chiếc chén uống trà ra, Fumiko cúi thấp xuống để giở lớp giấy bọc ra ngoài. Những ngón tay của nàng hơi run run.

Đôi vai tròn của nàng nghiêng về phía trước, nhìn nghiêng nàng, Kikuji có cảm tưởng chiếc cổ dài của nàng dài thêm ra.

Có một vẻ hòa hợp nào đó giữa vành môi dưới trề ra của chiếc miệng khép chặt một vẻ thông minh của nàng và vành tai nàng.

Nàng ngước nhìn chàng.

- Cái này của Karatsu 1.

Kikuji bước lại gần hơn.

- Một cái chén rất đẹp. - Nàng đặt chiếc chén trên nền nhà trải chiếu.

Đó là một cái chén Karatsu nhỏ, hình trụ và giống như chiếc chén Shino, có thể dùng để uống trà thường ngày.

- Dáng nó thật mạnh mẽ. Trông thật vững vàng - đẹp hơn cái chén Shino nhiều.

- Cô có thể nào so sánh Shino với Karatsu được sao?

- Anh có thể thấy điều đó nếu anh nhìn thấy hai cái chén một lúc.

Bị lôi cuốn bởi vẻ mạnh mẽ của chiếc chén Karatsu, Kikuji nâng chiếc chén lên đầu gối và nhìn chăm chú.

- Tôi đem chiếc Shino lại đây nhé?

- Để tôi đi lấy cho.

Fumiko đứng dậy.

Họ để chiếc Shino và chiếc Karatsu gần nhau. Bốn mắt của hai người gặp nhau, rồi cùng nhìn xuống hai chiếc chén.

- Đúng là một cái chén của người đàn ông và một cái của người đàn bà. - Kikuji nói với vẻ hơi bối rối. - Khi cô thấy chúng đứng cạnh nhau.

Fumiko gật đầu, như thể không thốt được nên lời.

Chiếc chén Karatsu với một nền hơi xanh, không hoa, điểm lớp sơn màu vàng nghệ và cả một lớp sơn màu đỏ tươi nữa. Đường nét từ miệng chén xuống đến đáy chén trông thật mạnh.

- Một cái chén rất quý mà cha anh thường mang theo trong những chuyến du lịch của người. Trông nó có vẻ giống cha anh.

Fumiko dường như không cảm thấy sự nguy hiểm trong nhận xét của nàng.

Kikuji không thể nào tạo cho mình đủ can đảm để đáp lại rằng chiếc chén Shino cũng giống mẹ nàng. Song sự hiện diện của hai chiếc chén trước mắt hai người tựa như sự hiện diện của linh hồn cha chàng và mẹ nàng vậy.

Những chiếc chén uống trà, có đến ba hoặc bốn trăm tuổi, gõ vào nghe loong coong, trông chúng thật vững chãi và đầy sinh lực, không gợi nên một ý tưởng bệnh hoạn nào. Dầu vậy, cuộc sống đường như truyền thụ cho chúng một sắc thái linh động.

Nhìn thấy hình ảnh của cha mình và mẹ Fumiko trong cặp chén trước mắt, Kikuji cảm thấy như chính chàng và nàng đã nâng hai linh hồn đẹp đẽ kia dậy, đặt họ kề bên nhau.

Cặp chén uống trà nằm đây, có mặt trong cái thực tại giữa chàng và Fumiko, hiện đối diện với nhau bên cặp chén, dường như cũng trở nên tinh khiết nữa.

Kikuji đã bảo với nàng,- sau ngày kỷ niệm bảy ngày của mẹ nàng, - là có cái gì đó kinh khủng về sự có mặt của chàng khi đối diện với nàng. Phải chăng giờ đây sự sợ hãi và mặc cảm tội lỗi đã được rũ sạch nhờ sự hiện diện của cặp chén kia?

- Thật tuyệt, - Kikuji lên tiếng, như thể đang nói với chính mình. - Bản chất của cha đâu phải là đi tìm thú vui trong việc sưu tầm những chén uống trà, thế mà cha đã làm cái việc đó, và có thể nhờ đó, cảm giác tội lỗi của cha tan biến mất.

- Xin lỗi anh?

- Khi cô nhìn thấy chiếc chén, cô quên đi những khuyết điểm của người chủ cũ của chiếc chén. Cuộc đời của cha tôi chỉ là một phần rất nhỏ so với cuộc đời của một chiếc chén uống trà.

- Sự chết chờ đợi ngay sát chân mình. Tôi thấy sợ. Tôi đã thử nhiều chuyện. Tôi đã cố nghĩ là với sự

chết ở liền ngay chân tôi, tôi sẽ không thể còn bị cái chết của mẹ tôi ám ảnh hoài hủy nữa.

- Khi cô bị ám ảnh bởi người chết, cô bắt đầu cảm thấy chính cô không còn hiện hữu trong thế giới này nữa.

Người tớ gái mang vào một ấm nước và những vật dụng khác để uống trà.

Kikuji đề nghị với Fumiko là họ dùng chiếc chén Shino và chiếc Karatsu bây giờ, như thể chính họ đang tham dự vào cuộc du lịch.

Fumiko gật đầu một cách đơn giản.

- Xin phép anh cho tôi được dùng chiếc chén Shino này lần cuối cùng trước khi tôi đập vỡ nó đi nhé? - Nàng lấy chiếc đũa khuấy trà từ trong hộp ra và đem đi rửa.

Vào mùa hạ, ngày dài hơn thường lệ, nên trời còn sáng.

- Như thể chúng ta đang tham dự vào một cuộc du lịch, - Fumiko nói, tay khuấy trà trong chén bằng một chiếc đũa nhỏ.

- Ra đi trong một cuộc du lịch - và có phải chúng ta đang ở trong một cái quán không?

- Không cần thiết phải là một cái quán. Có thể bên một bờ sông, hay trên đỉnh một ngọn núi. Có lẽ dùng nước lạnh sẽ tốt hơn, vì nó làm chúng ta nghĩ đến những ngọn núi.

Khi nàng nhấc chiếc đũa khuấy trà ra, đôi mắt màu đen xám của nàng ngước lên nhìn Kikuji một lát. Sau đó nàng nhìn xuống chiếc chén Karatsu mà nàng đang nâng lên trong lòng bàn tay.

Đôi mắt của nàng dõi theo chiếc chén được di chuyển tới ngay dưới gối Kikuji.

Chàng cảm thấy như nàng có thể trôi bềnh bồng đến bên chàng.

Khi nàng bắt đầu pha trà trong chiếc chén Shino của mẹ nàng, chiếc đũa khuấy trà khua vang trong lòng chén. Nàng ngưng lại.

- Tôi quá mạnh tay.

- Nhất là đối với một chiếc chén nhỏ như vậy, - Kikuji nói.

Nhưng sự bối rối chính là ở đôi tay run run của Fumiko.

Một khi nàng đã ngừng lại, nàng ngừng luôn, không còn tiếp tục khuấy trà nữa.

Fumiko ngồi cúi đầu xuống, đôi mắt dán chặt trên cổ tay đầy nhựa sống của mình.

- Mẹ sẽ chẳng bao giờ cho phép tôi.

- Cái gì vậy?

Kikuji nhào tới nắm chặt lấy vai nàng, như thể để kéo nàng ra khỏi mớ mắt lưới gồm những lời nguyền rủa.

Không có sự kháng cự về phía nàng.

IV

Không thể nào chợp mắt được, Kikuji chờ cho ánh sáng mặt trời xuyên qua những kẽ hở của tấm mành sáo, rồi trở dậy bước ra ngoài vườn.

Chiếc chén Shino bị đập vỡ nằm trên một phiến đá trước cái bể nước bằng đá.

Chàng sắp xếp bốn mảnh lớn thành hình cái chén. Miệng chén thiếu một miếng lớn bằng ngón tay trỏ của chàng.

Chàng tự nhủ chắc miếng đó rơi đâu đây trên mặt đất, chàng bắt đầu sục sạo tìm kiếm. Bỗng nhiên chàng dừng lại.

Chàng ngước nhìn lên. Một vì sao lớn chiếu những tia sáng xuyên qua những ngọn cây ở hướng tây.

Đã nhiều năm nay, bây giờ chàng mới nhìn thấy sao hôm.

Chàng đứng đó nhìn sững vì sao và mây bắt đầu kéo đầy trời.

Ngôi sao trở nên lớn hơn, sáng long lanh qua lớp sương mù buổi sáng. Ánh sáng sao trông thật tươi mát.

Giữa ánh sáng tươi mát của ngôi sao hôm và cái việc tìm kiếm mảnh vỡ của chiếc chén, có một sự tương phản đến độ thảm đạm.

Chàng liệng những mảnh vụn trên tay xuống đất.

Tối hôm trước, Fumiko đã đập chiếc chén Shino vào thành bể trước khi chàng có thể giữ tay nàng lại.

Chàng đã bật khóc.

Nhưng ngay lúc đó chàng không chạy đến nhặt những mảnh vụn trong bóng tối giữa những phiến đá. Thay vì thế, chàng vội vã vòng tay ôm lấy Fumiko, đỡ cho nàng khỏi ngã. Động tác của nàng khi liệng chiếc chén quá mạnh khiến cho nàng lảo đảo sắp sửa ngã bổ nhào xuống đất.

- Còn nhiều chiếc chén Shino đẹp hơn cái này mà, - nàng thì thào.

Liệu nàng còn buồn với ý nghĩ đã làm cho Kikuji so sánh chiếc chén nàng vừa đập vỡ với những chiếc chén Shino khác đẹp hơn?

Chàng nằm thao thức và âm thanh của lời nàng nói lại vọng đến với chàng, rõ ràng một cách chua xót trong ký ức.

Đợi cho ánh sáng ban ngày trở lại, chàng trở dậy, ra ngoài vườn tìm kiếm những mảnh vụn.

Thế rồi, khi bắt gặp ngôi sao hôm, chàng lại liệng những mảnh vụn đi.

Ngước nhìn lên trời, chàng bật khóc.

Không một vì sao. Trong một khoảnh khắc khi mắt chàng nhìn xuống những mảnh vỡ nằm rải rác trên mặt đất ngôi sao hôm đã biến mất giữa những cụm mây.

Chàng chăm chú nhìn về hướng trời đằng Tây trong một lát, như thể tìm lại một vật gì vừa bị vuột mất.

Mây trời không dầy, song chàng cũng chẳng biết được bây giờ ngôi sao nằm chỗ nào. Những cụm mây tách rời nơi đường chân trời. Màu mây đỏ nhạt như được tô đậm thêm bên trên những mái nhà xa.

- Mình không thể bỏ rơi nó được, - chàng nói lớn như vậy. Chàng lại cúi xuống nhặt những mảnh vụn lên và bỏ chúng vào trong tay chiếc áo kimono dùng để ngủ.

Nếu bỏ chúng ở đây, không gì buồn bằng. Vả lại, Kurimoto có thể lại thăm không chừng.

Chàng nghĩ đến việc chôn chiếc chén bên cạnh bể nước xây bằng đá bởi vì Fumiko đã đập vỡ nó ở đó trong một cơn tuyệt vọng cùng cực. Tuy thế, chàng vẫn gói những mảnh chén vỡ vào một mảnh giấy, bỏ vào trong một ngăn kéo và trở lại giường ngủ.

Nàng đã khiếp hãi khi bắt chàng so sánh chiếc chén Shino với cái gì?

Và tại sao nàng có vẻ âu lo như vậy? Kikuji không thể nào nghĩ ra được câu trả lời.

Giờ đây, chàng lại càng không thể nghĩ ra một người nào để có thể so sánh với nàng.

Nàng đã trở thành tuyệt đối, vượt lên trên mọi sự so sánh. Nàng đã trở thành sự quyết định và sinh mệnh.

Trước kia, luôn luôn nàng chỉ là con gái bà Ota. Bây giờ, chàng đã quên hẳn - cái ý tưởng thân thể của người mẹ đã được truyền lại cho người con một cách tế nhị, cái ý tưởng đó đã rời khỏi chàng, để lôi cuốn chàng vào một thế giới xa lạ.

Chàng đã cố gắng tìm đường ra khỏi bức màn đen tối, xấu xa.

Phải chăng việc chàng xúc phạm đến sự trong sạch của nàng đã cứu vãn chàng?

Ở Fumiko không có một sự kháng cự nào, ngoài chính sự trong sạch.

Người ta có thể nghĩ là chàng đang mỗi ngày một chìm sâu trong vũng lầy của những lời nguyền rủa, quả là một sự tê liệt hoàn toàn; song Kikuji lại cảm thấy ngược lại, vì chàng đã thoát ra khỏi những lời nguyền rủa và sự tê liệt. Tựa như một người nghiện ngập được giải thoát ra khỏi cơn nghiền của mình bằng cách uống vào liều thuốc cuối cùng.

Kikuji gọi dây nói cho Fumiko từ chỗ làm việc của chàng. Nàng làm việc cho một hàng bán bông gòn ở Kanda.

Nàng không đi làm. Kikuji đã tới sở làm việc của nàng sau một đêm thức trắng. Phải chăng Fumiko đã ngủ vùi vào lúc rạng đông?

Hoặc có thể vì xấu hổ nàng đã tự giam mình trong nhà suốt ngày?

Buổi trưa, nàng cũng vẫn chưa đi làm, chàng hỏi thăm chỗ nàng ở.

Địa chỉ mới của nàng có lẽ đã được ghi trên lá thư hôm qua; song Fumiko đã xé vụn cả thư lẫn phong bì và bỏ tất cả các mảnh vụn vào túi áo nàng. Trong bữa cơm, hai người nói chuyện về việc của nàng và do đó chàng nhớ được tên hãng nàng làm.

Chàng đã không hỏi nơi ở. Như thể nơi nàng ở cũng chính là nơi của chàng vậy.

Trên đường về nhà, chàng tìm đến ngôi nhà có chia từng phòng cho thuê. Ngôi nhà đó nằm ở phía sau công viên Ueno.

Fumiko không có ở nhà.

Một bé gái trạc độ mười ba, vừa đi học về, trên người còn mặc bộ đồng phục, đến bên cửa rồi lại trở vào trong nhà.

- Cô Ota không có nhà. Cô ấy bảo là cô đi xa với một người bạn.

- Đi xa? Cô ấy đi du lịch à? Hồi nào vậy? Cô ấy có nói là đi đâu không?

Đứa bé gái trở lại vào bên trong, lần này nó không trở ra đến tận cửa.

- Tôi không biết gì hết. Má đi vắng rồi...

Con bé có vẻ sợ Kikuji. Nó có đôi lông mày mỏng.

Kikuji ngoái cổ nhìn lại ngôi nhà khi chàng đến cổng, nhưng chàng không biết được phòng của Fumiko nằm ở chỗ nào. Đó là một ngôi nhà hai tầng khá rộng, với một mảnh vườn nhỏ.

Nàng đã nói là sự chết ở sát chân nàng. Đột nhiên, Kikuji cảm thấy lạnh ở hai chân.

Chàng dùng khăn tay lau mặt. Máu trên mặt chàng dường như không còn lưu thông nữa, chàng lau mặt mạnh hơn. Chiếc khăn tay ướt đẫm và đen kịt. Chàng thấy mồ hôi lạnh toát ra ướt đẫm lưng.

"Nàng không có lý do gì để chết cả", chàng thầm nghĩ.

Fumiko không có lý do gì để chết cả, Fumiko, người đã đem lại sự sống cho chàng.

Song phải chăng sự bộc trực đơn giản buổi tối hôm trước lại chẳng là cái bộc trực của sự chết.

Liệu nàng, giống như mẹ nàng, do bản chất trong sạch, nên đã tỏ ra khiếp sợ sự sỗ sàng?

"Rút cục chỉ còn lại có Kurimoto". Như để nhổ vào người đàn bà mà chàng coi như kẻ thù tất cả cái nọc độc tích tụ lại, Kikuji bước hối hả vào trong bóng mát của công viên.

TRÙNG DƯƠNG dịch

(In theo bản của Nhà xuất bản Trình bày 1969)

----

1 Đồ sứ do lò Kyusbu chế tạo, gốc Đại Hàn.